Volumul al doilea al seriei
FETIȚA CELEI DE A
ȘASEA LUNI

NINA ȘI MISTERUL NOTEI A OPTA

Moony Witcher

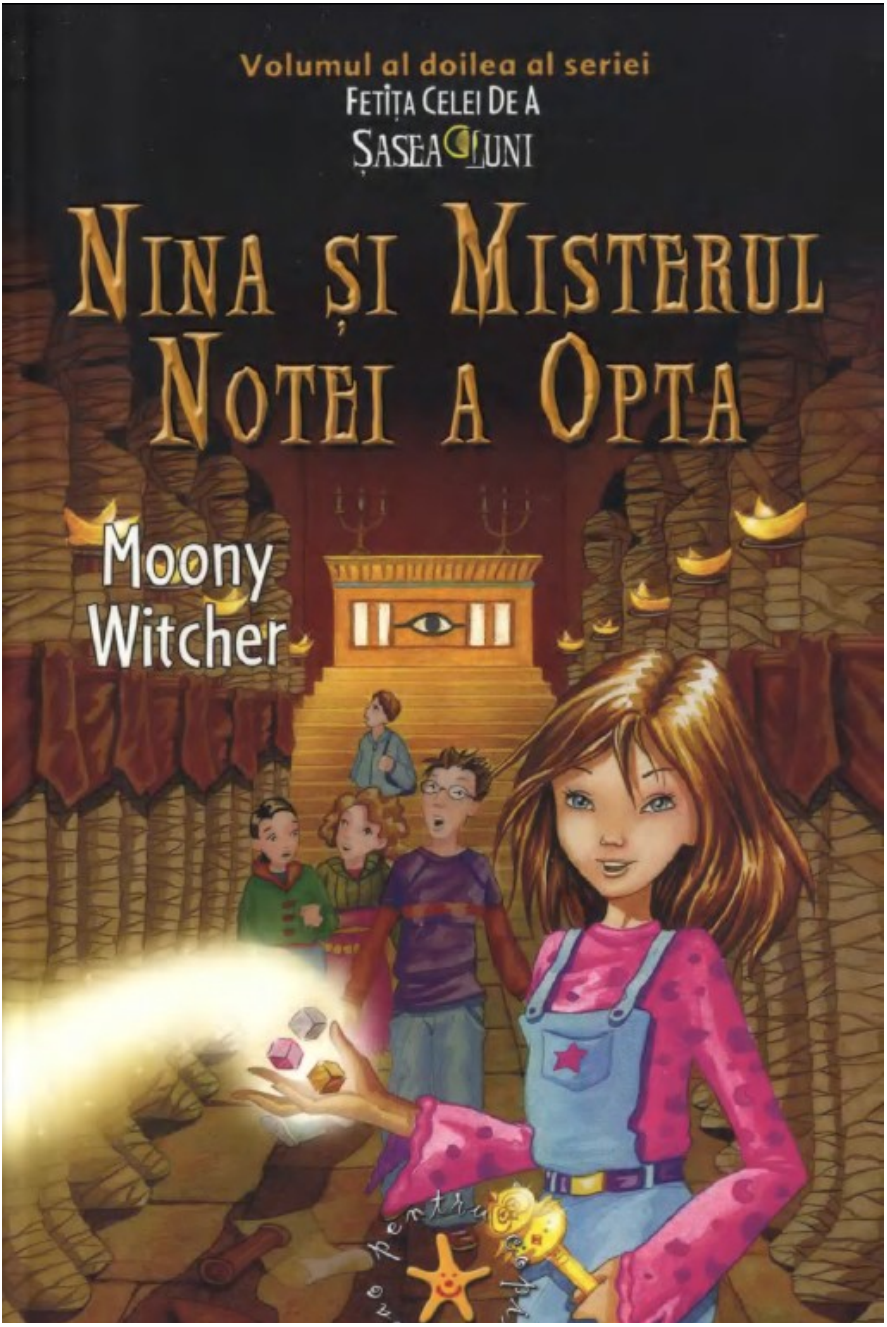

În aceeaşi serie

a apărut:
Fetlţa Celei de A

ŞASEA LUNI
În curând:
Nina şi blestemul
SABPELUI CU PENE
Moony Witcher
Nina şi Misterul Notei a Opta
Volumul al doilea al seriei FETIŢA CELEI DE A ŞASEA LUNI

Descrierea CLP a Bibliotecii Naţionale a României WITCHER, MOONY
Nina şi misterul notei a opta/ Moony Witcher; trad.: Ilieş Câmpeanu Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2004
ISBN 973 – 576 – 708 – 2 I. Ilieş Câmpeanu (trad.) 821.131.1 – 31 = 135.1
RAO International Publishing Company Grupul Editorial RAO Str. Turda nr. 117 – 119, Bucureşti, ROMÂNIA
Moony Witcher *Nina e il Mistero dell'Ottava Nota* e 2002 by Giunti Editore S.p.A., Firenze – Milano
Ilustraţii Ilaria Matteini
Coperta colecţiei Simonetta Zudas
Ilustraţia copertei Ilaria Matteini
Traducere din limba italiană Ilieş Câmpeanu
e RAO International Publishing Company, 2004, pentru versiunea în limba română
Tiparul executat de R.A. „Monitorul Oficial" Bucureşti, România
ISBN 973 – 576 – 708 – 2
Mavhei Vhele Liliaha, care Vhi-a dat o viaţă de

Iubire. Tatălui Vheu Qehato, Care Yh-a învăţat Ce este Libertatea.

Multuvhiri din inivhă î) runei.

Proclamaţie

CĂTRE TOŢI CETĂŢENII

Se comunica tuturor cetăţenilor că nu exista niciun „virus” capabil să facă să-şi ia zborul statuile cele vechi din oraşul nostru: monumentele şi sculpturile sunt şi vor rămâne la locul lor.

Oricine va susţine că Leul înaripat din Piaţa San Marco e viu datorită unei vrăji va fi acuzat de Subversiune, Tulburare a ordinii publice a lagunei, Incitare la denigrarea oraşului Veneţia.

Contravenienţii vor fi puşi în lanţuri, duşi la închisoare şi zvârliti în celulele umede şi tenebroase / / /

ale Palatului Dogilor, în aşteptarea judecaţii care se va desfăşură în piaţa publica.

Primarul Veneţiei LSL

PROLOG

În timpul nopţii de 3 septembrie, pe toate zidurile oraşului lagunar fuseseră afişate mai bine de două mii de exemplare ale *Proclamaţiei* ameninţătoare. Când se treziră de dimineaţă, mare parte dintre veneţieni nu păreau nicidecum miraţi. Pe de altă parte, noul primar al Veneţiei, marchizul Loris Sibilo Loredan (LSL), anunţase în zilele anterioare că avea să ia măsuri drastice şi lumea, obosită şi înfricoşată, nu mai voia să audă vorbindu-se despre acea statuie blestemată.

Şi totuşi, unii jurau că o văzuseră mişcând din coadă, alţii povesteau că din ochii ei izbucnea un ciudat fascicul de raze violete care, pe timpul nopţii, lumina intermitent Palatul Dogilor şi Piaţa San Marco. Dar nimeni nu avea curajul să spună făţiş că statuia Leului înaripat era… vie!

De bună seamă, mulţi asistaseră cu două luni înainte

la scena cu totul ieşită din comun când Leul din marmură, dispărut pe neaşteptate într-o dimineaţă caldă de iulie, se întorsese după câteva ore şi se aşezase din nou pe coloana lui. Dar, în fapt, prea puţini credeau că o statuie atât de grea ar fi putut zbura aşa, din senin: în schimb, totul te ducea cu gândul la un eveniment magic.

Povestea asta incredibilă făcuse ocolul lumii, creând mare nedumerire în oraş, iar primarul de atunci fusese silit să-şi dea demisia. În locul său fusese numit, în graba mare, unul dintre nobilii cei mai de vază din Veneţia, marchizul LSL. Om ca la cincizeci de ani, cu fire puternică şi hotărâtă, cu păr lins, uşor încărunţit, cu o faţă prelungă şi oacheşă şi cu ochii de un verde-întunecat, primarul nou ales primise această sarcină fiindcă, după câte se zicea, un personaj cu stare îi dăruise o mină de aur.

Marchizul, sprijinit de doisprezece indivizi dubioşi, încercase mai întâi de toate să calmeze apele, pornind o anchetă în privinţa acelor fapte misterioase. Experţii, adunaţi din lumea întreagă pentru a studia ciudatul fenomen, nu izbutiseră totuşi să dea nişte răspunsuri mulţumitoare. Doar un prestigios profesor englez se hazardase să lanseze ipoteza că Leul înaripat fusese atins de o specie de „virus” care infesta statuile antice, dar această teză, deşi sugestivă, fusese pe dată înlăturată, poate fiindcă nimeni nu voia să se facă vâlvă. Şi tocmai din acest motiv, Loris Sibilo Loredan, după o lungă şi agitată reuniune strict secretă cu cei mai puternici şi mai servili alegători ai săi, ordonase să se lipească pe zidurile oraşului *Proclamaţia*, trăgând nădejde că aşa va pune capăt oricărei discuţii. Şi aproape că reuşise… aproape.

De fapt, misterul ce învăluia bine cunoscutul Leu continua să aţâţe curiozitatea copiilor veneţieni, care îşi aminteau limpede zborul animalului de marmură şi nu încetaseră nicidecum să creadă că acesta era o făptură fermecată. Aşa că începuseră să născocească planuri pe

ascuns. Da... pe ascuns, fiindcă de fiecare dată când vreunul dintre ei vorbea în public era imediat redus la tăcere. Nici profesorii nu aveau chef să abordeze subiectul, mai ales acum când anul şcolar era pe cale să înceapă şi se temeau că vor trebui să discute în clasă despre magie şi alchimie – materii cu desăvârşire interzise!

Ca atare, copiilor nu le rămânea decât o soluţie: să facă apel la o fetiţă cu puteri magice. Şi cine alta dacă nu Nina de Nobili, fetiţa Celei de a Şasea Luni, care se străduise să lupte împotriva Răului pentru a salva, împreună cu prietenii săi, Dodo, Cesco, Fiore şi Roxy, o planetă de lumină numită Xorax?

CAPITOLUL ÎNTÂI

Salvarea vrăjitoreasca şi Cubul de Argint

La ora 11 în dimineaţa zilei de 12 septembrie, Liuba, dădaca rusoaică a Ninei, poreclită cu duioşie Bezeluţa, intră în Vila Espasia făcând mare zarvă. Zvârli la pământ sacoşele cu cumpărături şi strigă:

— Vânzătorul de fructe mi-a şoptit-o la ureche. Zice că l-a văzut scuturându-şi coama. Eu îl cred. Îl cred. Vânzătorul de fructe e om serios, nu e un copil, şi nu ar avea niciun interes să spună braşoave.

Nina înghiţi pe nemestecate bucata de ciocolată pe care o avea în gură, închise cartea de alchimie, se ridică în grabă din fotoliu şi o privi zăpăcită pe dădaca rusoaică:

— Coama?

— Da, da, coama. Leul înaripat e viu. Vânzătorul de fructe nu spune minciuni, răspunse Liuba agitată, în timp ce aduna merele, ţelina şi roşiile care se rostogoliseră pe jos, din sacoşă.

— Hai, Bezeluţă, ce tot spui acolo?

Nina era curioasă, dar nu voia ca dădaca să-şi dea seama.

— Ascultă, Ninocica, cred că tu ştii bine de tot despre

ce vorbesc eu aicea, zise femeia, ridicând glasul. Să nu-mi spui mie că n-ai nici în clin, nici în mânecă cu vraja aia ciudată care a făcut ca Leul să-şi ia zborul. Nu te-am întrebat mai înainte, dar acum… ei bine, acum vreau să ştiu dacă animalul ăla… în sfârşit… statuia aia e primejdioasă au ba.

— Nu ştiu. Poate-i mai bine să nu vorbim de treburile astea… a spus-o şi primarul. N-ai vrea să sfârşeşti la închisoare, nu-i aşa? îi răspunse fetiţa, pe un ton sec.

Femeia se aşeză drept în faţa ei, cu toată greutatea trupului ei dolofan, îşi puse mâinile în şolduri şi o privi cu asprime:

— Vrei poate să spui că eşti de acord cu Sibilo Loredan?

— Nu, nu. Nicidecum. Primarul ăla nu-mi place. E respingător ca un vierme, răspunse pe dată Nina.

— Înseamnă că ştii ceva despre el! exclamă Liuba, apropiindu-şi faţa de a copilei.

— Ştiu că nu e un om de bine şi că nu are la inimă magia şi alchimia, răspunse Nina, trăgându-se înapoi.

— Isprava asta cu Leul ar trebui să te sperie şi pe tine! replică apăsat Liuba. Şi apoi, micuţa mea, încearcă să mă asculţi din când în când. Şi bunicul tău, pe care l-am îngrijit cu dragoste şi care se pricepea la alchimie, îmi dădea dreptate. Fii atentă, Leul e primejdios! Urmează-ţi calea, dar nu privi doar în zare, ia aminte şi la ce este lângă tine! Chiar şi lucrurile mărunte, cele mai simple, pot să te facă să înţelegi ce e cu adevărat important în viaţă.

Bezeluţa nu fusese nicicând atât de hotărâtă şi de misterioasă. Discursul ei lung o tulbură pe Nina care şopti, coborându-şi privirile:

— Iartă-mă, Bezeluţă! Nu voiam să fiu obraznică. Dar ştii… despre anumite lucruri prefer să nu vorbesc pentru că…

Dădaca o întrerupse prompt:

— Nu vreau să ştiu ce nu-mi poţi spune! Totuşi, trebuie să înveţi să-i asculţi şi pe ceilalţi. Acuma du-te înapoi la cărţile tale! Eu mă duc în bucătărie. Am spus ceea ce aveam de spus!

Liuba se îndepărtă urmată de Adonis şi de Platon: dulăul şi motanul Ninei erau înfometaţi, dar mica lor stăpână era prea atentă la mustrările dădacei pentru a se putea ocupa de ei. Fetiţa se gândi îndelung la vorbele Liubei: de fapt, cine alta dacă nu ea, care se îngrijise dintotdeauna de Vila Espasia, putea să înţeleagă lumea secretă a alchimiei bunicului Mişa?

Nina era foarte preocupată de când Duşmanul Numărul Unu, contele Karkon ca d'Oro, dispăruse în valurile mării. Oare murise cu adevărat? Nu reuşea să se convingă pe de-a-ntregul. Şi mereu îi venea în minte aceeaşi întrebare: „Dacă a izbutit să se salveze cumva şi acum pune la cale o răzbunare cumplită?"

Faptul că se făceau în continuare auzite voci şi zvonuri despre statuia Leului înaripat o îngrijora tot mai tare, deşi tocmai mulţumită acelui eveniment magic, copiii începuseră să gândească şi să-şi imagineze cum nu o mai făcuseră de multă vreme. Şi acest lucru avea o semnificaţie clară: începuse cu adevărat salvarea planetei Xorax, astrul de lumină.

În realitate, Nina nu era străină de întâmplare... Dimpotrivă, chiar ea, împreună cu prietenul său, Dodo, salvase Leul din adâncurile mării şi făcuse în aşa fel ca să se întoarcă la locul lui. Dar ceva nu-i dădea pace: găsiseră pe plajă un pergament ciudat, care consfinţea o înţelegere pe vecie între animal şi Karkon. Poate că Leul înaripat devenise într-adevăr o creatură a contelui, aşa cum îi vestise Eterea, Marea Mamă Alchimistă de pe Xorax.

Şi dacă era adevărat, atunci... Karkon era încă în viaţă!

Maleficul alchimist putea lovi din nou. Putea s-o

omoare, aşa cum făcuse cu bunicul ei Mişa, care, pentru a nu îngădui să-i fie luat Taldom Lux, sceptrul magic al Celei de a Şasea Luni, se lăsase lovit de o descărcare electrică din Pandemon Mortalis, cumplita spadă a lui Karkon. De fapt, pe pardoseala din Vila Espasia rămăseseră numai rămăşiţele muritoare ale bunicului Mişa, care se transformase în lumină şi „zburase” pe Xorax, pronunţând propoziţia finală. Nina nu ştia conţinutul acelei propoziţii: Eterea îi explicase, cu blândeţe, dar ferm, că era vorba despre o taină care nu trebuia dezvăluită.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni avea încă atâtea lucruri de descoperit, de învăţat, iar bănuiala că marele său duşman nu era mort o îngrijora nu puţin.

Luă celularul şi îi telefonă lui Cesco:

— Aşadar, tu şi ceilalţi aţi verificat dacă Leul se mişcă?

— Ascultă Nina, eu şi Roxy am făcut de strajă la statuie şi în noaptea asta. Părinţii noştri cred că am dormit la tine… Oricum, nu s-a întâmplat nimic. Leul nu se mişcă, iar din ochi nu-i iese nicio lumină violetă.

Cesco avea o voce obosită şi nu mai putea de atâta stat ore în şir, cu ochii ţintă la statuia aia stupidă de marmură.

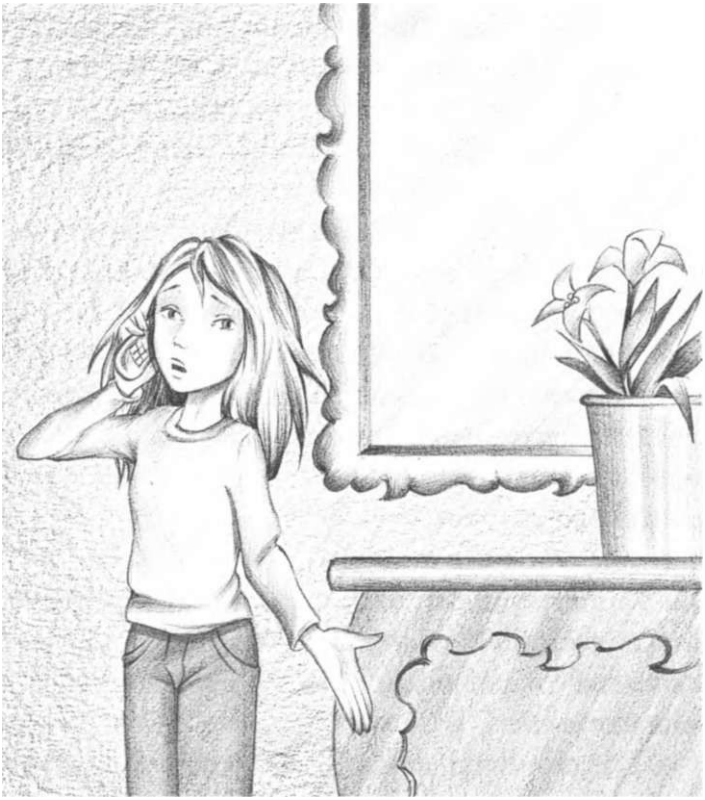

— Bine, bine. Dar aici zvonurile circulă intens. Liuba mi-a povestit că până şi vânzătorul de fructe din Giudecca a văzut Leul scuturându-şi coama. Nu cumva, în timp ce staţi de veghe, vă fură somnul şi nu vedeţi ce se întâmplă? insistă Nina.

— Dacă nu te încrezi în noi, poţi veni tu aici, sosi răspunsul sec al lui Cesco, la care Nina reacţionă prompt:

— Bine, bine, hai nu te aprinde!

Apoi Cesco îi dădu celularul lui Roxy:

— Suntem foarte treji. Dar ştii că e periculos? Dacă ne găsesc, ne duc la puşcărie. Suntem teribil de obosiţi. În fine, nu ştiu ce să-i mai zic mamei. Stau plecată de acasă prea multe ore şi risc să fiu descoperită. Înţelegi?

— Da, desigur, ai dreptate. Dar părinţii voştri nu sunt

la serviciu? întrebă Nina.

— Ba da, părinţii lui Cesco şi ai lui Dodo sunt cei mai ocupaţi. La „Bottega della Băută” afacerile merg în plin; trebuie să pregătească totul pentru Carnaval. Deşi suntem abia în septembrie, cererile sunt multe. Închipuie-ţi, mama lui Cesco trebuie să confecţioneze o mie de costume de epocă, aşa cum purtau femeile pe la 1700, iar părinţii lui Dodo au făcut mai bine de trei mii de mulaje în ghips şi mucava pentru măşti.

Atunci vorbi din nou Cesco:

— Pe scurt, sunt toţi ocupaţi până peste cap, dar nu uită că sunt părinţi! Ne întreabă unde Dumnezeu umblăm toată ziua? Şi apoi ei ştiu că nu studiem, iar şcoala începe peste câteva zile.

— Da, da. Aveţi dreptate, nu puteţi să nu vă faceţi temele. Dar ţineţi minte, trebuie să descoperim dacă Karkon e încă în viaţă şi dacă Leul e primejdios. Xorax trebuie salvată şi nu putem sta cu mâinile în sân, vru să-i convingă Nina, încercând să-şi ascundă îngrijorarea.

— Înainte să plecăm acasă, aşteptăm să vină Dodo şi Fiore ca să ne înlocuiască. Dăm o raită să vedem ce vânt bate la Palatul ca d’Oro, apoi îţi spunem şi ţie, încheie Cesco şi închise telefonul.

Nina se cufundă într-un fotoliu din Salonul Portocalilor, una dintre nenumăratele încăperi din Vila Espasia, şi se gândi la ce avea de făcut. Aventurile sale începuseră de câteva luni, de când profesorul Mişa „abandonase” Pământul, lăsând greaua sa moştenire alchimică pe umerii nepoatei Nina. Desigur, cei patru prieteni din Giudecca o ajutaseră să găsească Prima Taină, numită şi Atanor, Focul Etern ce conţinea Sufletul Tare al Universului, pe care Karkon încercase să-l încătuşeze într-una din maşinăriile sale infernale. Dar lipseau celelalte trei! Şi dacă într-adevăr contele nu fusese înfrânt, atunci riscul de a da greş era cu adevărat mare. Prea mare…

Nina se ridică în grabă şi fugi în Salonul Dogelui, scoase din buzunarul pantalonilor sfera de cristal şi o apropie de scobitura din uşa laboratorului bunicului Mişa: uşa se deschise şi Nina pătrunse în cameră. Focul ardea în şemineu ca de obicei, alambicurile şi sticlele erau în perfectă ordine, la fel şi pietrele preţioase şi piramida cu Dinţii de Dragon. Se îndreptă spre masa de experimente, atinse cu vârful degetelor Jambirul, medalionul cu care putea călători înapoi în timp şi înălţă pumnul a ameninţare: „Blestematule Karkon, ai izbutit să faci o copie perfectă a Jambirului meu şi doar aşa poţi să vii după mine oriunde m-aş duce. Dar te voi opri… jur că te voi opri!” Băgă mâna în buzunar şi strânse tare Taldom Lux, pe care Magul cel perfid voia să i-l fure ca să descopere secretele Celei de a Şasea Luni şi astfel să ia în stăpânire puterea Alchimiei Luminii şi a Universului

Magic. „Nu voi îngădui niciodată să pui mâna pe el, conte blestemat! Taldomul era al bunicului şi numai cu acest sceptru se poate ajunge pe Xorax. Doar noi, alchimiştii şi magii buni, avem dreptul şi onoarea de a-l folosi”, murmură Nina, strângând din dinţi.

Nina luă aminte la fiecare amănunt din laborator: nimic nu părea mutat din loc, totul era la îndemână, ca de obicei. Privi harta stelară agăţată pe perete, aceea care indica poziţia planetei Xorax, şi îi veniră în minte frumuseţile Celei de a Şasea Luni şi toate animalele fantastice pe care le văzuse în prima sa călătorie.

Xorax era o planetă făcută din lumină, o lumină intensă şi schimbătoare, o lume minunată care risca să dispară. De fapt, doar gândurile copiilor, fantezia lor, capacitatea lor de a crea puteau salva planeta. Şi Răul continua să blocheze aceste gânduri… Nina trebuia să găsească Tainele lipsă: numai aşa fantezia copiilor s-ar fi întors pe Pământ şi Cea de a Şasea Lună ar fi fost salvată.

Zi de zi misiunea Ninei devenea mai complicată şi

mai primejdioasă. Fetiţa simţi înăuntrul său vocea telepatică a Etereei care îi repeta: „Profesorul Mişa este printre noi, aici. A muri nu înseamnă a nu exista. Doar gândul rămâne, fiindcă el este cel care are importanţă. A gândi înseamnă a crea”. Atunci Nina îşi aminti chipul de lumină al bunicului şi sarcina pe care i-o încredinţase: „Eliberează-i pe copii de non-gândire! Eliberează-i de Rău şi nu-i îngădui lui Karkon ca d’Oro să descopere toate secretele Celei de a Şasea Luni!” Micuţa alchimistă ştia că, pentru a izbuti, trebuia să se întoarcă în trecut şi să recupereze Gândul Vieţii.

Făcuse primul pas: fusese pe Insula Paştelui şi, cucerind Prima Taină, reuşise să facă să zboare rândunelele şi să ducă pe Xorax o parte din gândurile copiilor. În felul acesta putuse aproviziona Mirabilis Fantasio, marele laborator de alchimie în care bunicul şi scriitorul Birian Birov, împreună cu alţi xoraxieni, lucrau de zor pentru a ţine în viaţă Cea de a Şasea Lună.

Era limpede ca lumina zilei că fusese deosebit de complicat, dar Nina ştia bine că nu se putea opri şi că prietenii ei îşi dădeau toată silinţa, punându-şi în primejdie viaţa şi înfruntând opreliştea foarte severului primar, Sibilo Loredan.

Cu câteva luni înainte, în timpul verii, îl învinsese pentru prima dată pe Karkon, în adâncul mării, şi izbutise să facă în aşa fel încât Leul înaripat să se întoarcă la locul lui, dar asta nu era de ajuns. Nina încercase de mai multe ori să afle dacă acel Mag diabolic mai era în viaţă. În acest scop întrebase şi Cartea vorbitoare păstrată în laboratorul bunicului Mişa, dar *Sistema Magicum Univerşi* – acesta era numele cărţii – nu dăduse niciodată răspunsuri pe înţeles. Alte dăţi, Nina îşi sprijinise mâna dreaptă, aceea care avea în palmă un semn din naştere în formă de stea, pe pagina lichidă a cărţii şi primise pe dată un ajutor. De data asta, în schimb, *Sistema Magicum Univerşi* răspundea

doar cu şarade în versuri. Da, chiar aşa, în versuri, deoarece cărţile magice răspund astfel pentru a-i pune la încercare pe alchimişti şi a vedea dacă aceştia reuşesc să dezlege repede enigmele.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni se apropie iarăşi de Carte, deschise coperta cu imaginea Gughiului de aur, pasărea magică de pe Xorax, puse mâna dreaptă pe pagina lichidă şi întrebă pentru a nu ştiu câta oară:

— Carte, Karkon e încă în viaţă? Răspunde-mi, te rog! Pagina lichidă fu inundată de o lumină verde şi apăru scris ceva:

Doar tu poţi descoperi adevărul care îţi poate Servi.

pentru Yhisterul teului înaripat tu Singura vei afla ce-i încifrat l-u-Yhi Yhai cere acelaşi lucru fără-ncetare, niciun *acufti Vhintea Vhea* S-*a luă la culcare*!

Încă o dată Cartea nu-i dăduse Ninei un răspuns clar.

„Două luni! De două luni tot aşa îmi răspunzi… pe

toate ciocolatele din lume! Ce trebuie să fac? Ce?” izbucni fetiţa. Nina nu-şi găsea starea… nu izbutea să se liniştească. Mergea de colo-colo prin laborator şi vorbea cu voce tare: „Niciun ajutor, indiciu…”

Flacăra din şemineu atrase privirile; în ceaun, ca de obicei, fierbea amestecul de bază pentru poţiunile alchimice, alcătuite din safir şi aur. Apoi văzu cartea magică şi clătină din cap, dar, spre uluirea ei, îşi dădu seama că dintre pagini se ivea o foaie de hârtie. „Nu era acolo mai înainte, sunt sigură!” gândi Nina, tulburată. Luă hârtia cu grijă şi, emoţionată, văzu că era vorba de o scrisoare de la bunicul.

Scrisoare despre incertitudine

Q/tăoia die/itociea, (*tpofa /a m-eu*).

Q \ a fioH cuMoa Ale te ăti lolu/. Q \a/Mai te curioxi/avea le fi o/

aj-l/ă să ai crvit/adini. pwc/e-mă, mieuia mea Q i-oe/ea, r/nesiw nete tii i<a/mă elte necrăavă. oăumai ce/nd nu a/H ăine ce ai de fiieuifoii <jfăâi, /a a fi/Kxfi & o/afla cea mai bu/nă.

*mu ea fizic. di Wa/Uti/ că nu t/îi le*e *ace> să <jf4>ndeâli. a Aa deacofir/M mai aftxxl că vexed/ipavea era aM>a/ă. ra artda, crfema* ta, *î/n misniea* la *P Cf & a/pa ele a /un a /to/arâre te tw-fim-a/) cea că ai* mi-*veu dveft/ale nu te/ni*

uewri /a ne *d-ve/zie* să *fii amin/e /a awiăwunfe fieniru a iwie/este ce foii axw. jfyu/năoa &*a, *fa acum nu’s/fi dară l-ai în/tHMĂ cu admjăralfo Qa/tdermte*, elikl fwjjpi-wală.

că/e te-/ci că ai ci & li-ai /aia/ia.

Wac le awwle &*a, te, *fir a/oăcăti louia t/iim/a, chică veae/tonrxi cu ea/wi, fjei vedea că vei ca/ea afote f/n/e/e-e-e. Q & /f f/n, Ja/ya/ Iau loi cwa ce i/lt e de Ire/wiwia.*

*W>e teu-l, crru cu vweau lăli inaw câte că den iwceră/uck/n** le *naâte ca/ea x căive ce-i/*Hf/*din e.*

a/fi de ce? dffii/ndea e r/dar a fi/w/demă de a/este/w

ceru ce t/i dirfeaxă iw/t/i/ia. d-o/otea/e-fe de iw/e/iefemia te de a/căf/mie. vedea că Ivirs/ fH va fo'/yea mai /infoe/e.

Qse fucăc mu/1

Având încă scrisoarea în mână, Nina îşi ridică ochii şi privi intens harta Universului Alchimic: se gândi că bunicul era departe şi, totodată, foarte aproape. Prin scrisorile sale izbutea s-o învăluie cu dragostea lui şi s-o ajute în greaua ei misiune. „Certitudine… Da, trebuie să mă gândesc la ce-i mai bine de făcut, ca să ştiu dacă într-adevăr Karkon este încă în viaţă”, murmură Nina.

Strecură scrisoarea în buzunar, luă cheia în formă de stea, o puse pe chepengul care ducea către pasajul secret, spuse cu hotărâre formula magică, „Quos Bi Los”, şi capacul se ridică de la sine. Apoi coborî repede scara scurtă spre tunelul de sub Vila Espasia, sări în vagonet, trase maneta şi într-o clipită se găsi în faţa uşii de la Acqueo Profundis, laboratorul din adâncul lagunei, creat de bunicul Mişa. De-acum ştia pe de rost ce să facă pentru a intra în laborator. Puse Inelul de Fum în scobitura stâncii ce reproducea forma bijuteriei magice a bunicii Espasia şi apoi încheie cu formula rituală: „Animo Anelli, deschide calea de rouă verde. Animo Anelli, sloboade săgeata care despică stânca. Animo Anelli, învăluie-mă cu armonia care mă face să zbor”. Din adâncul galeriei plecă o săgeată, lovi cercul de pe stâncă şi din smaraldul încrustat pe inel ieşi un fir de fum, care învălui piatra: în cele din urmă, uşa grea se deschise.

— Bună Nina! Zânt fericitză te văd! zise Max 10-pl, credinciosul android pe care îl lăsase acolo bunicul drept tovarăş de aventuri şi paznic al laboratorului.

— Salut Max! Cum stăm cu grămada aia de fiare?

Micuţa alchimistă arătă spre un corp metalic imobil.

Era un alt android, leit poleit Andora, mătuşa Ninei.

Era vorba despre o maşinărie prin care Karkon o înlocuise pe adevărata mătuşă, ca să ţină sub

supraveghere mişcările fetiţei şi să ducă la bun sfârşit planurile sale mârşave. Acum zăcea nemişcată în laborator, dar circuitele sale vitale rămăseseră conectate cu cele ale mătuşii în carne şi oase, aşa că nu puteau să-i întrerupă alimentarea cu energie.

— Foarte bine. Dar trebuieză spun că în ultima vreme primeşte impulzuri ciudate din afară, răspunse temător Max.

— Impulsuri? întrebă Nina, îngrijorată.

— Da, da, impulzuri electrice, explică Max. Uite Nina, când vin impulzurile, microcipul din creierul androidului ze aprinde şi tare mă tem că, mai devreme zău mai târziu, vreun dizcipol al lui Karkon ne va da de urmă.

Nina se încruntă şi apoi privi spre falsa-i mătuşă Andora:

— Dar numai Pandemon Mortalis, spada malefică a lui Karkon, sau computerul folosit de el poate trimite impulsuri. Aşadar, înseamnă că el trăieşte… Karkon e încă în viaţă! Acum sunt sigură! Mulţumesc, bunicule! Mulţumesc! strigă micuţa alchimistă, strângând la piept scrisoarea.

Nina privi steaua din palmă; nu devenise neagră, ceea ce însemna că nu o păştea nicio primejdie imediată. Dădu fuga să-l îmbrăţişeze pe Max şi, ridicând Taldom Lux, strigă:

— 11 voi înfrunta încă o dată pe Karkon! Acum Taldomul meu este şi mai puternic fiindcă şi-a sporit forţa cu Atanor, Focul Etern. Magul a pierdut o dată! Urzelile sale diabolice nu vor avea niciun efect.

Max 10-pl îşi acoperi ochii de teamă şi clătină din cap:

— Karkon în viaţă? Groaznic! Groaznic! Dar nu-l înlăturazeşi? Nu-l înecazeşi?

— Ehei, dragă Max, poate nu-i mort cu adevărat. Eu l-am văzut dispărând în valurile mării. Şi, dacă a supravieţuit, atunci totul se explică. Karkon vrea să se pună în legătură cu falsa Andora pentru a ne ataca şi a descoperi Acqueo Profundis. Înţelegi?

Max se legănă pe picioare, făcând să-i scârţâie genunchii, apoi luă un ditai cleştele ca să se pună pe treabă şi zise:

— Da… o zăă mă ztrăduieze. Karkon nu va învinge şi adevărata mătuşă Andora nu va mai fi în primejdie.

Nina mângâie capul metalic al lui Max şi îl sărută în fugă pe frunte:

— Tu controleaz-o pe falsa Andora, în vreme ce eu mă pregătesc să-l înfrunt din nou pe Karkon. Misiunea de salvare a Celei de a Şasea Luni trebuie să continue.

Nina ieşi din Acqueo Profundis având întipărit pe buze un început de surâs. Verifică dacă în laboratorul bunicului era totul în ordine şi apoi se grăbi să se întoarcă în camera sa. Pe când urca scara în spirală, din marmura albastră ce ducea spre cămăruţa ei, auzi glasurile prietenilor săi care traversau podul de lângă vilă:

— Iată-ne, Nina, am venit!

Roxy striga în gura mare şi Carlo, grădinarul,

deschise pe dată uşa ca să-i lase să intre.

— Ce faceţi aici? Nu trebuia să mergeţi acasă? Sunt ceva noutăţi despre Leul înaripat? întrebă Nina agitată, alergându-le în întâmpinare.

— Mai întâi, linişteşte-te! Ascultă cu atenţie ce avem să-ţi spunem, răspunse foarte serios Cesco, după care îşi scoase ochelarii, îi curăţă cu tricoul şi o privi pe Nina drept în ochii ei azurii. Ne-am dus în faţa palatului lui Karkon şi l-am văzut intrând pe Visciolo, asistentul lui, împreună cu trei copii androizi: Irene, Gastilo şi Sabina. Duceau cu ei nişte lăzi uriaşe pline cu pisici maidaneze. Sărmanele, mieunau deznădăjduite şi, cu cât se zbăteau mai tare, cu atât nemernicii de karkonieni păreau mai fericiţi, continuă Cesco.

— Da, da, fe… fe… fericiţi, repetă Dodo, dând nervos din mâini.

— Ei însă nu ne-au văzut, preciză Fiore care, încă zăpăcită, se trânti pe pernele moi din Salonul Portocalilor.

Dacă Visciolo, poreclit Saşiul, ajutorul lui Karkon, şi copiii săi mecanici erau bucuroşi înseamnă că la Palatul ca d’Oro totul mergea ca pe roate. Şi dacă aşa stăteau lucrurile însemna că se reîntorsese Karkon… Era în viaţă! Poate că bietele pisici le trebuiau pentru vreun experiment drăcesc şi destinul lor era pecetluit.

Nina îşi îmbrăţişă prietenii:

— Copii, nu trebuie să ne lăsăm cuprinşi de panică! Am un plan strălucit. Max tocmai blochează conexiunea electrică a falsei Andora, aşa încât Karkon nu poate să localizeze Acqueo Profundis. Acum e rândul nostru să descoperim dacă Magul cel perfid s-a reîntors cu adevărat şi dacă şi-a recuperat toate puterile malefice. Poate că a ucis de pe-acum pisicile… Trebuie să acţionăm cât mai repede!

— Desigur! răspunseră copiii în cor.

— Dar cum facem? Ce trebuie să facem? întrebă

hotărâtă Roxy, privindu-i pe fiecare în parte.

— Trebuie să-l oprim pe Karkon şi să ţinem sub control Leul înaripat, zise Nina fără să clipească.

— Şi pisicile? La ele nu te gândeşti? izbucni Roxy.

— Sigur că mă gândesc, răspunse Nina. A-l opri pe Karkon înseamnă a salva pisicile. Sau, altfel spus, a salva Cea de a Şasea Lună… a salva gândurile copiilor.

— Da, gândurile altor copii… Frumos ar fi dacă ne-ar da toţi o mână de ajutor. De bună seamă Karkon ar fi înfrânt!

Dintre toţi, Fiore era socotită cea mai cu nasul pe sus şi li se păru ciudat că tocmai ea fu aceea care să ridice prima o problemă spinoasă: de ce oare ceilalţi copii nu trebuiau să ştie şi ei?

Nina o ţintui cu o privire ca de gheaţă:

— Vrei să sfârşească toţi în puşcărie? Vrei să vină sfârşitul lumii? Copiii nu sunt pregătiţi să-l înfrunte pe Karkon şi magia lui ticăloasă. Şi nici noi înşine nu suntem în stare să explicăm ce se petrece. E devreme… prea devreme. Mai întâi, trebuie să găsim toate Tainele şi abia apoi copiii vor fi liberi să gândească. Fantezia şi creativitatea se vor întoarce să inspire fericirea care lipseşte acuma.

Fiore rămase stană de piatră, Roxy făcu o strâmbătură, Dodo îşi coborî capul şi Cesco… Cesco voia să spună ceva, dar fu oprit de sunetul clopoţelului de la intrare.

Cine, oare, putea fi? Era puţin trecut de două după-amiaza şi Nina nu aştepta vizite. Liuba deschise uşa cea mare de la intrare şi, cu uimire, văzu în prag un bărbat îmbrăcat în haine cernite, cu ochelari de soare, şi o femeie cu păr blond, cu o pălărioară galbenă pe cap.

Erau Vera Mihailovna şi Giacomo de Nobili. Fără veste, ca din senin, părinţii Ninei, cercetători la Ferk, Centrul de Studii Extraterestre de la Moscova, tocmai se

întorseseră la Veneţia.

— Mamă, tată! strigă Nina care nu izbutea să-şi creadă ochilor.

Vera şi Giacomo îşi strânseră tare la piept copila, iar Liuba, de emoţie, se puse pe un plâns fără istov. Câte aveau să-şi povestească, părinţii şi fiica, de la moartea profesorului Mişa! De câte ori nu ar fi vrut Nina să le simtă îmbrăţişarea!

Cei patru prieteni îşi spuseră numele şi Cesco anunţă cu obişnuita lui cutezanţă:

— Acuma mergem şi noi la părinţii noştri. Până acum vor fi isprăvit să creeze măşti şi să coasă costume.

— Măşti? Costume? întrebă Vera, în timp ce-şi scotea pălărioara.

— Da, mamă, părinţii lui Dodo şi ai lui Cesco au un laborator unde creează costume minunate pentru Carnavalul de la Veneţia. Se numeşte „Bottega della Băută” şi e lângă Ponte delPAcademia, îi explică pe dată Nina.

— Felicitări, zise Giacomo, chiar că e o muncă frumoasă!

Gudurându-se, Adonis îi însoţi pe tovarăşii Ninei până la poarta vilei, iar fetiţa rămase în cele din urmă singură cu părinţii săi. Câte lucruri aveau să-şi spună! Nina ar fi vrut să-şi întipărească în minte acele clipe, pentru a regăsi acolo privirile pline de iubire ale părinţilor, când avea să fie singură şi înspăimântată.

Se aşeză pe divanele din Salonul Portocalilor, chiar sub imensul portret al bunicii Espasia, mama Verei, şi începură să tăifăsuiască. Trei ore mai târziu erau tot acolo, şi

A

nu isprăviseră de povestit. În timp ce turna ceaiul, Liuba istorisi din nou moartea profesorului Mişa, scoase testamentul şi nu izbuti să-şi ţină plânsul.

— Un infarct… nu i-a rezistat inima! îşi amintea dădaca printre lacrimi.

Părinţii Ninei nu aveau cum şti adevărul. Nici nu-şi puteau închipui că profesorul Mişa trăia acum într-o altă lume: Cea de a Şasea Lună. Nina îşi coborî privirile, voia să le spună totul mamei şi tatii ca să nu-i facă să sufere, dar ştia că ei nu ar fi înţeles. Nu aveau cum să înţeleagă… Şi, mai presus de toate, nu trebuiau să ştie…

Vera îşi îmbrăţişă strâns copila şi îi şopti:

— Eu nu am devenit alchimistă. Nu eram eu cea aleasă. Tu, în schimb, ai moştenit totul de la tatăl meu. Sunt mândră de tine. Dar nu face lucruri primejdioase! Nu-mi da emoţii!

Giacomo luă mâna dreaptă a Ninei şi îi privi semnul în formă de stea:

— Ei da, ai moştenit totul de la bunicul. Chiar şi acest semn.

Apoi deveni serios şi o întrebă pe Nina:

— Priveşte-mă în ochi şi răspunde-mi: ce e povestea asta cu Leul înaripat? Se spune că statuia şi-ar fi luat zborul, că ar fi vie. Eu şi maică-ta, abia ajunşi la Veneţia,

am citit *Proclamaţia* semnată de primar. Tu ştii ceva despre asta?

Fetiţa Celei de a Şasea Luni se făcu roşie ca para focului. Nu voia să-şi mintă tatăl… ar fi trebuit să spună o minciună… Giacomo şi Vera îşi aruncară o ocheadă, în timp ce Nina îşi ţinea respiraţia de teamă să nu se dea de gol. Câteva clipe încă… şi părinţii surâseră. Nina răsuflă uşurată, sprijinindu-se de geamurilor ferestrelor mari în stil gotic: chiar că scăpase ieftin!

Giacomo îşi aprinse un trabuc şi schimbă vorba:

— Cum ştii, maică-ta şi cu mine lucrăm la un proiect important.

Vera mângâie blând obrazul fiicei sale şi continuă:

— Ferk, laboratorul unde lucrăm de mulţi ani, ne-a lăsat puţin timp ca să te vedem. Avem doar douăzeci şi patru de ore, apoi trebuie să ne întoarcem la Moscova şi vreme de trei luni vom fi iarăşi ocupaţi. Ne revedem la Crăciun.

— Şi de ziua mea? N-o să fiţi aici? întrebă Nina, nemulţumită.

— Nu, micuţa mea, răspunse Giacomo. N-o să fim la Veneţia pe 26 octombrie. O să-ţi scriem şi o să-ţi telefonăm. Nici nu-ţi închipui cât de mult am vrea să fim mai aproape de tine, dar acum chiar că nu se poate. Ştii că te iubim nespus.

— Ştiu, ştiu, tăticule! îmi lipsiţi mult, mult de tot, dar nu vă faceţi griji. Eu mă simt bine aici şi, în plus, e Liuba care se gândeşte la toate… totuşi, uneori aş vrea să fiţi aici cu mine.

Ochii Ninei se umplură de lacrimi şi mama o strânse tare în braţe.

— Câţi copii nu m-ar invidia! Eu am un tată şi o mamă care studiază extratereştri, izbuti Nina să bolborosească, recăpătându-şi zâmbetul.

În cele din urmă, o clipă de seninătate: Vera şi

Giacomo, surâzând şi ei, o contaminaseră şi pe blânda Bezeluţă.

— Bine, s-a făcut târziu. Eu mă duc la bucătărie, îi anunţă dădaca ridicându-se bătrâneşte de pe divan.

Abia ieşită Liuba din cameră, Vera scoase din geantă o cutiuţă albastră:

— Poftim Nina, vreau ca obiectul ăsta să fie al tău. Mi l-a dat bunicul cu mult timp în urmă. E o jucărioară foarte drăguţă. Un cadou pentru a unsprezecea aniversare a zilei tale de naştere.

Nina îşi sărută cu duioşie mama, luă cutia, o deschise încetişor şi…

— Oho, dar e superb! exclamă uluită.

Era un mic Cub de Argint.

Fetiţa îl învârti în mână şi întrebă:

— E un talisman?

— Cred că da, îi răspunse mama. Dacă îl arunci în sus, scoate nişte sunete. Primele patru note: de re, mi, fa. Cred că l-a inventat bunicul.

Nina nu pierdu nicio clipă şi aruncă în aer cubul mititel: muzica izbucni pe dată. Imediat ce prinse cubul în mâini, sunetele încetară.

— Ciudat, foarte ciudat cubul ăsta, spuse punându-l în buzunar, îţi mulţumesc, mamă! îl voi ţine mereu cu mine.

După-amiaza trecu într-o clipită. Liuba pregătise o cină delicioasă, servită în frumosul şi măreţul Salon al Trandafirilor: pe masă fuseseră puse tacâmurile de argint, cele vechi, din serviciul principesei de Righeira, frumoasa bunică Espasia, farfuriile din porţelan ruseşti şi paharele roşii cu auriu, de Murano. Totul era perfect. După atâta amar de vreme familia era din nou strânsă laolaltă. Nina era fericită. Vorbeau despre bunicul, despre viaţa lui extraordinară, despre munca dificilă de la Moscova, precum şi despre schimbările din purtarea mătuşii Andora.

— Am vorbit cu Carmen acum câtăva vreme şi mi-a spus că totul e în regulă, povesti Vera. Apoi am vorbit şi cu Andora, avea o voce liniştită. îmi face plăcere că surorile mamei au ajuns în cele din urmă să se înţeleagă.

— Da, zise Nina, era şi timpul. Multă vreme Andora a fost cu adevărat rea. Nici măcar mătuşa Carmen nu mai suporta. Dar acum totul a revenit ca la început. În casa din Madrid domneşte liniştea.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni se uită la Liuba care îşi coborî privirile şi se duse în bucătărie cu farfuriile murdare. Blânda Bezeluţă ştia povestea cu androidul malefic şi adevărata mătuşă care fusese încarcerată la Toledo. îşi amintea bine androidul întins pe jos în holul de la intrare al vilei. Dar nu putea vorbi despre asta cu Vera şi cu Giacomo. Îi făgăduise Ninei.

Cina luă sfârşit cu tortă de ciocolată şi suc de coacăze, Nina se aciuie alintându-se în braţele tatălui său, Platon se tot învârtea pe sub masă mângâind cu coada picioarele Verei, iar Adonis, întins leneş pe marele covor persan, căsca de zor arătându-şi colţii ascuţiţi.

Din când în când, stând de vorbă cu tatăl său, fetiţa Celei de a Şasea Luni îşi băga mâna în buzunar şi pipăia Cubul de Argint. Îi plăcea să învârtă între degete acel obiect ciudat.

„L-am mai văzut cândva”, repeta pentru sine. Gândul

acesta o însoţise pe tot timpul mesei şi, pe când gusta ultima bucată de tortă, îi venise pe neaşteptate în minte imaginea exactă a unui cub la fel cu acela abia primit, doar că din aur.

Chiar şi în camera ei, unde se retrăsese pentru a se lăsa în voia unei binemeritate odihne sub cearşafurile răcoroase de mătase azurie, nu izbutea să-şi scoată din minte obiectul acela. Deodată se ridică în capul oaselor şi exclamă în beznă: „Iaca unde era! În Camera Oglinzilor! Era printre bijuteriile bunicii Espasia”.

În cele din urmă, îşi amintise.

A doua zi dimineaţă, mica familie se duse la cimitir. Vera puse pe mormântul lui Mişa un buchet de trandafiri şi rămase câteva clipe cufundată în tăcere. Nina era tristă, deşi ştia că bunicul nu era mort cu adevărat. Înainte de a pleca, atinse cu buzele fotografia de pe lespede.

În timp ce se îndepărta, fotografia se mişcă!

O clipă, în locul chipului liniştitor al bunicului apăru figura întunecată şi dispreţuitoare a lui Karkon.

— Aiii, e viu. E aici! strigă fetiţa.

Vera şi Giacomo se răsuciră pe călcâie:

— Ce? Cine e viu? Ce tot spui?

— Nimic, nimic, mă iertaţi… sunt ameţită. Să mergem acasă, răspunse fetiţa, ferindu-şi privirile.

— Eşti sigură că te simţi bine? o întrebă Giacomo.

— Da, tăticule, acum mă simt bine.

Vera o strânse tare la piept:

— E doar puţin tulburată.

Din fericire, părinţii Ninei nu-şi dădură seama de nimic şi fetiţa, în ciuda spaimei, încercă să redevină serioasă, ca de obicei. Dar apariţia lui Karkon o îngrijorase cu adevărat.

Când ajunseră înapoi la Vila Espasia, mama îi ceru Ninei să-i cunoască mai îndeaproape pe cei patru prieteni ai săi şi, după câteva minute, Cesco, Dodo, Fiore şi Roxy

veniră la o gustare. Se purtară ca nişte copii bine educaţi şi Nina fu într-adevăr mulţumită, deşi de-abia aştepta să le povestească prietenilor ce văzuse la cimitir. Dar nu era acela momentul potrivit.

Vera şi Giacomo se întoarseră fericiţi spre cei patru copii:

— Suntem foarte bucuroşi că fata noastră are prieteni cu care să se joace.

Cesco îi privi drept în ochi şi vorbi cu siguranţă:

— Nu vă faceţi griji! E pe mâini bune.

Nina îl fulgeră cu privirea şi toţi râseră în hohote.

Seara, veni clipa despărţirii. La şapte, Vera şi Giacomo erau gata de plecare. În faţa uşii mari de la intrare mama o îmbrăţişă încă o dată pe Nina:

— O să-ţi scriem foarte curând. Aminteşte-ţi că eşti mereu cu noi, în gândurile noastre. Apoi, îndată ce o să am puţin timp…

Nina o întrerupse cu o strâmbătură veselă şi zise:

— Timpul foloseşte, dar nu există.

Giacomo o privi uluit:

— Nu există? Cum nu există? De unde ai învăţat chestia asta?

— Studiez mult, tăticule. Şi, în plus, bunicul mi-a lăsat nişte cărţi destul de interesante…

— Foarte frumos, studiază, insistă mama. Telefonează-i profesorului José. Poate reuşeşte să vină aici o vreme şi să-ţi dea o mână de ajutor. Ştii bine că anul acesta trebuie să studiezi mult. Nu mai eşti la şcoala primară: clasa a cincea nu e uşoară.

— Sigur că ştiu. Curând împlinesc unsprezece ani. Nu mai sunt o copiliţă, răspunse Nina dintr-o suflare, cu o privire şmecheră.

— Fii cuminte şi nu studia doar alchimia. În viaţă ai nevoie şi de altele, o dojeni Giacomo cu seriozitate.

— Ştiu, ştiu. Acuma plecaţi, altminteri pierdeţi

avionul pentru Moscova, şi zicând acestea îi arătă mamei Cubul de Argint şi o sărută. Îl voi ţine mereu cu mine, adăugă ea, apoi închise uşa.

Liuba privi de la fereastră perechea care se îndepărta, ştergându-şi lacrimile cu o batistă mare, albă. Platon şi Adonis se ghemuiră într-un colţ şi păreau că nici nu mai răsuflă. Fetiţa rămase nemişcată: era întristată de plecarea părinţilor, dar, totodată, şi grăbită să-şi continue misiunea.

Îşi frecă ochii înlăcrimaţi şi suspină din rărunchi, gândindu-se la ce avea de făcut... Karkon dăduse primul semn al reîntoarcerii sale!

Apariţia Magului malefic fusese cu adevărat înfricoşătoare. Nina le povesti celor patru prieteni ce se întâmplase la cimitir şi pe dată în Vila Espasia se lăsă o linişte spectrală. Apoi Cesco îşi drese glasul şi propuse:

— Hai să mergem să spionăm mişcările Saşiului! De bună seamă o să descoperim ceva.

— Pisicile. Trebuie să le scoatem din acel palat al morţii, zise Roxy cu privirile în pământ.

— Duceţi-vă voi! Controlaţi şi Leul, vă rog, dar fără să fiţi descoperiţi, propuse Nina. Eu rămân aici, am o treabă de rezolvat.

— Ce treabă? o întrebară curioşi.

— O să vă spun mâine, îi potoli Nina, pipăind Cubul de Argint din buzunar.

— Cum aşa? Nu vii cu noi? o întrebară surprinşi.

— Nu, de data asta nu. O să vă explic totul mâine. Acum plecaţi, e târziu.

Nina închise uşa. Cei patru schimbară priviri mirate, dar nu izbutiră să dea de cap purtării prietenei lor: uneori, mica alchimistă reuşea să-i fenteze, şi încă destul de brutal.

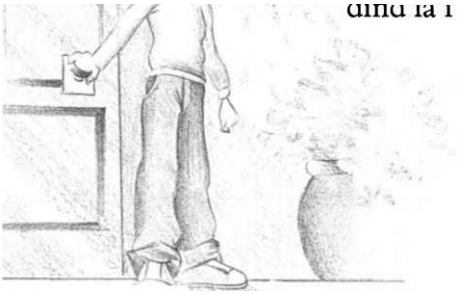

„Iată bijuteriile principesei Espasia”, murmură ea.

Răscoli printre coliere şi brăţări de aur şi diamante, apoi, chiar în locul unde găsise sipetul cu Inelul de Fum, văzu

Nina dădu fuga în Camera Oglinzilor să vadă dacă reuşea să găsească celălalt cub. Simţea că trebuie să o facă. Abia băgase cheia în broasca uşii că şi fu cuprinsă de o senzaţie ciudată şi nelămurită. Primejdie.

Dar era prea târziu ca să dea înapoi.

Semiluna se ilumină şi reflexele ei se răsfrânseră în oglinzi. Nina atinse suprafaţa oglinzilor care se mişcară alunecând de-a dreapta şi de-a stânga, 1: veaţă interiorul dulapurilor.

Cubul de Aur: „Iată-l! Ştiam că era aici!” Nina îl luă şi îl aruncă în aer. Din cub izbucniră sunete: sol, la, şi. Cele trei note muzicale care lipseau. Aşadar, cele două cuburi laolaltă scoteau cele şapte note.

Abia prinsese în mâini Cubul de Aur şi îşi dădu seama

că steaua din palmă se înnegrea cu repeziciune. Fetiţa Celei de a Şasea Luni era în primejdie.

„Karkon!” strigă ea, intuind că Magul cel perfid era aproape.

Şi chiar aşa stăteau lucrurile, contele era acolo. Se întorsese. Ca la prima lor întâlnire, când se ivise din reflexele oglinzilor.

Nina băgă cubul în buzunar, scoase Taldom Lux şi luă poziţie de luptă. În câteva secunde oglinzile deveniră galbene şi roşii: dintre flăcările înalte se ivi cumplitul chip al Magului. Avea ochii ca două gămălii şi râsul lui răsună ca un tunet:

— Ha, ha, ha, vrăjitoare mică şi prostuţă! Credeai că m-ai scos din joc. Eşti naivă! Cum poţi gândi să-l elimini pe Diavol? Acuma pregăteşte-te, ţi-a sunat ceasul!

Karkon părea mai puternic şi mai hotărât ca niciodată. Marea nu-l înghiţise. Se salvase ca prin farmec.

Dintr-odată imaginea lui dispăru din oglinzi. Semiluna se stinse şi Nina rămase în beznă. După câteva clipe, în faţa ei se aprinse o vâlvătaie care ajunse la tavan. Între limbile de foc era el: Contele!

— Salvarea ta e o vrăjitorie. Ai izbutit să scapi de înec. Dar mie nu mi-e frică de tine, strigă Nina din toate puterile.

Minţea fără ruşine şi o ştiau amândoi.

Karkon înălţă Pandemon Mortalis şi, dintr-o săritură, ajunse foarte aproape de fetiţă. Nina strânse mânerul spadei Taldom Lux, care avea forma capului de Gughi, şi apăsă de trei ori pe ochii păsării magice făcuţi din goasil, piatra roşie a Celei de a Şasea Luni: un fascicul laser porni, lovind mantia violetă a lui Karkon. Magul se răsuci pe dată, deschise gura şi scuipă un lichid negru care se împrăştie pe podea. Era un acid veninos, atât de puternic, încât lemnul se scoroji. Apoi, cu o mişcare iute, apucă Taldomul pe care, în focul luptei, fetiţa îl scăpase din

mână. Nina se simţi pierdută. Steaua se făcuse neagră de tot. Spaima sporea şi inima îi bătea ca o tobă.

— Acum Taldomul va fi al meu! Sunt Magister Magicum şi voi deveni stăpânul Universului, strigă contele sigur de victorie.

Dar Nina nu îşi pierdu cumpătul: se aplecă, îl apucă pe Karkon de picioare şi trase cu putere, făcându-l să se dezechilibreze. Magul începu să se clatine, iar ea întinse mâna şi puse din nou stăpânire pe Taldom Lux, se roti de trei ori şi prinse să tragă rafale de lumină incandescentă asupra Răului.

— Na-ţi! Asta! Şi asta! Mori, Mag blestemat!

Strigătul Ninei fu înspăimântător.

O rază din Taldom scrijeli Pandemon Mortalis. Karkon îşi acoperi faţa cu mantia şi se ridică în aer, apoi zbură ca un imens liliac violet. În timp ce se legăna deasupra capului Ninei, zise:

— Crezi că mă poţi învinge doar fiindcă mi-ai furat Notiţele din Camera Vrăjilor, aşa-i? Ha, ha, ha, te înşeli amarnic! E inutilă lupta, pentru tine: nu ai înţeles încă şi nu vei înţelege niciodată formulele mele alchimice şi magia neagră. * Vedem noi... vedem noi dacă izbuteşti să mă înfrângi!

— Voi izbuti. O să vezi cât sunt de bună. Eu sunt Nina, nepoata profesorului Mihail Mejinschi. Sunt o alchimistă! răspunse fetiţa privind atentă mişcările Magului şi ţinând strâns în mâini Taldomul.

— Bine, bine... Eşti curajoasă, fetiţo! Dar adu-ţi aminte că am un Jambir la fel cu al tău. Şi pot să te urmez oriunde şi să te împiedic să găseşti celelalte Taine. Şi chiar dacă Atanorul nu mai e în stăpânirea mea, să ştii totuşi că puterile mele magice sunt atât de mari, încât am găsit altceva în loc. Ha, ha, ha! Am sute, mii de Focuri Eterne. Am sute, mii de puteri necunoscute ţie.

Glasul răguşit al lui Karkon se făcea tot mai cumplit.

Nu te cred. Acum Atanor e al meu! Focul Etern este în Taldom. Prima Taină ajută Cea de a Şasea Lună şi copiii au început să gândească, să-şi imagineze. Şi tu ştii bine asta. Chiar nu cred că tu să mai ai arme puternice. Voi salva Xorax şi tu vei muri. Voi găsi celelalte trei Taine şi magia ta n-o să mă poată opri! răspunse Nina, mişcând Taldomul pentru a-şi lovi adversarul.

— Ştiu că ţii prizonier androidul meu preferat, clona mătuşii tale Andora. Fă-i ce vrei! Mie nu-mi mai trebuie.

Glasul lui Karkon deveni ţipăt şi Nina înţelese că spunea numai minciuni. Clona îl interesa, şi încă cum! Totuşi, nu pricepea cum de nu încerca să o lovească: ar fi fost de ajuns o singură vâlvătaie şi ar fi făcut-o scrum. În locul ăla închis nu avea scăpare. Magul se purta destul de ciudat: mai degrabă decât să se lupte, părea că vrea să vorbească şi s-o înspăimânte.

— Şi de Leul înaripat ce părere ai? *Proclamaţia* primarului Loris Sibilo Loredan a închis gura tuturor, dar

statuia e acolo! Şi e vie! spuse vicleanul conte sughiţând.

Din gură îi curgeau bale cenuşii – un spectacol înfiorător.

— *Proclamaţia*, da, da. Frumoasă treabă! LSL… atunci el ţi-a urmat porunca! strigă Nina, căutând o confirmare pe chipul cumplit al adversarului său.

— LSL îşi face datoria, spuse solemn contele.

— Ştiu şi că Leul e sub puterea descântecelor tale. Am citit pergamentul pe care l-ai pierdut în mare. Dar animalul ăla nu-mi pare atât de primejdios… continuă Nina, tremurând ca o frunză.

Fetiţa stătea cu ochii spre tavan şi observa orice mişcare a lui Karkon care se rotea în jurul ei, ameninţând-o.

— Primejdios? Ha, ha, ha! O să vezi, o să vezi!

Magul zbură lângă fereastră, se sprijini de geamuri, se înfăşură în mantia lungă şi o privi drept în ochi pe micuţa alchimistă:

— Vrăjitoare mică şi vicleană, încă nu ştii că am o armă invincibilă!

— O armă invincibilă? Nu cred asta. Numai magia şi alchimia Celei de a Şasea Luni sunt invincibile, răspunse Nina tot mai tulburată.

— O să vezi, o să vezi… ba… o să auzi… zise Magul.

— O să aud ce? întrebă Nina atentă la mişcările lui.

Karkon deschise gura şi o răsuflare împuţită o învălui pe fetiţă, în timp ce el rostea tărăgănat: „S U A S I O”. Trâmba de aer roşu ajunse drept în nările Ninei care îl inspiră. Pe dată îşi simţi capul rotindu-se, apoi îl privi din nou pe conte în ochi şi, adunându-şi toate puterile, zise:

— Ce răsuflare puturoasă! Eşti un mag putred.

— Vei auzi Vocea Persuasiunii! Şi nu i te vei putea împotrivi. Ha, ha, ha!

Râsul diavolesc al contelui răsună în Camera Oglinzilor şi, într-un vârtej de fum şi flăcări, Karkon

dispăru dintr-odată, lăsând în urmă-i un miros acru de sulf.

Nina căzu în genunchi. Era frântă. Înspăimântată. Strânse Taldomul la piept şi respiră adânc: răsuflarea aia puturoasă o ameţise. Semiluna reîncepu să strălucească şi camera se lumină din nou. Chipul Ninei se reflecta în toate oglinzile. Fetiţa privi în jur şi se gândi la cuvintele lui Karkon şi la rolul pe care îl juca noul primar. Dar de marchizul LSL avea să se ocupe altă dată. Provocarea lansată de Mag era mult prea importantă, aşa că acum trebuia să se concentreze asupra ei. Tot învârtind între degete Cubul de Argint pe care i-l dăduse mama şi pe cel de aur abia găsit, se întreba: „Cele şapte note… cine ştie la ce vor fi bune!”

Se ridică în picioare cu greu şi îşi privi steaua din palmă: redevenise roşie. Prin minte îi treceau mii de idei şi, gândindu-se la arma invincibilă a lui Karkon, coborî în graba mare scara în spirală şi intră în laborator. Abia ajunsă în faţa tomului *Sistema Magicum Univerşi* puse mâna dreaptă pe pagina lichidă şi întrebă:

— Carte, ce este Vocea Persuasiunii?

Şireutu şi primejdioasă Vocea e, cuvhâne doară Voinţa de-a nu-i *9 a ascultare*.

Îţi pa pătrunde în pene, precuvh cântecul de sirene.

Var tu puternică pei fi, până ce pe j-arkon pei birui

— Carte, nu există nicio poţiune alchimică împotriva Vocii Persuasiunii? insistă Nina.

O scrisoare te pa Sa/pa ţipoţiunea justă îţi pa da. Răbdare Yhultă îţi pa trebui, fiindcă Vhai înainte ai altele a şti Citeşte foile la care aminte n-ai luat şi fă tot Ceea ce ai jurat

Foile indicate de Cartea vorbitoare erau Notiţele lui Karkon. În cele din urmă, *Sistema Magicum Univerşi* îi arătase calea de urmat. Dar nu aceasta era calea pentru a se feri de magia Vocii Persuasiunii, despre care Nina nu ştia chiar nimic. Notiţele Magului erau oricum foarte

importante, cuprindeau toată ştiinţa lui Karkon: Alchimia întunericului, sistemul magic al Răului care se opunea Alchimiei Luminii, cea a Celei de a Şasea Luni.

CAPITOLUL DOI

Verbum Ţinta şi

Platon cel azuriu

— Zeot ultimele două şuruburi din craniul de metal, demontez plăcuţele de cupru şi tai firele. Apoi aprind computerul. Androidul azta n-o ză ne mai facă probleme.

Max 10-pl era foarte ocupat. Vorbea de unul singur în Acqueo Profundis. Spectatori erau, ca de obicei, peştii din lagună care, cu boturile strivite de geamuri, priveau curioşi. Intru nimic tulburat de prezenţa lor, Max avea o figură mulţumită: aproape că găsise soluţia pentru a bloca impulsurile electrice care veneau către falsa Andora. Lucrase o săptămână întreagă şi era nerăbdător să-i vestească Ninei reuşita sa.

Între timp, în laboratorul din vilă, Nina le povestea prietenilor despre găsirea Cubului de Aur, despre ameninţările lui Karkon şi posibilul amestec al primarului Loris Sibilo Loredan în toată afacerea. Reacţiile celorlalţi erau mai degrabă diferite: cu un aer dus, Fiore asculta la walkman un CD cu muzică clasică, fapt ce o enervă pe Roxy care îi smulse căştile de pe urechi:

— Da’ ce, te-ai prostit de tot? Asculţi mereu muzica asta absurdă. Simfonii… te dai mare!

Fiore se supără, se trase înapoi şi, întorcându-se spre Nina, zise:

— La primar ne-om gândi după aia. Ştiu că frecventează numai persoane foarte bogate. La urma urmei, e marchiz.

— Marchiz de doi bani, exclamă Roxy. Nu avem vreme de pierdut cu oameni de teapa lui. Se spune că a acceptat să fie primar pentru că unul doldora de bani i-a

dat cadou o mină de aur. Asta spune multe! apoi se întoarse către Nina: Acum să vorbim despre lucruri importante. Despre lucruri care-ţi fac pielea de găină!

Era ora 16, 3 minute şi 4 secunde, orologiul era extrem de precis, şi fetiţa Celei de a Şasea Luni ascultă cu mare atenţie povestea înfricoşătoare a lui Fiore şi a lui Roxy.

— Le-au omorât. Avem dovezi. Gemenii ăia, Alvise şi Barbessa, au aruncat în canal un sac negru. Apa s-a colorat în roşu. Era sânge. Sânge. Înainte de a se duce la fund, sacul s-a deschis şi au ieşit la suprafaţă căpăţânile retezate ale bietelor pisici. A fost groaznic.

Cele două fete, care ceva mai înainte se ciondăniseră, acum se îmbrăţişară disperate, iar Nina jură să nu se mai petreacă nimic asemănător:

— Vom opri acest măcel. Dar, ca s-o facem, trebuie să înţelegem de ce omoară pisicile.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni era neliniştită. Cesco se întoarse brusc spre ea şi, aproape strigând de mânie, zise:

— Omoară de plăcere. Sunt vicleni. În palatul ăla domneşte Răul.

Nina le arătă foile cu Notiţele pe care Karkon le scrisese vreme de cinci ani:

— Vedeţi, sigur aici se găseşte tot ceea ce trebuie să ştim despre magul ăsta josnic. Dar, cu cât citesc, cu atât

înţeleg mai puţin. Sunt aici pagini care explică Alchimia întunericului şi desene ale unor obiecte ciudate şi secvenţe de numere: de la o la 9. Dar sunt şi pagini complet albe, fără nimic scris pe ele!

De enervare, Nina îşi tot răsucea o şuviţă de păr. Şi avea motive, căci *Sistema Magicum Univerşi* vorbise limpede: mai înainte de a descoperi ce era Vocea Persuasiunii, trebuia să priceapă Notiţele Magului. Dar nu era uşor: paginile scrise erau foarte puţine, iar cele albe cine ştie ce mister ascundeau!

Cesco îşi puse o mână pe umărul Ninei ca s-o aline:

— Atunci, reciteşte totul cu calm, de la primul rând. O să vezi că vom găsi răspunsul.

Roxy, Fiore şi Dodo se aşezară pe jos, lângă piramida cu Dinţi de Dragon, şi ascultară cu atenţie:

Ce e aici jos e la fel cu ce e sus şi ce e sus e la fel cu ce se află jos. Doar prin CUNOAŞTERE se poate anula CREAŢIA. Vântul duce cu sine gândurile şi sufletele se usucă la soare. Copiii se sting şi lumina dispare. Se reîntoarce domnia Râului. Patru sunt duşmanii de învinsy patru sunt Tainele de dezvăluit pentru a putea Domni.

Mai apoi Karkon începuse să-şi scrie nebuneasca lui alchimie, cu ore şi zile precise şi cu poziţia planetelor. MARELE ÎNCEPUT, cum îl definise el, avea loc la ora 23, 45 în ziua de 7 mai a Primului An Karkonian, când era lună plină, Marte în echilibru, Pluto ascuns şi Jupiter aliniat. Aceasta era ziua naşterii ALCHIMIEI ÎNTUNERICULUI.

Nina citea cu mult calm şi repeta cu voce tare propoziţiile scrise de conte:

— Ia ascultaţi, aici vorbeşte despre bunicul meu Mişa şi despre scriitorul Birian Birov, spune c-o să-i ucidă şi că va pune stăpânire pe Cea de a Şasea Lună, zise ea cu glas profund.

— Şi chiar aşa a făcut, blestematul! o întrerupse Fiore, strâmbându-se cu răutate.

— Da, a făcut-o. A aşteptat multă vreme, apoi s-a răzbunat. Mai întâi, l-a omorât pe Birov şi după aia pe profesorul Mişa, zise Roxy ţintuind paginile, apoi o privi pe Nina cu drăgălăşenie şi adăugă: Când mă gândesc la

Karkon că l-a omorât pe bunicul tău chiar aici, în vila asta, îmi vine rău. Totuşi, sunt bucuroasă, fiindcă ştiu că profesorul Mişa trăieşte acum pe Cea de a Şasea Lună. Aşa-i?

Nina îşi coborî privirile, trase cu ochiul spre semnul din palmă şi se uită din nou la Notiţe:

— Vedeţi, sunt pagini albe şi foi cu desene şi numere.

Sus, pe mijlocul uneia dintre foi, stătea scris:

NUMEROMAGIE ŞI MECAGEOMETRIE

— Pe toate ciocolatele din lume, exclamă fetiţa uluită, ce-o mai fi şi asta, Numeromagie? Şi ce-o fi însemnând Mecageometrie?

— N-am auzit niciodată de ele.

Fiore era foarte uimită şi Dodo adăugă:

— Nici pr… pe… profesorul Mişa nu ne-a spus niciodată despre aşa ceva.

— Ei bine, dacă-i pe aşa, nici mie. Nu mi-a lăsat nicio scrisoare despre asta, niciun indiciu, zise Nina dând din cap şi, privind spre Cartea vorbitoare, întrebă: Cum pot înţelege logica lui Karkon? Paginile astea albe trebuie să aibă totuşi un înţeles…

Cesco luă în mână Notiţele şi pipăi paginile albe:

— Par mai groase decât cele scrise, iar puţinele propoziţii care se pot citi sunt scrise cu cerneală. O cerneală violetă.

Era adevărat. Foile albe erau mai groase şi aveau o culoare cenuşie.

— P… poate contele a folosit o hârtie se… specială pe care nu se poate citi ce a se… scris.

Cuvintele lui Dodo le sugeră o idee. Nina luă Notiţele şi spuse:

— Acum o să întreb Cartea vorbitoare. Ea mă va ajuta. Puse mâna cu semnul în formă de stea pe pagina: hâdă şi apoi întrebă: Carte, cum se poate citi ceea ce nu poţi vedea? *Sistema Magicum Univerşi* se ilumină şi dădu răspunsul pe dată:

O fruvhoagă Yhcigie colorata trebuie pentru fartia fer Yhecată. Un lucru ai a căuta aci: fi Verburh Ţinta şi cuvântul îl vei zăsi. *terea apoi îţi va Spune* la *ce îţi foloseşte anu Yhe*.

— „Verbum Ţinta?” repetară toţi în cor, privind Cartea care se închidea.

În Caietul Negru al bunicului nu se afla nicio explicaţie despre Verbum Ţinta. Şi totuşi, Cartea zisese să caute „aci”, în laborator. Roxy răscoli printre grămezile de pietre preţioase, Dodo se uită printre borcanele şi sticluţele cu lichide alchimice, Fiore se aplecă şi privi atentă sub masa de experimente. Nimic. Nu găsiră nimic.

Nina trase pe rând sertarele mesei: înăuntru erau creioane, pixuri, foarfece, cleşti şi cuie. Apoi îl deschise pe ultimul.

— Ce porcărie! E plin de pânze de păianjen, zise ea strâmbând din nas.

Îi (

Dar sertarul părea să aibă un fund ciudat: Nina încercă să-l ridice şi, spre marea ei surpriză, văzu că dedesubt era o hârtie îngălbenită împăturită în patru. Fetiţa desfăcu foaia şi observă că propoziţiile erau scrise în limba Celei de a Şasea Luni. Citi cu voce tare:

Cartea a III-a, de Tadino de Giorgis

Dodo se apropie încet de Nina şi atinse foaia cu un deget:

— T… T… Tadino de Giorgis era un tip mare! Acum trebuie să găsim cartea lui şi să des… des… descoperim ce este Verbum Ţinta.

Cesco şi ceilalţi surâseră, în vreme ce Nina strângea tare foaia de hârtie:

— Haideţi, copii, să plecăm de aici şi să mergem în Sala Dogelui, acolo vom găsi ceea ce trebuie. Sunt sigură.

Dar biblioteca din Salonul Dogelui era uriaşă, acoperea toţi pereţii până sus în tavan: să dibuieşti textul

era o adevărată tevatură. Copiii începură cu volumele aflate jos, apoi continuară cu cele mai de sus, până ce Nina, aflată în capul scării, izbucni într-un strigăt:

— L-am găsit!

Cartea era subţirică şi pe copertă avea tipărit, cu litere roşii, titlul: *Scribere Subitus – Libro III*. Era chiar titlul indicat pe foaia de hârtie.

Dar abia apucă Nina să tragă volumul din raftul bibliotecii, că se şi sfărâmă în mii de bucăţi. Din valoroasa carte a lui Tadino de Giorgis rămase pe podea doar o grămăjoară de bucăţele de hârtie.

— Să nu se mişte nimeni, altfel riscăm să le călcăm în picioare, zise Cesco pe un ton ferm.

Cei cinci copii se aşezară în jurul resturilor cărţii şi aşteptară. Deodată, bucăţile de hârtie începură să lucească roşu-aprins, iar lumina lor forma pe podea o figură ciudată: părea un baston cu măciulie.

Când strălucirea se stinse, Nina se ghemui şi abia puse mâna cu semnul în formă de stea pe fragmentele cărţii, că acestea se strânseră laolaltă şi figura deveni de ceară roşie. Fetiţa Celei de a Şasea Luni apucă obiectul acela ciudat.

— Seamănă cu o pensulă! spuse ea uimită şi, în vreme ce-l atingea, îşi dădu seama că se topea de la căldura mâinilor. Pe toate ciocolatele din lume! Nu pot să-l ţin! exclamă Nina.

În clipa aceea se auzi un zgomot ciudat, venind din înaltul bibliotecii. Cu ochii aţintiţi la cărţi, copiii începură să-şi întoarcă încet capetele, ca şi cum ar fi urmărit o muscă. Dar prin cameră nu zbura nicio insectă, ci o cărţulie cu aripi albe!

Aripile se mişcau ritmic şi volumul cel atât de ciudat, nu mai mare decât un porumbel, se duse să se aşeze chiar alături de figura aceea în formă de pensulă. Aripile se strânseră şi cartea se deschise. Pe prima pagină stătea

scris cu roşu:

m MĂ Amcă şi emşrtmmişrt.

Nina şi ceilalţi se dădură înapoi miraţi. În acel moment, paginile cărţii zburătoare începură să se întoarcă de la sine.

Nina şi Misterul Notei a Opta

— Uitaţi-vă, paginile se mişcă… trebuie să citim… murmură Nina.

Paginile se întorceau încet şi textul, scris caligrafic, explica un lucru destul de ciudat: Geometria Cosmică.

Fiore şi Dodo rămaseră cu gurile căscate, Roxy şi Cesco se îmbrăţişară strâns şi Nina le făcu semn să se aşeze jos în linişte şi să citească din cartea care explica simplu acea problemă complicată:

Cub, triunghi, piramidă, linii ţi puncte.

Toate formele pot fi bune Sau rele. *Depinde de numere*.

— Numere? strigă Nina imediat ce citi propoziţia.

Dar cartea cea mică îndată ce auzi vocea fetiţei se şi închise. Cesco şi Roxy îi puseră Ninei mâinile pe gură, încât aceasta aproape se sufocă. Când se făcu din nou linişte deplină, paginile reîncepură să se întoarcă.

Porrhe ţi nuYhere sunt legate de un unic destin. *Pentru a Salva Universul Alchimic trebuie să le fie Controlată folosirea*. *Şi Mecanica poate transforma forrhele şi numerele*. *CeoYhetria* şi *Matematica* sunt *izvoarele Alchimiei Luminii*. *Multe sunt formulele Magice pentru a menţine echilibrul numerelor şi formelor*. *Lichide* şi *Solide*, *poţiuni şi metale folosesc pentru a ţine departe Răul T*) *ar şi Lumea întunericului poate să învingă şi să schimbe folosirea numerelor*.

Nina citea cu nesaţ, iar prietenii săi erau şi ei foarte interesaţi, deşi nu înţelegeau prea bine ce scria în carte despre Geometria Cosmică.

Nina îşi luă capul în mâini şi îşi aminti Notiţele lui

Karkon, cele care vorbeau despre Mecageometrie şi Numeromagie, două subiecte încă învăluite în mister. „Sigur! Trebuie înţeleasă folosirea numerelor”, îşi spuse ea concentrată. Îi veni în minte o frază pe care bunicul Mişa i-o scrisese de multe ori în scrisorile lui şi o pronunţă cu voce tare: „În cuvinte, în gânduri, în culori, în sunete, în numere se află originea Universului. Nu lăsa ca întunericul să înghită Lumina. Anulează Timpul şi zboară”.

Copiii rămaseră nemişcaţi şi abia apucă Nina să spună fraza, că micuţa carte zburătoare se topi în aer, dând naştere unui norişor care se făcu nevăzut pe dată.

— Oooh… a dispărut! exclamară toţi în cor.

Cuvintele Ninei nimeriseră la ţintă! Soluţia pentru descifrarea enigmei lui Karkon era aproape.

— Asta este o frază a bunicului meu. Originea universului se află şi în numere şi, dacă vrem să descoperim Mecageometria şi Numeromagia lui Karkon, trebuie să ştim să folosim numerele. Înţelegeţi? îşi întrebă ea prietenii.

— Nu, chiar nu înţeleg nimic, zise Fiore.

Dodo clătină din cap, iar Roxy îşi desfăcu braţele neputincioasă, pe când Cesco îşi scoase ochelarii şi pufni pe nas.

— Bine, bine. Nu-i uşor. Dar încredeţi-vă în mine! Curând Notiţele lui Karkon nu vor mai avea niciun secret pentru noi, îi asigură Nina.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni vru să apuce din nou ciudatul obiect de ceară roşie care încă zăcea pe podea. În cele din urmă, izbuti să-l ţină între degete, fără ca acesta să se topească. Semăna într-adevăr cu o pensulă. Ţinându-l cu grijă, se îndreptă către laborator unde intră urmată de prietenii săi nedespărţiţi care erau tot mai nedumeriţi.

— Crezi că e vorba de Verbum Ţinta? o întrebă Roxy.

— Cred că da. O s-o aflăm curând, răspunse Nina punând caraghiosul obiect de ceară roşie pe masa de

experimente, lângă *Sistema Magicum Univerşi*. Carte, ăsta-i Verbum Ţinta?

Aruncă-/ asupră-rhi fi aşteaptă răbdătoare.

Obiectul fu înghiţit de pagina lichidă care se încreţi ca un val. Un norişor de fum roşcat ieşi din Cartea vorbitoare şi puţin după aceea apăru, chiar în mijlocul camerei, o mare pensulă de aur care se răsuci de trei ori şi rămase apoi suspendată în aer.

— E minunată! exclamă Roxy.

— E Verbum Ţinta. Acum încerc să-l prind în mâini, zise Nina cu un fir de glas.

Mâinile fetiţei se apropiară cu teamă de pensulă, care pe dată prinse a se mişca făcând ape din vârfu-i moale. La început Nina se trase îndărăt, apoi întinse din nou mâna şi prinse obiectul aurit. Era strălucitor, foarte uşor şi avea cel puţin treizeci de centimetri. Ţinându-l ca pe o baghetă magică, îl mişcă mai întâi către dreapta, apoi către stânga. Vreme de câteva clipe în aer plutiră dâre luminoase de briliante micuţe: părea că din vârful pensulei ar fi curs steluţe ciudate de aur.

— Bine, acum că am Verbum Ţinta, trebuie s-o întreb pe Eterea. Cartea vorbitoare a zis că doar ea ştie la ce e de folos, explică Nina punându-şi?, pensula în buzunar.

Apoi luă cheia în formă de stea, pronunţă formula „Quos Bi Los”, coborî în tunel / împreună cu prietenii săi şi se îndreptă către Acqueo Profundis.

— Bună, Max, uite ce am găsit, spuse ea, arătându-i Verbum Ţinta.

— Foarte frumoz. Dar şi eu am o surpriză pentru tine, răspunse bunul android.

Max 10-pl îi arătă clona mătuşii Andora: avea ochii închişi şi nu părea nicidecum primejdioasă.

— Uite, acum orice impulz care vine pentru acezt android ezte înregiztrat şi blocat de computerul laboratorului. Aşa, chiar dacă încearcăză intre în legătură

cu clona, Karkon nu va izbutiză aibă vreun răspunz, explică Max mulţumit.

— Hei, dar e minunat! Eşti un geniu! Nina îl strânse tare în braţe şi apoi îl întrebă: Aşadar, mătuşa mea cea adevărată nu este în primejdie?

— Nu, nicidecum. Mă gândeze la un ziztem cază întrerup pentru totdeauna legătura dintre clonă şi mătuşa ta. O să vezi că voi izbuti. Da mai vreau dulceaţă de căpşune… altfel mă zting, răspunse Max.

— Bine, o să-ţi aduc cu carul. Acum trebuie să intru în legătură cu Eterea. Computerul e în reţea? întrebă Nina.

— Totul e OK. Poţi s-o chemi.

Max se aşeză pe scăunelul său şi luă aminte ca procedura să fie corectă.

Cesco strânse mâna androidului în semn de felicitare pentru treaba bine făcută, apoi se duse la tastatura computerului şi aşteptă ca Nina să dicteze fraza pentru a intra în legătură cu Eterea. Fetiţa fu gata pe dată, scoase pensula din buzunarul pantalonilor, o ridică în faţa ecranului şi zise:

— Mesaj pentru Mama Alchimistă de la Nina 5523312. Am găsit Verbum Ţinta. Am nevoie să ştiu la ce foloseşte. Şi mai ales, ce pot să fac ca să citesc paginile albe din Notiţele lui Karkon ca d’Oro?

Pe ecranul uriaş din Acqueo Profundis apăru, în toată splendoarea sa, Eterea, care vorbi cu Nina prin telepatie:

Te aşteptam, Nina gzâl2.

%ci că *ai* găsit *tyerbum Ţinta, magica*

Pensulă de Aur.

Să ştii că are viaţă scurtă, poate funcţiona doar douăzeci şi patru de ore.

Trebuie S-*o înmoi în culorile Celei de* a Şasea *tuni, nuvhai aşa paginile albe din Rotiţele lui Jarkon îşi vor dezvălui enigma.*

Atenţie, Nina, trebuie să găseşti Culoarea *potrivită*

pe care s-o foloseşti pentru *fiecare* pagină *în* parte. *Nu poţi realiza această alchimie în tovărăşia unor androfei* Sau a *unor fiinţe umane*. *Poate singură nu vei* fi…

Var de greşeşti, nu vei mai putea niciodată citi acele pagini! *Acum tastează „Magneziu Pollis 74711*%.

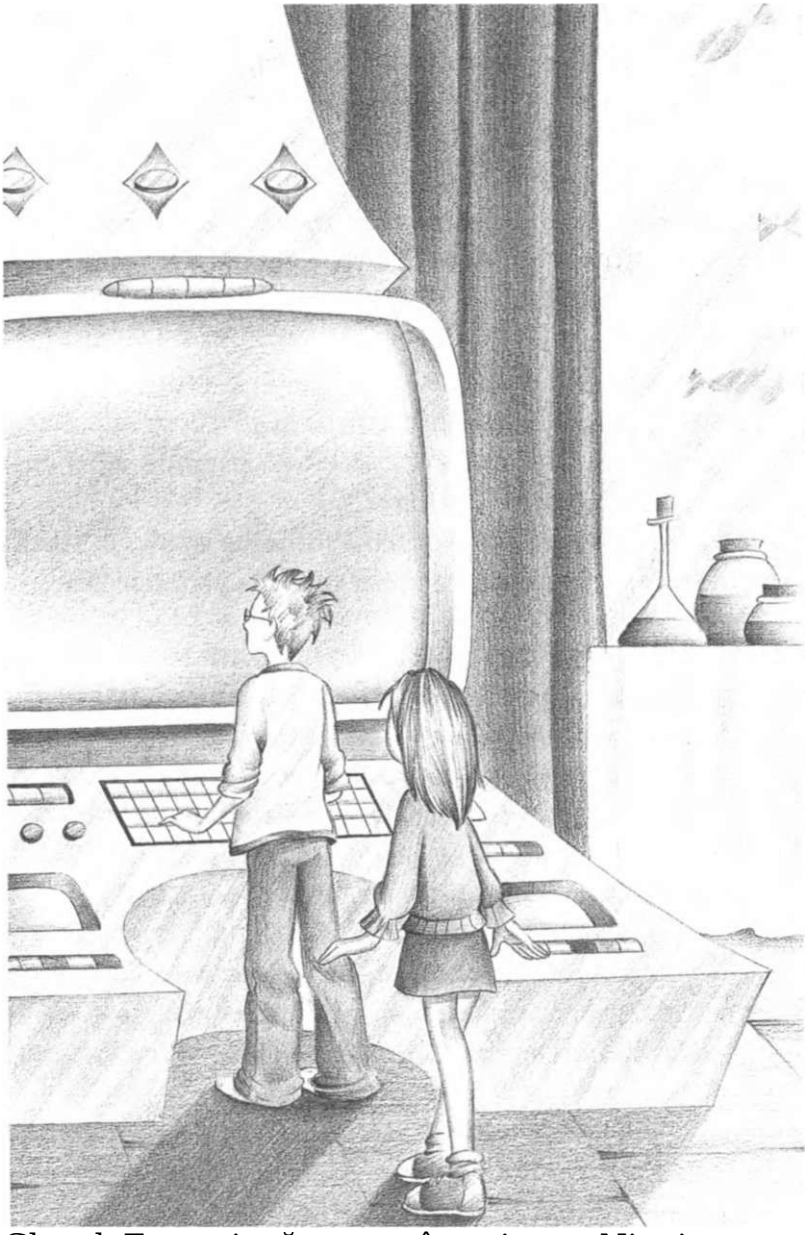

Glasul Etereei pătrunse în mintea Ninei, care avea ideile cam neclare şi îi adresă o altă întrebare:

— Mamă Alchimistă, unde să găsesc culorile Celei de a Şasea Luni? Şi apoi, ce înseamnă că poate nu voi fi singură, dacă nu stau în tovărăşia prietenilor mei şi a androidului Max 10-pl?

Foloseşte Pana de Cug () i.

Voi face în aţa fel ca ga găseşti paisprezece cristale Yhici.

Apoi te va ajuta Syste Yha Magicufti (Jniverşi.

ta celelalte întrebări îţi vei răspunde singură.

Acufti trebuie să plec.

Curând, foarte curând te voi cheftia.

Ţine Vhinte: A Doua Ţaină trebuie S-*o găseşti*!

Imaginea Etereei dispăru, lăsând pe ecranul uriaş doar o strălucire argintie. Nina ar fi vrut mult de tot s-o întrebe cum o mai ducea bunicul, ce făcea. Voia să-i audă din nou glasul. Ce mai, voia alte lămuriri. De bună seamă exista un motiv pentru care Mama Alchimistă fusese mai degrabă enigmatică. Dar care? Câteva minute, fetiţa se plimbă nervoasă prin Acqueo Profundis, apoi se gândi că misiunea de a salva Xorax era importantă şi cerea răbdare.

— Hai, Cesco, tastează „Magneziu Follis 7471111”. Substanţa asta ne va folosi pentru culori.

Nina trebuia să descopere ce anume conţineau paginile din Notiţele lui Karkon şi Verbum Ţinta avea putere magică doar vreme de douăzeci şi patru de ore.

— Dar la ce foloseşte magneziul? întrebă Cesco.

— Magneziu Follis schimbă culorile. Formula asta este în Caietul Negru al bunicului, dar mi-o amintesc bine, răspunse Nina dintr-o suflare.

Prietenul său execută operaţiunea, apăsă tastele şi îndată apăru formula pe ecranul computerului:

Magneziu Follisy compus din magneziu pur şi pulbere de diamant. Schimbă culorile. Borcanul cenuşiu numărul 74, deschide-l numai în timpul operaţiunii alchimice.

Înainte de a căuta borcanul 74, Nina puse înapoi în buzunar Pensula de Aur şi scoase Pana de Gughi, o frecă între degete şi pe dată în faţa ei apăru o sferă verde ca smaraldul: Xorax, Cea de a Şasea Lună!

Între misyle, florile de pe Cea de a Şasea Lună, fetiţa zări un săculeţ de pânză neagră: era cel lăsat de Eterea. îşi băgă fără teamă mâna dreaptă în sferă şi îl luă. Abia îşi retrase mâna că sfera şi dispăru. Copiii se apropiară să vadă ce anume conţinea săculeţul.

— Ar trebui să fie cele paisprezece cristale despre care a vorbit Eterea, explică Nina în vreme ce căuta să deschidă săculeţul.

Dar Max se ridică fulgerător de pe scăunelul lui şi strigă:

— Nu, ztai aşa! Eterea ţi-a zis că alchimia azta trebuie z-o faci de una zingură. Fără noi.

Nina se îmbujoră, îşi plecă privirile şi băgă săculeţul în buzunar, spre marea dezamăgire a prietenilor săi.

Dodo, Roxy şi Fiore se puseră pe căutat borcanul în rafturile din Acqueo Profundis, dar printre miile de flacoane de sticlă nu era niciun număr 74. Cesco privi lângă cămin, dar nu găsi nimic. Max se uita la copii şi zâmbea.

— Max, tu ştii unde e. Aşa-i?

Nina îl privea pe android cu un aer bănuitor.

— Da, ştiu unde e. Dar nu-ţi spun. Eterea a vorbit limpede. Alchimia azta trebuie z-o faci zingură. Niciunul dintre noi nu te poate ajuta. Du-te în laboratorul din vilă şi fă ceea ce trebuie.

Max îşi încrucişă braţele şi rămase tăcut.

— Ei, aşadar, trebuie să plecăm? întrebă Fiore.

— Cred că da. Vă însoţesc. Cât timp lucrez eu în laboratorul bunicului şi caut Magneziu Follis, voi puteţi urmări mişcările lui Karkon. Nu se ştie niciodată. Luaţi aminte la Leul înaripat, în el nu ne putem încrede, şi

interesaţi-vă dacă din întâmplare a ajuns cineva la închisoare.

Nina hotărâse ce era mai bine şi Dodo, apropiindu-se de ea, îi zise:

— Mî… mî… mâine noi începem şcoala. Dar eu mă voi scula devreme, vreau să mă duc în faţa Palatului ca d'Oro, nu pot îngădui să omoare alte p… p… pisici.

Dodo, timidul grupului, se oferise să înfrunte primejdia cea mai mare, lăsându-i pe toţi mască.

— Bravo Dodo! Eşti tare, îi spuseră ceilalţi bătându-l pe umăr.

— O clipă, îi opri micuţa alchimistă. Arătaţi-mi rubinele Prieteniei Trainice pe care vi le-am dat.

Nina era foarte serioasă.

— Rubin? Ah, da, eu îl ţin mereu în buzunar, răspunse Cesco, dând la iveală piatra preţioasă.

De fapt, fiecare dintre copii, după ce băuse o poţiune, primise un rubin care consfinţea legătura dintre membrii „bandei".

Roxy şi Fiore îşi arătară şi ele rubinele. În schimb, Dodo era cuprins de panică: tot scotocea prin buzunarele pantalonilor… la naiba! Unde se ascunsese rubinul? Un suspin de uşurare, apoi exclamă: – L-am g… g… găsit!

— Să ştiţi că toate rubinele se încălzesc şi prind să strălucească în acelaşi timp dacă vreunul dintre tovarăşii voştri se află în primejdie. Să le aveţi mereu cu voi, le explică fetiţa Celei de a Şasea Luni, îndreptându-se către ieşirea din Acqueo Profundis.

Urcară împreună în laboratorul vilei, de unde Nina îi făcu să plece salutându-i în grabă. În timp ce închidea uşa laboratorului, intră tiptil Platon.

— Ce faci? Platon, ieşi imediat afară! strigă la el Nina.

Motanul sări pe o grămadă de minerale şi miorlăi.

— Ai înnebunit? Tu n-ai ce căuta în laborator! Ieşi

imediat!

Nina era cu adevărat mâniată şi, când încercă să-l prindă pe Platon, din *Sistema Magicum Univerşi* ieşi un firicel de fum verde. Fetiţa Celei de a Şasea Luni rămase nemişcată, apoi întrebă cu vocea şoptită:

— Tu eşti, Carte?

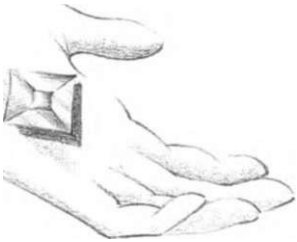

Cartea se deschise de la sine şi spuse cu glas profund:

Acuvh îţi începi alef) iYhia. Motanul de folos va *fi Yhai târtiu. bagă-ţi în Yhine mâna cu stea pronunţând cuvintele acestea*: *„fyntos* şi *misterios cenuşiu borcan, vântos şi ciudat de sticlă borcan*.

Nina privi Cartea şi apoi pe Platon: nu se mai întâmplase nicicând ca pentru desfăşurarea unei operaţiuni alchimice să fie de folos o pisică. Nu citise despre asta nicăieri, nici măcar în Caietul Negru al bunicului şi cu atât mai puţin în textele lui Tadino de Giorgis. După o clipă de zăpăceală, urmă ordinul dat de Carte, îşi puse mâna dreaptă în pagina lichidă şi rosti fraza magică.

Firul de fum verde se făcu negru, apoi alb, în vreme ce în tot laboratorul se răspândea un miros de catran şi iasomie. Mâna Ninei continua să fie scufundată în Carte, când, pe neaşteptate, fetiţa simţi că a atins ceva. Era borcanul 74. Cartea vorbi în continuare:

Pune borcanul pe rha-Să.

Apoi deschide Săculeţul pe care ţi l-a dat eterea şi

aruncă asupră-Yhi cristalele.

Nurhai atunci o să poţi deschide borcanul

Şi să verşi Magneziu Follispână la ulti Yha picătură.

Când deschise săculeţul, Nina văzu cristalele: erau strălucitoare, lucioase, fluorescente. Cu gingăşie le luă şi le aruncă în pagina lichidă, care le înghiţi. Apoi deschise borcanul şi vărsă înăuntru conţinutul lui. Din Carte izbucni o flacără aurie, urmată de paisprezece săgeţi mici de lumină. Nina era speriată, închise ochii şi se întoarse în cealaltă parte. Cartea începu din nou să vorbească, în rime, ceea ce însemna că rezolvarea era complicată, dar pe aproape.

bravo! închişi ocf) îi trebuie să-i ţii *până când culorile le vei putea zări*.

Să creez pot doar eu al Yhagicei fapte curcubeu.

Răbdarea nu ţi-o pierde pentru nivhic în luvhe, curând pe Pensula de Aur mâna vei pune.

Nina ştia că în spatele ei se împlinea o magie extraordinară. Rămase întoarsă şi, după ce aruncă o ocheadă spre Platon, îşi închise ochii. Pe şira spinării simţea rafale iuţi de vânt cald, apoi suflări de aer rece. În cele din urmă, nu mai simţi nimic şi aşteptă Cartea să vorbească iarăşi:

Încetul te răsuceşte şi Yhintea ţi-o linişteşte, în grabă trebuie să-ţi aYhinteşti nuvhele culorilor ce foloseşti. Verbufti Ţinta gata o să fie pentru pisica ta răbdurie.

Fetiţa se întoarse şi văzu că deasupra volumului *Sistema Magicum Univerşi* pluteau în aer paisprezece boluri. Fiecare conţinea o culoare. 11 luă pe cel cu roşu şi rosti numele culorii în limba Celei de a Şasea Luni: „Foyat”. Pe dată, Pensula de Aur ieşi de la sine din buzunar şi zbură

către bol, cu vârful întors în jos şi gata să fie înmuiată în culoare. Nina spuse atunci „Bisyof” şi Verbum Ţinta se îndreptă iute către bolul verde. „Pe toate ciocolatele din lume, chiar că e amuzant”, îşi zise ea, râzând. Nina continuă ciudatul joc alchimic, făcând să zboare de colo-colo pensula care, la auzul numelui fiecărei culori, se îndrepta către unul sau altul dintre boluri. Apoi luă Notiţele lui Karkon şi întrebă Cartea: – Carte, pot începe?

Sigur că poţi, dar trebuie atentă să te fereşti nu care cuvhva culorile să greşeşti. Un lucru pot să-ţi Spun ca să te ajut, de la deschis către înef) is trebuie început. În douăzeci şi patru de ore Yhagia. Se va sfârşi iar tyerbu Yh Ţinta de ceară va redeveni. Dar…

— Dar… ce? exclamă Nina, cu uimire.

Dar pisica la păr roşie n-o să Yhai fie fiindcă Yhisterul o vrea azurie. Priveşte-o şi gura să-*ţi tacă, ea ştie prea bine ce trebuie* să *facă. Pensula o* va *folosi, dacă Verde Unt*

va *îngfjiţi*.

Fetiţa se răsuci iute şi văzu un lucru de necrezut:

— Pe toate ciocolatele din lume! Platon, eşti albastru!!! Nina luă motanul în braţe, îl mângâie şi se uită să vadă dacă se simţea bine. Platon era într-o formă de zile mari, dar Nina nu izbutea să înţeleagă cum anume blana devenise azurie. Cum oare s-ar fi putut folosi Verbum Ţinta de… o pisică? Şi, mai ales, de ce trebuia să înghită Verde Unt?

— Bine, dar Verde Unt… cum se face? spuse fetiţa cu voce tare.

Motanul făcu un salt şi se duse lângă *Sistema Magicum Univerşi*, ca şi cum ar fi ştiut că toate răspunsurile la multele „de ce”-uri ale Ninei ar fi venit de acolo. Amuşină bolurile colorate care pluteau prin aer şi începu să toarcă de mulţumire, că era prin preajma micuţei alchimiste. Atunci Nina întrebă:

— Carte, cum găsesc Verdele Unt?

Şapte picuri de Lapte de balaur două srharalde şi un litru de aur.

Ajung trei Yhinute şi trei secunde pentru a-l născoci, dar nuYhai pisica azurie îl poate îngfjiţi.

Nina privi orologiul din laborator: era ora 20, 38 de minute şi 45 de secunde. „Oho! Am uitat de masa de seară. Bezeluţa o să fie furioasă. Dar nu pot să mă opresc acum”. Se uită printre borcanele şi flacoanele de sticlă, şi găsi pe dată Laptele de Balaur, apoi luă două smaralde din grămăjoara de pietre preţioase de lângă ceaunul cel mare de aramă şi, la urmă, prinse cu doi cleşti mari o pepită de aur şi o puse la topit până se făcu lichidă. „Bine, îşi spuse fetiţa, ingredientele sunt aici. Acum arunc totul într-un castron şi număr trei minute şi trei secunde”.

După ce făcu amestecul, îşi dădu seama că se întărea cu repeziciune. „A devenit un lingou de culoare verde… pare cremos… tocmai ca untul…” zise ea, atingându-l cu

un deget. Abia în acel moment Cartea reîncepu să vorbească:

Pune castronul lângă azuria pisică, Vei vedea ferdele (Jnt Cuvh o să-l îngfjită. /Vuvhai când juYhătate din el va vhânca, gata va fi şi Coada ţi-o va înălţa.

Platon se uita foarte curios la castron şi la Nina şi, când simţi miros de Verde Unt, îşi înălţă coada şi începu să amuşine ciudata substanţă. Într-o clipită mâncă jumătate din ea. Când termină să-şi lingă mustăţile, blana lui azurie se făcu luminoasă, iar Verbum Ţinta zbură şi se aşeză chiar în faţa lui. Ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume, motanul îşi scoase ghearele şi, cu o lăbuţă, apucă pensula.

Nina era năucită, pentru nimic în lume nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva. Luă Notiţele lui Karkon şi începu să se gândească la ce culoare să aleagă pentru prima pagină albă.

Enigma contelui avea ceasurile numărate: fetiţa Celei de a Şasea Luni avea să descopere curând forţa de necrezut a Alchimiei întunericului!

CAPITOLUL TREI

Numerele-Magi ale lui Karkon şi Zeroul înceţoşat

9 9 9

— Aşadar, Cartea a spus că trebuie să încep de la culoarea deschisă, şi nu de la cea întunecată. Vasăzică, va trebui să folosesc culorile urmând gradaţia care va ajunge de la alb la negru.

Nina era foarte concentrată, nu-şi putea îngădui să greşească. Paginile albe ar fi rămas secrete dacă nu ar fi ales culorile potrivite. Cele paisprezece boluri pluteau încă în aer, iar Platon strângea în lăbuţa dreaptă Verbum Ţinta, gata să deseneze paginile. De teamă că nu-şi va aminti prea bine culorile Celei de a Şasea Luni, micuţa alchimistă se hotărî să ia Caietul Negru al bunicului şi să le citească una câte una. Orologiul arăta ora 23, 22 de minute şi 14

secunde şi pe masa de experimente era tot ce îi trebuia.

— Vasăzică, Platon, fii atent, eu acuma încep cu albul, Pensula de Aur va zbura singură la bolul cuvenit, apoi se va întoarce către tine şi abia atunci vei putea colora prima pagină. Ai înţeles bine ce trebuie să faci?

Nina vorbea cu motanul şi era sigură că acesta înţelegea limpede fiecare vorbă a sa. Platon îşi miji ochii şi păru să o aprobe cu o mişcare iute a capului. Fetiţa îl mângâie cu drag, apoi privi pagina de colorat: pe ea erau scrise doar ora, ziua şi aşezarea planetelor (Al. Doilea An Karkonian, ora O, 30, pe 30 decembrie, Luna în creştere, Saturn în rotaţie lentă, Venus acoperită, Marte aliniat), apoi veneau spaţii albe şi, dedesubt, începeau numerele, de la o la 9, care continuau pe multe pagini fără nicio altă explicaţie.

Pe scurt, erau scrise numai numerele, dar nu şi

semnificaţia lor.

Nina începu să vorbească şi rosti prima culoare, alb: „Assaf”.

Pe dată, Verbum Ţinta zbură către bolul cu alb, se înmuie în el şi se întoarse la motanul azuriu. Platon luă pensula şi începu să coloreze pagina cu îndemânare. Abia trecu pensula peste spaţiile goale de pe hârtie, că şi apărură ca din senin frazele scrise de Karkon.

— Am făcut-o şi pe-asta! Platon, eşti mare! strigă Nina cuprinsă de bucurie şi motanul nici nu clipi.

Micuţa alchimistă citi degrabă frazele:

— Ia uită-te, Karkon a folosit Charta Mater, o hârtie specială, un papirus egiptean de mare preţ, şi apoi a scris seria de Numere-Magi cu Grafit Violet. Pentru a vrăji numerele trebuie să rosteşti de trei ori „Numerus Noctis”. Bun, vorbele astea trebuie să le ţin minte. Sunt importante. Totuşi, Karkon e cu adevărat diabolic, paginile sunt albe fiindcă a folosit hârtie şi grafit magice care ascund frazele. Bine, suntem pe drumul cel bun. Voi şti, în sfârşit, la ce folosesc Mecageometria şi Numeromagia.

După „Assaf” veni la rând galbenul; „Olys”, apoi portocaliul, „Zuky”, rozul, „Noisi” şi aşa mai departe până la negru, „Vyly”. Pensula dansa de la un bol la altul şi colora paginile Notiţelor, dezvăluind astfel secretele Magului viclean. Nina se uita la Platon care mânuia Verbum Ţinta fără greş, fără să mâzgălească nimic.

— Uite, aici scrie că o este începutul Numerelor – Magi şi corespunde Motorului tuturor mecanismelor. Motoarele sunt alimentate cu apă… Totuşi, e ciudat… De fapt, Numerele-Magi corespund unor părţi mecanice şi unor forme geometrice.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni citea curioasă acea alchimie ciudată şi de neînţeles:

— Numărul 2 corespunde Cârligului şi fiecare cârlig are la dispoziţie corzile de Tensium… Tensium… repetă ea

cu voce tare, este un material pe care nu-l cunosc. Karkon scrie că este superrezistent. Apoi, uite aici, numărul 4 corespunde Roţilor, care sunt unse cu Ombio. Ombio? Nici pe-ăsta nu l-am mai folosit.

Când pensula coloră o pagină în albastru turcoaz („Eisy”), Nina putu citi ce scrisese Karkon: în afară de bunicul Mişa, Magul malefic voia s-o elimine şi pe ea şi de aceea crease clona mecanică a mătuşii Andora! Pagina purta data de 2 februarie a Celui de al Patrulea An Karkonian, deci cu un an şi ceva în urmă, când Nina plecase de la Moscova pentru a se duce să locuiască la Madrid, cu cele două mătuşi.

— Iată cum a făcut! exclamă fetiţa. A răpit-o pe adevărata mea mătuşă, fiindcă ştia că urma să ajung la Madrid, a închis-o în Turnul din Toledo şi în locul ei a trimis un android. Nemernicul! Dar acum eu am clona. Iar adevărata mea mătuşă e teafără şi sănătoasă împreună cu Carmen.

Nina era agitată, citea cu atenţie fiecare pagină, iar ochii ei albaştri străluceau de bucuria de a descoperi urzelile duşmanului său.

— Totul., aici se găseşte totul. Aceste Notiţe sunt foarte, foarte preţioase şi, deşi contele mi-a spus că are o armă invincibilă, Vocea Persuasiunii, sunt sigură că voi fi mai tare decât el. Îi ştiu secretele, alchimia. Nu mă poate ar a înmnge.

Când ajunse la formulele Alchimiei întunericului o trecură fiorii. Era o listă amănunţită a farmecelor inventate şi folosite de Karkon. Începu să citească, aşadar, cu voce tare, în timp ce Platon o privea uluit:

— Aur Tăcut, pentru a vrăji Numărul-Mag Zero care creează motorul. Sânge Mincinos, pentru a da farmecul minciunii, Topaz Ţiuitor, folosit drept magnet, Sticlă Fărâmicioasă pentru angrenajele maşinăriilor vrăjite.

Erau elemente, minerale şi metale pe care Nina le

cunoştea doar în parte, multe însă cu totul misterioase. Desene, schiţe, linii şi figuri geometrice: Verbum Ţinta, mânuit cu îndemânare de Platon, alerga peste pagini dând la iveală ideile geniale şi diabolice ale lui Karkon, şi Nina era tot mai surprinsă.

Capitolul dedicat Tainelor Ferecate fu cel mai interesant. În sfârşit, fetiţa Celei de a Şasea Luni descoperi că, în palatul lui Karkon, Camera Vrăjilor fusese anume construită pentru a adăposti maşinăriile care ţineau încarcerate trei Taine. Fiecare maşinărie avea o combinaţie numerică. Soba cu cărbuni conţinea Taina Pământului (6065512), Cuptorul, pe cea a lui Atanor (6065513), Focul Etern pe care Nina îl descoperise deja, şi, în cele din urmă, în a treia maşinărie, în formă de Rachetă, era păzită Taina Aerului (6065514).

— Pe Atanor îl am, îmi lipsesc Aerul şi Pământul… dar Apa? murmură Nina, în timp ce motanul îşi dezmorţea labele plimbându-se pe masa de experimente.

Îşi ridică privirile şi exclamă:

— Chiar aşa, a Patra Taină, Apa, unde e? Străbătu în grabă rândurile din Notiţe şi descoperi că diabolicul Karkon o ascunsese într-un loc foarte tainic şi îndepărtat: Pe toate ciocolatele din lume! Unde o fi pus-o? se întrebă micuţa alchimistă; între timp, Platon îşi lingea lăbuţa cu care ţinea în aer Pensula de Aur.

Aşadar, cu Notiţele fetiţa Celei de a Şasea Luni putea dezvălui alte două Taine, dar pentru Apă nu avea nicio urmă.

Orologiul arăta ora 5, 25 de minute şi 6 secunde. Se lumina de ziuă şi chiar şi motanul începea să dea semne de oboseală, strâmba din mustăţi şi clipea des, dar rezista eroic.

— Curaj, motane azuriu, doar vreo două pagini şi am isprăvit.

Platon se puse din nou pe treabă şi Nina, citind în

continuare propoziţiile, făcu un salt căzând de pe taburet.

— Al. Cincilea An Karkonian, ora 1, 02, pe 3 iulie, Nebuloasa Războinicului la orizont, Crai Nou, Marte în lumină. L-am ucis pe profesorul Mişa!

Era data uciderii bunicului. De furie, fetiţa luă foaia ca s-o rupă, dar Platon făcu un salt şi se ghemui în braţele ei, îşi frecă ţeasta de mâinile ei şi mieună cu duioşie.

— Nemernicule! Nemernicule! Iată cum l-ai ucis pe bunicul Mişa.

Din ochii Ninei ţâşniră lacrimi mari, care udară foaia. Citea şi plângea şi, într-o străfulgerare, văzu în faţa sa groaznica scenă: Karkon care se lupta cu Mişa. O înfruntare între Mari Magi, cu săgeţi de foc şi flăcări, lumini şi scântei care iluminau Salonul cu şemineu. Şi apoi, trupul bunicului întins pe podea şi Karkon care fugea.

Nina îşi şterse ochii cu mâneca bluzei de trening şi respiră adânc. Apoi privi minunatul şi fascinantul laborator pe care îl moştenise de la bunicul, îl mângâie pe Platon şi făcu un semn din cap. Motanul coloră ultima pagină. Subiectul era tulburător şi titlul vorbea de la sine: „Secretul androizilor mei”. Fetiţa se aşeză din nou pe taburet şi citi repede explicaţia. Descoperi că Alvise, Barbessa, Irene.

Sabina, Gastilo şi ceilalţi copii mecanici care trăiau încă în Palatul ca d’Oro aveau inimi de pisică şi că puteau trăi doar până la vârsta de unsprezece ani.

— E o nebunie! strigă ea sărind în picioare. Uite de ce omoară ei mâţele! Karkon le smulge inimile pentru a le pune în androizi. Copiii ăia mecanici au viaţă scurtă… nu sunt de vârsta mea şi-s gata să moară. Aşadar, contele măcelăreşte pisicile pentru a construi alţi androizi sau pentru a prelungi viaţa celor pe care îi are acum.

Răvăşită, Nina citi ultimele rânduri, cu mâinile tremurânde. Era acolo o descriere a existenţei altor

androizi adulţi care nu au inimă şi trăiesc o sută de ani mulţumită Magmei Sulfurice, un lichid care le curge prin vene.

— În afară de clona mătuşii Andora, mai sunt încă trei. Trei androizi bărbaţi! repetă Nina cu voce stinsă.

Nu scria unde trăiau, dar era specificat clar că se aflau în faza „adormită” şi, pentru a-i activa, Karkon inventase coduri, care, de bună seamă, nu fuseseră consemnate în Notiţe. Erau secrete. Fetiţa se întinse pe jos strângând în mâini foile acum colorate toate. Platon aşeză pe masă Verbum Ţinta şi se tolăni sprijinindu-şi botul de *Sistema Magicum Univerşi*, dar nici nu apucă bine să pună geană pe geană că marea Carte se ilumină dintr-odată. Din pagina lichidă ieşi o mână mare şi zbârcită, cu pielea verde-închis şi unghii violete şi negre, care luceau ca becurile electrice. Îngrozit, motanul pufni pe nas şi se zburli ca un tigru. îşi arcui spinarea şi încercă să zgârie şi să muşte mâna monstruoasă, dar lucirea unghiilor îl hipnotiză. Ochii motanului se făcură albi, goi de viaţă. Pe neaşteptate, degetul arătător al mâinii enorme se îndreptă spre castronul cu Verde Unt şi pisica, subjugată de vrajă, se apropie de poţiune şi mâncă într-o clipită ce mai rămăsese înăuntru.

Nina, care era întinsă pe podea, privi scena fără să se mişte. Imediat ce motanul termină de lins şi ultima bucăţică de unt, blana îi redeveni roşcată, mâna fu înghiţită lent de Carte şi Verbum Ţinta îşi isprăvi magia, făcându-se la loc de ceară. Cele paisprezece boluri cu culorile Celei de a Şasea Luni dispărură fără veste, lăsând în urmă o dâră de abur rozaliu. Ca din senin, Verbum Ţinta se mişcă şi din el rămaseră doar nişte steluţe argintii şi nişte firişoare de aur care prinseră a dansa deasupra capului Ninei.

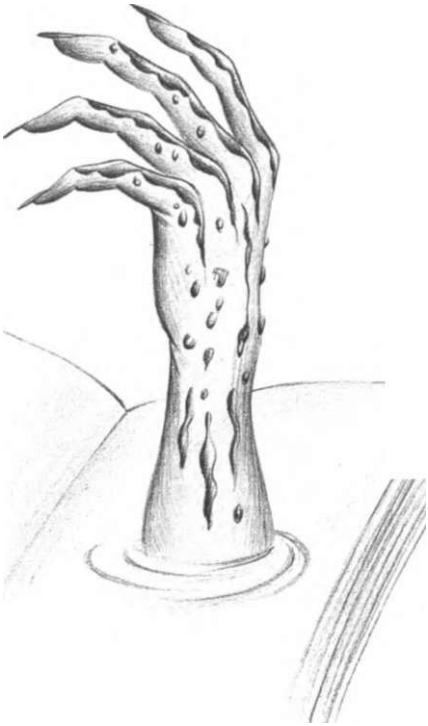

— A dispărut! zise fetiţa, şi, abia atunci, motanul se prăbuşi la pământ, răpus de oboseală, torcând de mama focului. Tare-i alchimia! Tare-i magia! N-am mai văzut aşa ceva, bolborosi fetiţa Celei de a Şasea Luni, ridicându-se încet şi mângâindu-l pe Platon cel scufundat într-un somn adânc. Formule, maşinării vrăjite, Taine de descoperit, androizi de înfruntat şi apoi Mecageometria şi Numeromagia. Prea mult, e prea de tot ce trebuie să înţeleg şi să fac!

Şi, spunând acestea, îşi duse mâinile la cap şi privi din nou Cartea.

Nu se simţea în formă, nu se simţea pregătită pentru această grea încercare. „Şi apoi, matematica nici n-o înţeleg prea bine. Aceste numere ale lui Karkon, care se transformă în obiecte şi în părţi mecanice, sunt cu adevărat complicate… Nu contează: trebuie să nimicesc

cumva Alchimia întunericului şi să înţeleg cum se folosesc maşinăriile vrăjite care conţin celelalte două Taine”.

Nina era năucită şi înspăimântată. Reciti Notiţele şi se concentră asupra codurilor Tainelor: ştia că trebuia să folosească acele numere şi să schimbe destinul. Dar nu ştia de unde să înceapă. Dacă pentru Atanor treaba fusese simplă, în schimb, pentru celelalte Taine totul părea mult mai complicat. Pe scurt, era nevoie să înţeleagă matematica lui Karkon.

Auzind-o vorbind singură, Platon se trezi: pufăi, deschise mai întâi un ochi, apoi pe celălalt, se întinse, îşi înălţă coada şi, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, zgrepţănă la uşă. Nina îi dădu un pupic pe cap şi îl împinse afară, rămânând singură în laborator.

Abia se întoarse către *Sistema Magicum Univerşi* că şi văzu ieşind din Carte un petic de hârtie. Era de la bunicul şi-l citi dintr-o suflare.

Q/flo (a deenocica.

(4 t hmfi ce ffs *tew ti, mă (jpwthtte că n*/ vot mai fiv Pă/mswf tind yWWM* acel *ruscă-aj, e/rsătă; r>an>as fir clo-ar te tu mă vvi fi văxuf deja.*

*Î cfffiw ăă /e fi-ot i/*ne*că o da fă.*

Eş*cu>m o/că/e /wtewu/ de/rele de ăwşă & e/mî/*ne*eu te-a Acu//ă m-Aaţu/ meu. i cum, a*>*

face. CĂ – U fa te-a/mă.

Nina îşi aminti pe dată că, atunci când mai rotise buşonul, apăruse imaginea bunicului cu puţin timp înainte de a fi ucis de Karkon. Îi era frică să nu descopere şi alte lucruri groaznice. Calmă, se apropie de buşon şi îl roti uşor. Din zid ieşi ecranul şi filmul începu de îndată. Profesorul Mişa şedea în fotoliul din Salonul Dogelui, vorbea cu seninătate şi chipul său era surâzător. Făcuse înregistrarea cu o lună înainte de a muri.

„Ninocica, matematica nu e o materie dificilă, e de ajuns să ştii să te joci cu numerele. Acum o să-ţi explic

câteva lucruri, cu răbdare, aşază-te pe taburet şi ascultă-mă cu atenţie.

Cum ştii, numerele, asemenea timpului, sunt de folos, dar nu există. Sunt de folos, bunăoară, când creezi formulele alchimice, fiindcă trebuie să pui o anume cantitate de grame sau de kilograme de metal, ori de litri de felurite lichide pe care le întrebuinţezi. Cantitatea o calculezi cu ajutorul numerelor. O ştii şi tu. Aşadar, matematica e de folos alchimiei şi magiei pentru că numerele sunt cheia de boltă a înţelegerii universului.

Ştiu că vei întâlni numere magice, dar să ştii că folosirea lor poate fi bună sau rea. Depinde. Ţi-a explicat asta şi cartea lui Tadino de Giorgis. Ţii minte? Cu numerele se pot crea atât de multe lucruri…

Orice număr le poate conţine pe toate celelalte. Bunăoară, 1 îl conţine pe 2. Şi ştii de ce? E simplu: 1 + 1 fac 2, şi 1 + 2 fac 3, şi 1 + 3 fac 4. Cum vezi, fiecare număr e compus din mulţi, foarte mulţi, infinit de mulţi 1.

Acum te vei întreba de unde vine!…

Ei bine, 1 vine din O. Da, fiindcă O nu înseamnă nimicul, vidul. O este Totul, întregul, el este precum ceaţa: îl vezi şi nu-l poţi pipăi. Dar există! Şi în el se găsesc numerele.

Pare un număr fără valoare, dar nu e aşa. Să spunem că o este Universul Infinit care conţine toate celelalte numere.

Îţi aminteşti ce a spus Eterea când a vorbit despre Tot, despre Nimic şi despre Totdeauna? Îţi reamintesc eu: dacă Nimicul înghite Totul, atunci Cea de a Şasea Lună moare, fiindcă nu mai poate exista niciodată pentru Totdeauna.

Şi nimicul înseamnă Răul. Karkon, cu a sa Alchimie a întunericului, vrea să se înstăpânească asupra planetei

Xorax prin mijlocirea Nimicului. Şi pentru asta a folosit şi numerele. Le-a transformat într-un mod negativ. A

întrebuinţat matematica într-un mod diabolic. Iată de ce trebuie să înţelegi folosirea numerelor. Dacă vei şti să foloseşti numerele, îl vei înfrânge pe Karkon!

Întorcându-ne la înţelesul lui O, trebuie să înţelegi că tocmai din acest număr se naşte 1, şi de la 1 se ajunge la 2 şi apoi până la 9. După aceea se reîncepe, fiindcă sunt 1 şi o împreună, adică 10, apoi 11 şi tot aşa până la infinit. Pricepi? Aşadar, când foloseşti numerele, să ştii că pot merge înainte şi înapoi, împărţindu-se sau înmulţindu-se, sporind sau scăzând. Cum anume? E simplu: cu împărţirile, cu adunările, cu scăderile şi cu înmulţirile.

Doar că, aşa cum ţi-am mai spus, magia şi alchimia pot transforma numerele şi le pot face SA TRĂIASCĂ. Da, numerele pot deveni lucruri reale, obiecte. Într-un cuvânt, pot lua diferite forme.

Karkon foloseşte matematica şi geometria în scopuri malefice. Fii atentă şi încearcă să-i descoperi Alchimia întunericului. Numerele lui sunt primejdioase.

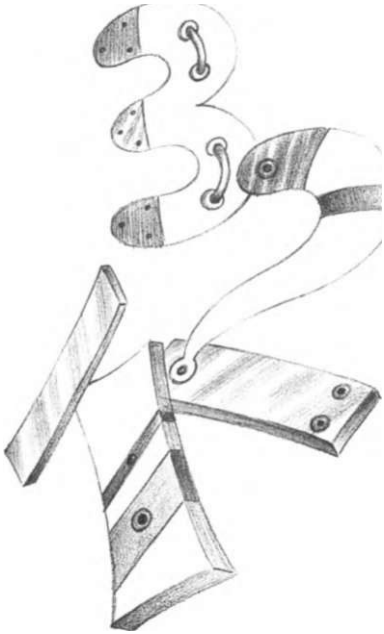

INTRĂ ÎN ZEROUL ÎNCEŢOŞAT ŞI DESCOPERĂ LUMEA NUMERELOR BUNE.

Acum închide ochii şi întoarce-te cătinel. Zeroul a înceţoşat te aşteaptă.

Concentrează-te şi fă ceea ce trebuie să faci. Adu-ţi aminte: A Gândi înseamnă A Crea!

Te iubesc”.

Ecranul se stinse şi intră la loc în perete, lăsând-o pe Nina cu ochii cât cepele. Îi închise repede, aşa cum îi spusese bunicul, se întoarse cătinel şi simţi pe faţă o adiere care îi răvăşi uşor pletele. Nina redeschise încrezătoare ochii şi, în mijlocul laboratorului, între şemineu şi masa de experimente, apăruse un zero uriaş, lat de vreo doi metri şi tot pe atât de înalt. De jur-împrejur avea un fel de ramă aurită în care erau sculptate numerele. În interior se mişca o substanţă ciudată, un fel de abur cenuşiu care nu-ţi îngăduia să vezi prin el.

a
Era Zeroul înceţoşat.

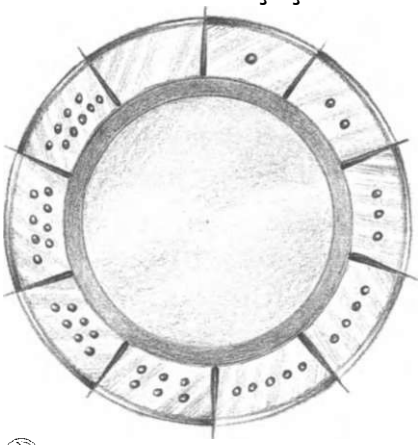

Nina îl atinse cu un deget şi pe dată o descărcare electrică îi zgudui tot trupul, în câteva secunde fu suptă de Zeroul înceţoşat şi fu întrerupt orice contact cu realitatea.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni se trezi înconjurată de o ceaţă groasă, în timp ce în depărtare se auzeau bătăile unui clopot. Nina păşea cu teamă, ţinând mâinile întinse înainte, de frică să nu se izbească de cine ştie ce. Pe neaşteptate, veni o adiere de vânt cald care împrăştie vălătucii cenuşii. Spectacolul care se ivi în faţa fetiţei era de necrezut.

O imensă întindere de apă plutea între două ceruri: Cerul înalt era ridicat pe cinci coloane uriaşe, iar Cerul Jos era susţinut de alte patru coloane masive. Coloanele erau albe, făcute dintr-o substanţă ciudată, nici marmură, dar nici oţel. Erau alcătuite dintr-o masă specială de bumbac, asemenea norilor, şi fiecare avea imprimat pe ea un număr.

Liniştea care învăluia Lumea Numerelor Bune era întreruptă doar de dangătul unui clopot, care însă nu se vedea. Apa clipea în culorile curcubeului, şi, când se văluri, din mijlocul imensei întinderi lichide ieşiră într-o

clipită, dintre mii de bulbuci de spumă albă ca zăpada, două mâini uriaşe şi monstruoase, asemenea celei pe care Nina o văzuse cu puţin timp înainte ivindu-se din *Sistema Magicum Univerşi*. Mâinile se strânseră pumn, iar una dintre ele înălţă degetul mare în chip de numărul 1.

Din coloana din stânga a Cerului înalt se desprinse numărul 1 care coborî încetişor, atingând oglinda apei şi se îndreptă către fetiţă. Când 1 ajunse în faţa ei, se împături molatic de mai multe ori, până când deveni o fâşie foarte mică de ţesătură neagră, foarte lucioasă. Nina o luă şi, năucită, o puse cu grijă în buzunarul de la salopetă. Apoi mâna zbârcită înălţă degetul arătător, în chip de numărul 2. Din prima coloană a Cerului Jos se desprinse numărul 2, care făcu tot ce făcuse numărul 1. Scena se repetă până când cele două mâini avură înălţate nouă degete, iar coloanele nu mai avură numere.

Doar când degetul mic de la mâna dreaptă se înălţă ultimul, desemnându-l pe 10, apa începu să se agite şi culorile curcubeului se reflectară pretutindeni, marile coloane de bumbac asemenea norilor prinseră a se fărâmiţa şi clopotul nu mai sună. Cele două ceruri căzură unul peste celălalt înghiţite de marea agitată şi Nina fu iarăşi transportată cu violenţă în interiorul Zeroului înceţoşat. Fusese slobozit numărul 10: 1 şi o s-o întâlniseră.

Magia se isprăvise şi începuse matematica. Fetiţa fu azvârlită afară din Zeroul înceţoşat şi se trezi din nou la pământ, în genunchi, în laboratorul din Vila Espasia. Salopeta era umedă şi chiar şi părul îi era ud. Privi de jur-împrejur speriată, apoi băgă mâna în buzunar şi scoase cele nouă fâşii de ţesătură neagră: erau numerele de la 1 la 9. Lipsea totuşi numărul O.

— Pe toate ciocolatele din lume! Am luat Numerele Bune şi acum trebuie să le folosesc, ca să schimb destinul maşinăriilor fermecate ale lui Karkon. Dar nu am numărul

O! exclamă ea, îngrozită.

Încă o dată bunicul o ajutase. Aşadar, împotriva Numerelor – Magi ale lui Karkon trebuia să folosească aceste numere noi, cu care urma să compună codurile Tainelor pentru a-şi îndeplini misiunea.

Totuşi, Nina nu-l avea pe O, care folosea la blocarea motorului maşinăriilor vrăjite. Mai mult, pentru a transforma Numerele-Magi negative în pozitive, era nevoie de Charta Mater şi de Grafitul Violet, două materiale pe care trebuia să le găsească.

Frântă de oboseală, dar totodată euforică datorită celor întâmplate, fetiţa Celei de a Şasea Luni se apropie de Carte, puse mâna cu stea pe pagina lichidă şi întrebă:

— Carte, am intrat în Zeroul înceţoşat şi am acum numerele, însă îmi lipseşte O!

Când va trebui, O va SoSi.

— Dar unde găsesc Charta Mater şi Grafitul Violet, pentru a anula Numerele-Magi ale lui Karkon?

Curând într-o călătorie vei porni şi *Yhaterialul foarte departe îl vei găsi. În deşert răspunsul îl vei afla, dar cele nuYhere cu tine nu le lua. A T) oua Taină aşteaptă* să *fie găsită, Cterea este foarte, foarte grăbită.*

Cartea se închise şi Nina se prăbuşi pe taburet. „Va trebui să folosesc Jambirul şi să călătoresc în trecut, ca să găsesc A Doua Taină. De bună seamă, Eterea aşteaptă”.

Fetiţa puse cele nouă fâşii de numere lângă *Sistema Magicum Univerşi* şi se gândi că trebuia să-şi anunţe degrabă prietenii; trebuia să afle şi dacă Leul înaripat dăduse semne de viaţă.

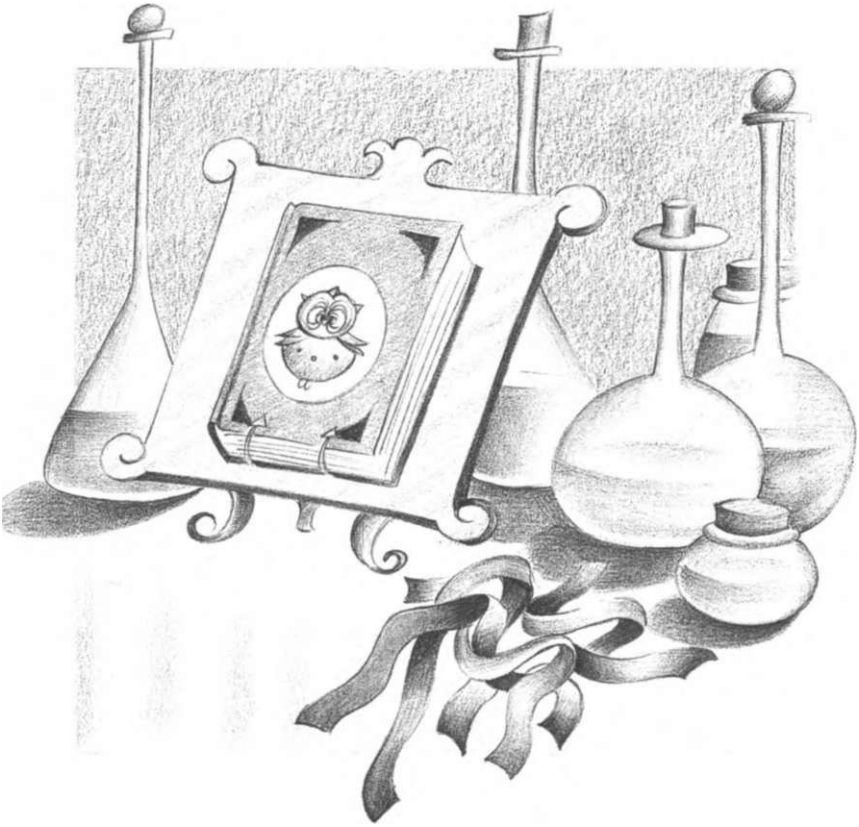

CAPITOLUL PATRU

Lupta lui Dodo şi visul Ninei

Orologiul arăta ora 7, 49 de minute şi 8 secunde.

— Târziu de tot! De data asta Liuba n-o să mi-o treacă iar cu vederea, spuse fetiţa.

Ieşi repede din laborator şi se împiedică de bietul Adonis care adormise în faţa uşii. Salonul Dogelui era slab luminat, prin perdelele roşu-închis se prefira o lumină palidă. Nina se rostogoli pe jos şi dulăul o linse pe faţă, făcând-o să râdă în hohote.

Pe neaşteptate, atenţia îi fu atrasă de nişte zgomote: veneau dinspre Salonul cu şemineu. Nina dădu colţul şi văzu pe zid, proiectată de lumina slabă a lumânărilor, o

umbră îngrijorătoare. Mări pasul şi în faţa ei apăru chipul unui om cu o înfăţişare groaznică. Stătea întors cu spatele, îmbrăcat cu o pelerină neagră, largă şi purta o pălărie ciudată, ţuguiată. La picioarele lui, erau două genţi mari de piele şi un teanc de cărţi, înfăşurate cu sfoară.

— Cine eşti? Cine ţi-a dat drumul în casă? întrebă fetiţa, ridicând vocea.

Bărbatul se întoarse încetişor, îşi scoase pălăria şi…

— Profesorul José! strigă Nina.

Şi era chiar el, profesorul care tocmai venise de la Madrid, pentru a face lecţii cu micuţa alchimistă. Cât ai zice peşte, cei doi se aşezară la masă unde mâncară un mic dejun copios. După ce îl întrebase cum o mai duc mătuşile Carmen şi Andora, Nina îi povesti lucrurile cele mai importante şi, desigur, nu-i spuse nimic despre Cea de a Şasea Lună.

— Sunt fericită. îmi lipseau lecţiile dumneavoastră. Totuşi, trebuie să-mi făgăduiţi ceva. Să nu mă întrebaţi niciodată ce fac cu prietenii mei.

Fetiţa îl privi drept în ochi pe profesor care, un pic stânjenit, întrebă:

— Que amigos?

— Dodo, Fiore, Roxy şi Cesco. Ei mă ajută să… ei, nu pot să spun mai multe. Mă înţelegeţi, nu-i aşa? Şi dumneavoastră sunteţi alchimist, iar eu urmez poruncile bunicului… aşa că…

Fetiţa nu izbuti să-şi termine spusele, fiindcă José o întrerupse:

— Înainte să moară, profesorul Mişa mi-a trimis o scrisoare pe care atunci nu am înţeles-o. Apoi, când s-a întâmplat tragedia, totul mi-a fost mai limpede. Nu-ţi face griji, n-o să mă bag în treburile tale, dar trebuie să-mi promiţi că, la nevoie, îmi vei spune. *Vamos*, prezintă-mă prietenilor tăi şi părinţilor lor!

Liuba, care intrase în cameră cu două felioaie de

prăjitură cu caise, i se adresă profesorului cu simpatie:

— Camera dumneavoastră e gata. Veţi vedea că vă veţi simţi bine în căsuţa lui Carlo, grădinarul. E la câţiva paşi de vilă şi e înconjurată de copacii din parc. Iar Carlo Bernotti este un om liniştit şi de încredere. Nu vă va deranja.

— *Muchas gracias*, Liuba! Sunt sigur că mă voi simţi foarte bine. Dar o să zăbovesc doar două zile, spuse el privind-o pe Nina. Am adus câteva cărţi şi teste pentru fiecare materie. Şi pentru alchimie, de bună seamă.

— Perfect! exclamă Nina înghiţind o bucată de prăjitură.

— Uite, ţine, asta este Cartea Alchidesenelor. Este foarte folositoare pentru a înţelege formele obiectelor şi formulele alchimice legate de ele. Pulberea cometelor le face să strălucească şi *de noche*, aşa că poţi studia şi pe întuneric. Apoi sunt teste de geografie, de istorie, de matematică şi de ştiinţe. Am pregătit programa şi am predat-o directorului şcolii tale, care a aprobat-o. Desigur, partea dedicată alchimiei nu i-am prezentat-o. Ştiu că e interzisă… spuse profesorul râzând.

Nina luă cărţile şi îi mulţumi lui José:

— Atunci, îmi chem prietenii. Poate să mergem şi pe la părinţii lor, aşa vă prezint tuturora.

Dar chiar în acele clipe, în vreme ce la Vila Espasia totul părea că merge ca uns, în cealaltă parte a Veneţiei se consuma o adevărată tragedie.

Un apel telefonic puse pe jar „Bottega della Băută” unde lucrau părinţii lui Dodo şi ai lui Cesco.

— Alo? Aici Urgenţa, voiam să vă anunţăm că fiul dumneavoastră, Dodo, se află aici, la noi, în stare gravă.

Glasul infirmierei sună ca o rafală în urechea tatălui băiatului, care izbuti doar să răspundă:

— Ce… ce… ce s-a întâmplat?

— Ascultaţi, mai bine veniţi aici imediat. Doctorii vă

vor explica totul. *Clic*!

Tatăl, care se bâlbâia şi era timid asemenea fiului, se întoarse spre soţie:

— S… s… să mergem, dragă, să mergem la spital. Lui Dodo îi e rău.

Femeia scăpă pe jos mulajul de ghips al măştii la care lucra. împreună cu soţul se repezi afară, lăsându-i năuciţi pe părinţii lui Cesco. Atmosfera veselă care plutea mereu în „Bottega della Băută” dispăruse într-o clipită. Mama lui Cesco le telefonă mamelor lui Fiore şi lui Roxy, povestindu-le ce se întâmplase.

— Dodo e la spital, trebuie să vorbim cu directorul şcolii şi cu copiii, ei vor şti să ne dea o explicaţie, azi era prima zi de şcoală şi chiar că nu înţeleg ce i s-a putut întâmpla lui Dodo.

Dar directorul le confirmă că Dodo nu apăruse la şcoală… Atunci Cesco, Fiore şi Roxy pricepură că prietenul lor dăduse de belea şi că la mijloc era, cu siguranţă, Karkon. Scoaseră din buzunare rubinele Prieteniei Trainice, dar văzură că nu erau nici luminoase, nici calde.

— Ciudat, foarte ciudat, zise Roxy dusă pe gânduri. Dacă Dodo ar fi fost în primejdie, aceste pietre magice ar fi trebuit să ne avertizeze.

De fapt, înainte de a merge la şcoală, Dodo se dusese să controleze Palatul ca d’Oro, aşa cum le făgăduise prietenilor săi. Cu frica în sân, se ascunsese în spatele unei coloane ca să spioneze mişcările androizilor. Dar Alvise şi Barbessa îl descoperiseră şi îl bătuseră zdravăn. Băiatul încercase să se apere şi, văzându-se la strâmtoare, apucase în pumni rubinul Prieteniei Trainice. Sau cel puţin aşa credea el… de fapt, îşi dăduse seama că avea în buzunar doar… o nucă. O nucă nefericită pe care o luase drept piatră preţioasă.

— La… lăsaţi-mă în pace… androizi ne… ne… nenorociţi. Ajutooor! strigase băiatul cel timid şi curajos.

Dar mâinile îngheţate ale celor doi gemeni îi curmară urletele. Îl tunseră chilug cu nişte cuţite şi brice ruginite, lăsându-i pe stradă frumoasele plete roşcovane. Loviturile violente cu bricele îi făcuseră răni adânci la cap. Faţa pistruiată a lui Dodo devenise o mască de sânge şi, din cauza durerii, a şuturilor şi a pumnilor, copilul leşinase. Îl găsise un măturător de stradă care chemase imediat o ambulanţă.

Întins pe patul de spital, cu capul înfăşat în bandaje şi cu perfuzia în braţ, Dodo era încă în stare de şoc şi tot repeta: „Ce… ge… gemeni cu K. P… p… pisici omorâte. O… o… opriţi-i!” dar doctorii nu înţelegeau ce bolborosea el.

Abia când veniră părinţii se linişti şi încercă să spună ce se întâmplase, fără a dezvălui totuşi secretul fetiţei Celei de a Şasea Luni.

— Bătut ca să salveze nişte pisici! E o nebunie! Trebuie găsiţi copiii ăia doi care purtau scurte cu litera K, îi spuse mama lui Dodo primarului Loris Sibilo Loredan care, anunţat despre întâmplare, se grăbise în mod ciudat să vină la spital.

— Stimată doamnă, fiul dumneavoastră este victima a doi nemernici, desigur, dar am aflat că nu respectă legile, răspunse LSL pe un ton sec.

— D… d… da ce tot spuneţi? se oţărî tatăl lui Dodo.

— Fiul dumneavoastră a fost agresat pentru că susţinea un lucru extrem de grav, anume că Leul înaripat e viu şi are puteri magice. Şi dumneavoastră ştiţi bine că nu este adevărat. *Proclamaţia* pe care am afişat-o vorbeşte răspicat! Acum va trebui să-l interoghez pe Dodo.

Primarul fu de neclintit şi nu se lăsă impresionat de bietul copil care gemea de durere. Părinţii lui Dodo îl priviră pieziş pe LSL care, temându-se că reacţia lor ar putea crea alte probleme, adăugă:

— Acum, aveţi grijă de el! apoi vom vedea dacă îl

vom duce sau nu la închisoare. Ştiu că e doar un copil şi poate că, dacă va tăgădui existenţa unor evenimente magice la Veneţia, se va putea întoarce acasă. Dacă nu va fi aşa… va trebui să mergem înainte. Legea este egală pentru toţi!

Apoi marchizul se răsuci pe călcâie şi plecă, lăsându-i pe toţi înmărmuriţi. În timp ce LSL ieşea din camera de spital, dădu nas în nas cu Cesco, Fiore şi Roxy care îl priviră cu dispreţ şi dădură fuga la căpătâiul lui Dodo. Fiore plânse în hohote, Roxy mângâie chipul prietenului ei şi Cesco îi strânse mâna cu dragoste. Dodo îi făcu semn lui Cesco să se apropie şi îi şopti la ureche:

— Am spus d… d… doar o parte de adevăr. Nu am tr… tr… trădat-o pe Nina. Nu v-am dat de gol. Dar ge… ge… gemenii ăia trebuie opriţi. Pr… pe… primarul îi crede pe ei. I-au p… p… povestit că eu vorbesc de magie.

Dodo, închizând ochii, ridică mâna dreaptă şi îi arătă nuca:

— Dar nu aveai cu tine rubinul? întrebă în şoaptă Cesco.

— Cr… or… credeam că era rubinul… dar…

Cesco îl privi cu duioşie şi clătină din cap.

Doi doctori se apropiară de pat. Mai întâi îi luară temperatura, apoi îi controlară bandajele.

— Bine, copilul se poate întoarce acasă. Dar trebuie să ia antibiotice măcar două săptămâni. Apoi aduceţi-l din nou aici, o să-i scoatem copcile. Vă rog insistent: repaus total!

Părinţii lui Dodo, încă ameţiţi, îl luară în braţe şi se îndreptară spre ieşire.

Înştiinţată grabnic de Cesco, Nina dădu fuga acasă la Dodo, împreună cu profesorul José, şi aşteptă întoarcerea lui. Părinţii îl poftiră înăuntru pe profesor şi începură să vorbească despre cele întâmplate, iar copiii se aşezară în jurul lui Dodo, care avea încă spaima în ochi. Cesco cotrobăi prin sertarul biroului din cameră, găsi rubinul Prieteniei Trainice şi i-l puse sub pernă:

— Nu-l pierde şi ţine-l mereu cu tine!

Nina privi capul bandajat şi îşi jură în sine că gemenii aveau s-o plătească scump. Cu voce scăzută le spuse tuturor:

— Dodo a fost mare şi a înfruntat Răul. De data asta blestematul de K a învins, dar curând i-o vom plăti. Am reuşit să citesc Notiţele şi ştiu acum ce-s Numerele-Magi şi Mecageometria. Am intrat în Zeroul înceţoşat…

— Zero ce? întrebă Roxy strâmbând din nas.

— Zero înceţoşat. Locul din care se nasc toate Numerele Bune. Acum însă nu pot să vă explic, e prea greu, i-o reteză fetiţa Celei de a Şasea Luni.

— Z… z… Zero înceţoşat. Trebuie că e frumos, murmură Dodo cu un fir de voce.

— Trebuie să te însănătoşeşti repede. Fără tine nu putem merge înainte. Dacă aţi şti ce am descoperit despre androizii lui Karkon! mai sunt şi alţii pe lumea asta, trăiesc o sută de ani, sunt modele vechi, dar puternice, asemănătoare clonei mătuşii Andora. Şi apoi, cei ca Alvise şi Barbessa trăiesc doar unsprezece ani şi au inimi de

pisică, în vreme ce adulţii…

Nina fu întreruptă de Fiore:

— Inimi de pisică? Aşadar, pentru asta…

— Ce… ce? întrebă Dodo făcând ochii mari.

Nina nu mai avu timp să explice nimic. Părinţii lui Dodo şi profesorul José intrară în cămăruţă şi mama băiatului le dădu vestea cea bună:

— Profesorul se va duce să-i vorbească primarului Loris Sibilo Loredan pentru a-l scuti pe Dodo de interogatoriul despre Leul înaripat. Apoi, va veni aici, zilnic, ca să stea cu tine, spuse ea adresându-se lui Dodo. Te va îngriji şi veţi citi multe cărţi, aşa că, deşi nu poţi merge la şcoală, vei putea studia. Mulţumit?

Dodo aprobă din cap şi schiţă un zâmbet. De bună seamă că nu studiul era cea mai mare dorinţă a lui atunci, dar îi plăcea ideea de a sta cu profesorul spaniol cel ciudat. Nina îl îmbrăţişă pe José şi îi şopti la ureche:

— Dar dumneavoastră nu trebuie să plecaţi curând?

— Am hotărât să-mi amân alte treburi. E mai important să rămân aici cu voi, murmură José, potrivindu-şi pelerina.

Dodo trebuia să se însănătoşească şi să scape de închisoarea umedă şi întunecoasă din Palatul Dogilor, şi profesorul José îşi ţinu promisiunea, venind în fiecare după-amiază ca să-i ţină tovărăşie. Lecturile erau destul de felurite: copilul trecea de la geografie la istoria alchimiei şi făcea progrese însemnate. Ba chiar reuşise să citească pe de-a-ntregul cartea Alchidesenelor şi să folosească pulberea cometelor. Însănătoşirea mergea pas la pas cu învăţătura.

Dar Nina şi ceilalţi prieteni aveau cu totul alte programe: misiunea Celei de a Şasea Luni continua fără abatere.

Deşi înţeleseseră că pisicile erau omorâte pentru a-i face pe androizi să trăiască, totuşi misterul folosirii

numerelor găsite de Nina rămânea încă nepătruns.

Era sâmbătă 25 octombrie, ora 9 dimineaţa. Liuba era în bucătărie, Platon mânca o porţie delicioasă de sardele şi Adonis savura un ditai osul. Dădaca se apropie de calendarul ce atârna de perete şi zise:

— Doamne Dumnezeule! Ziua de naştere! Mâine Ninocica împlineşte unşpe ani!

Aşa că îşi zvârli şorţul şi începu să scrie o listă de cumpărături pentru tort, fursecuri şi băuturi răcoritoare. Dar Nina nu era deloc în apele ei, nu avea chef să organizeze o petrecere. Dodo încă nu se putea mişca în voie, ceilalţi erau ocupaţi cu Leul înaripat, iar ea trebuia să înţeleagă cu orice chip folosirea numerelor.

— Bezeluţă, nu te omorî cu firea! Ajung o felie de tort şi o ceaşcă bună de ciocolată cu frişcă. Nu am chef să petrec.

Liuba se opri cu lista de dulciuri în mână şi nu deschise gura. Atunci, fetiţa Celei de a Şasea Luni o îmbrăţişă şi adăugă:

— Eşti o dădacă minunată, de neînlocuit. O să vezi că o să organizăm tot felul de petreceri. Dar acum chiar că nu e momentul. Cel mai frumos cadou pe care mi-l poţi face e să ai niţică răbdare.

Mica alchimistă ieşi din bucătărie şi, cu pas hotărât, intră în laboratorul vilei şi începu să frunzărească prin multe cărţi, în căutarea unei soluţii.

„Vasăzică, trebuie să ştiu cât mai repede cu putinţă cum să folosesc numerele găsite în Zeroul înceţoşat. Poate o poţiune mă va ajuta. Dar care?” Şi, în timp ce îşi punea această întrebare, îi căzură ochii pe Caietul Negru al bunicului. Cea de Potasiu părea poţiunea cea mai potrivită:

Potasiul te face să vorbeşti în somn şi dă halucinaţii şi previziuni: 31 de picături sunt de ajuns pentru aceasta.

„O previziune… iată, am găsit! Dacă izbutesc să văd în vis ce anume trebuie să fac, atunci voi putea merge

înainte”.

Nina se hotărâse. Luă flaconul cu gât scurt, cel în care se găsea Potasiu, vărsă treizeci şi una de picături într-un castronaş şi îl dădu de duşcă. Teamă nu-i era nicicum: formula o scrisese bunicul şi nu existau contraindicaţii. Dar chiar că nu se aştepta la ceea ce avea să urmeze…

Orologiul arăta ora 23, 30 de minute şi 5 secunde, o oră potrivită să mergi la culcare şi să speri într-un vis iluminant. Învelită în păturile de lână moale, avându-i alături pe Platon şi pe Adonis, Nina adormi liniştită şi pătrunse în lumea viselor, însoţită de imagini minunate de flori şi plante frumos colorate. Potasiul începuse să-şi facă efectul şi viziunile şi premoniţiile pătrunseră în visele fetiţei.

Ca din senin, o cortină roşie acoperi întreaga scenă şi Nina îşi simţi trupul îngheţat. Nu mai reuşea să se întoarcă la realitate. Să se trezească. Simţi în gură, ciudat, acel miros de răsuflare puturoasă care îi amintea de Karkon, dar nu izbuti să deschidă ochii. În vis îi apăru o siluetă, îmbrăcată cu o mantie neagră şi cu chipul pe

jumătate ascuns de o glugă. Nici mâinile nu i se vedeau, acoperite fiind de mânecile rasei lungi, ca de călugăr. Silueta mergea încet pe o pajişte cu iarbă verde şi strălucitoare, apoi se aşeză pe un bolovan, îşi încrucişă picioarele şi, ţinându-şi mereu chipul plecat pentru a nu fi văzut, vorbi:

Ia a

— Vino lângă mine! Îţi aştept paşii.

Vocea era molcomă, convingătoare, părea a unui om bătrân şi cumsecade. Nina ascultă cuvintele acelui om atât de calm, dar care te subjuga, şi întrebă:

— Cine eşti?

El se ridică din nou în picioare şi se întoarse cu spatele:

— Sunt cel de care ai nevoie.

— Cum te cheamă? întrebă, tot mai curioasă, fetiţa.

— Numele meu nu se rosteşte. Eu sunt cel de care ai nevoie, repetă călugărul cel ciudat.

— Nevoie? Cum de îmi ştii nevoile? întrebă Nina, care chiar că nu înţelegea.

— Tu ai venit să mă cauţi, vino, aşadar, lângă mine şi urmează-mă! răspunse silueta.

Nina îşi simţea picioarele ca de plumb şi nu izbutea să meargă, era ceva ce o oprea. Era atrasă de bătrânul acela în rasă, dar în sinea sa simţea că nu trebuie să se apropie de el.

— Îţi aştept paşii. Sunt cel de care ai nevoie.

Vocea era tot mai convingătoare şi mai insistentă. Fetiţa îl privi pe călugăr îndepărtându-se şi observă un lucru destul de ciudat: corpul acela nu avea umbră. îşi ridică ochii spre cer: era senin şi luminos. Dar fără soare. „Cum poate fi lumină fără soare?” se întrebă, în tăcere.

Nina. Când privi din nou spre pajişte văzu că, în locul omului fără umbră, apăruseră zeci de porumbei albi care se înălţară în zbor. Nina era extaziată, dar respiraţia îi deveni greoaie, capul i se învârtea şi îşi simţi gura încleştată: era pe cale să se sufoce. Cortina roşie o învălui acoperind scena şi fetiţa se trezi dintr-odată.

Era în patul ei, transpirată toată. Vocea, vocea aceea o auzea încă, asemenea unui ecou. „Potasiu, poate că am greşit doza”, se gândi fetiţa. Visul avut nu era, cu siguranţă, previziunea de care avea ea nevoie. Niciun număr. Nicio explicaţie. Doar imaginea fugară a unui bătrân fără chip şi fără umbră.

Nici stând sub duş nu reuşi să se gândească la altceva. Frica i se cuibărea tot mai adânc în suflet şi nu pricepea ce anume se întâmplă. Mai cu seamă nu înţelegea de ce simţise gustul răsuflării puturoase a contelui.

— Ninocica, Ninocica, la mulţi ani!

Surâzând şi cu ochii scânteind, Liuba intră în

cămăruţa ei aducând o tavă plină de bunătăţi. Nina nu voia ca dădaca să-şi facă griji, aşa că, în loc să-i povestească visul, primi cu mare bucurie brioşele şi biscuiţii, şi luă micul dejun în tovărăşia dulcei Bezeluţe.

— Am o surpriză pentru tine, spuse dădaca sorbind din cafea.

— Surpriză? întrebă Nina.

— Ia, ţine! Soseşte proaspătă de la Moscova, adăugă Bezeluţa dându-i o scrisoare de la Vera şi Giacomo.

— Oho, în sfârşit! Să vedem ce scriu!

Nina era emoţionată. Rupse plicul şi citi cu voce tare:

Q/f' Coac Mta, pe/nfoa/ de ce/r/e?

le f

% *dommâoa/ra/ 2 a ma//k am/*

Iwea ia /m ca, ţine ca nu te ifl-iw/w. *că e /ndi-m ma/t /atâte>*. oş*cu<m* că *tt ma & e U Uwte/m nundri de tine*, că *ti c-e/, mmm w/ttwa dar fie ca/re / l-am fi/îl/ml/ iweodafa, dlătreaxa – te i/nifiweu Mă ca fivriefetui l-ai*.

} *elte fâiavte felffi taeu, U tata/ tău man-lm fiumă fortua, i/M, neofite*

de/ *& le/m, fivină de cdn*) *bea/ă, da/r ma/ta/miti. / că/e /ifiiâcă/i taie/*

fto/ele ms/xiea/e din <x/A? *Ciwe-/ca.ti/*ne de *reraw dată, ciwd*te, *i /a noi*.

Cre *wui/t, Atadiacă; Uiu că tre'/una ăă lună fiwwjeâow// Qoaie, ca AWM – de al wm – /iafixi/ra, /*

Q/ftcMMI, U tata.

Ca de obicei, Liuba se puse pe plâns şi chiar şi Nina se simţea tulburată, strânse scrisoarea la piept şi pipăi cuburile pe care le avea în buzunar. Chiar atunci sosiră prietenii săi, însoţiţi de grădinar.

— Ohoho, astăzi eşti mai bătrână! o împunse şmechereşte Roxy, îmbrăţişând-o.

— Eşti mulţumită? întrebă Fiore.

— Da, sigur că sunt mulţumită, răspunse Nina

arătându-le scrisoarea abia primită.

— La mulţi ani, Ninocica! strigară ei în cor.

Cesco păşi în faţă şi, stânjenit, îi întinse un pachet, spunându-i:

— De la noi şi de la Dodo.

Nina îl desfăcu degrabă şi, spre mare ai surprindere, descoperi un cadou destul de original: o fotografie înrămată a prietenilor săi. O semnaseră toţi patru şi pe spate scriseseră o dedicaţie înduioşătoare: „Pentru Nina, prietena noastră minunată, care ne face să zburăm”.

— Sunteţi foarte drăguţi. E un cadou pe care îl apreciez mult, spuse fetiţa coborându-şi privirile şi o undă de tristeţe îi învălui ochii.

— Atunci, petrecerea? se frământă Cesco.

— Nu, Cesco, nicio petrecere. Nu e momentul potrivit.

Copiii se priviră descumpăniţi, Liuba ridică din umeri, câinele şi motanul se întinseră pe covorul din vestibul, pufnind pe nas.

— Eşti cumva tristă din cauza părinţilor tăi? întrebă în şoaptă Fiore, iar Roxy o aprobă din cap.

— Nu, nu, după mine e altceva, sugeră Cesco.

Băiatul avea dreptate. Nina era încă zguduită de visul avut, dar nu voia să le dezvăluie prietenilor nimic din cele întâmplate.

— Să mergem în Acqueo Profundis, trebuie să vorbim cu Max. Poate el ne va da ceva explicaţii despre numere.

Nina porni iute şi copiii o urmară fără zăbavă.

Abia intrară că-l şi văzură pe Max foarte ocupat: curăţa androidul Andora, care, ciudat, nu se împotrivea.

— Bună, copii, azi Andora e cuminte, spuse Max. De când i-am blocat microcipul din creier e aproape zimpatică.

Nina râse în cele din urmă, dar, mai înainte de a-i pune lui Max mii de întrebări despre numere, androidul le dădu o veste neaşteptată:

— Eterea ţi-a trimiz un mezaj urgent. Trebuieză te duci imediat pe Xorax, Mirabiliz Fantazio ezte la ztrâmtoare. Du-te şi ia un Dinte de Dragon, iar eu încep procedura.

Nina aduse într-o clipă Dintele de Dragon şi i-l dădu lui Max care îl băgă în computer pentru a obţine energie, apoi, sub privirile înfricoşate ale celorlalţi copii, tastă numele Ninei şi codul 5523312.

Era ora 12, 3 minute şi 8 secunde. Nina şedea pe tronul de sticlă şi strângea în mâini Taldom Lux.

— Salut, copii! Când mă voi întoarce, veţi fi tot aici. Nemişcaţi. Timpul nu va trece. Călătoria asta este un cadou cum nu se poate mai frumos de ziua mea.

Fiore se sprijini de braţul lui Roxy, iar Cesco observa cu atenţie procedurile lui Max. Tronul de sticlă prinse a vibra, iar o lumină orbitoare şi un vârtej de culori o învăluiră pe Nina. Taldomul deveni transparent şi o strălucire albastră o purtă pe fetiţă, lăsându-i pe Max şi pe ceilalţi cu ochii mari.

Călătoria începuse. Nina îşi amintea bine senzaţiile pe care le încercase prima dată. Scântei şi neguri

străbătute de briliante micuţe îi înconjurau corpul şi curând se găsi într-o sferă transparentă care colinda prin univers. Năucită, Nina privi de jur-împrejur şi văzu Pământul îndepărtându-se. Curând, nici sistemul solar nu mai fu vizibil. Traversă galaxii mari şi mici, universul pulsa de viaţă, iar cerul infinit şi negru se aprindea din când în când de străfulgerările şi dârele de lumină ale cometelor. Pe neaşteptate, fetiţa pătrunse într-un fel de maree cauciucată, lipsită de lumină şi de culoare. Era Nimicul plin de Totul. Şi senzaţia asta şi-o aminti clar. Intrase în Universul Magic, unde spaţiu şi timp sunt totuna. La urechi îi ajunse o muzică dulce, Taldom Lux încă era transparent şi din ochii lui Gughi plecă o rază roşie, care se îndreptă către Galaxia Alchimidia. Rafale de vânt îi zburliră părul şi în faţa ochilor îi apăru Xorax, Cea de a Şasea Lună, de culoare verde smarald, în jurul căreia se roteau trei sori şi mii şi mii de stele.

Plutea cam la un metru înălţime şi, când deschise ochii, Nina văzu în faţa ei o imensă scenă inundată de lumină. Să fi fost o sută de xoraxieni, poate două, care formau marea orchestră a Celei de a Şasea Luni. Fiecare cu instrumentul lui: violine şi viori, contrabaşi şi flaute, harpe şi tobe, fagoturi şi piane străluceau ca nestematele.

Trei dirijori pluteau în mijlocul scenei, mişcând în toate direcţiile Taldom Lux, ca şi cum ar fi fost o baghetă. La un semn de-al lor, orchestra începu să cânte. Totul fu inundat de o melodie care îţi vrăjea sufletul, unde armonioase se împrăştiau prin aer pătrunzând în fiece lucru.

Spaţiul, lumina, culorile şi gândurile se făcuseră muzică.

Nina privi cerul, furată de simfonie: cei trei sori îşi împleteau razele şi cele cinci luni se învârteau printre stele şi planete. Toată Galaxia Alchimidia pulsa în ritmul cântului neînchipuit de suav. Nina începu să plângă în faţa

acelui spectacol magic. Râuri de lacrimi îi brăzdau obrajii, erau lacrimi de fericire care îi scăldau faţa. Simţea o bucurie fără margini şi nu izbutea să-şi stăvilească emoţia; apoi, un fulger de lumină roşie o orbi, orchestra dispăru şi muzica se curmă dintr-odată. Se lăsă iarăşi tăcerea.

Nina se trezi din nou în faţa lui Mirabilis Fantasio. Era minunat, cum nu se poate de luminos. Lângă una dintre marile coloane ale construcţiei de lumină solidă se afla Marea Mamă Alchimistă, care se apropie de ea în zbor. Trupul diafan al Etereei se unduia în dreapta şi în stânga, firava arătare era foarte înaltă, iar ochii-i erau izvor de bunătate.

Fii bine venită Nina ai ascultat Arthonia Universului Muzica e coYhpuăă *din gânduri curate şi*, asemenea *luvhinii*.

Yherge de-a dreptul la Sentivhentele de viaţă dătătoare.

Glasul telepatic al Etereei pătrunse în urechile Ninei, care fu impresionată de aceste cuvinte.

— Armonia? Lumina? repetă fetiţa.

În Arvhonie nu poate fi falsitate, *ci nuYhai adepăr*.

ste echilibrul tuturor lucrurilor. *Înţelegi*?

— Poate, dar nu-i uşor de înţeles. Muzica pe care am ascultat-o îţi transmite ceva ce nu am mai simţit. Sunete ciudate, fantastice. Armonia e făcută din note şi din gânduri?

Desigur.

Concertul îţi era dedicat. *De lua ta îţi fac un alt dar*, *însă*, *Yhai întâi*, *priveşte din nou Miraiilis Fantasio*. *nergia este pe sfârşite*, *rândunelele din Insula Paştelui au adus puzderie de idei*, *dar nu sunt de ajuns*. *ivhportant că*, *încă o dată*, *Copiii au început să gândeablă*, *dar*, *cf*) *iar dacă Privha Taină a fost dezvăluită*, *acu Yh trebuie găsită cea de a doua*.

Nina privi gigantica structură, însă lumina orbitoare

nu-i îngăduia să-şi ţină ochii deschişi:

— Unde găsesc A Doua Taină?

JaYh & irul te va călăuzi pe un tărâvh Yhinunat, unde fru Yhuăeţile se întrepătrund cu uneltirile. Acu Yh îţi voi dărui obiectul Yhagic.

Eterea îşi grăbi zborul spre înalturi. Dansând, aruncă un cub strălucitor: era din goasil trandafiriu, piatra magică a Celei de a Şasea Luni. Obiectul se opri chiar în mâinile Ninei.

— E la fel cu cele două pe care le am. La ce folosesc aceste trei cuburi?

Eterea o ţintui cu privirea şi, cu forţa gândului, îi trimise un răspuns misterios.

Şapte note pentru privhele două, iar *Cuiul de Coa-Sil* va *scoate nota a opta*.

Însă când şi cuvh, nu-ţi pot dezvălui.

— Nu poţi? De ce? întrebă nedumerită fetiţa.

Foloseşte Cunoaşterea. *Foloseşte Muzica*.

În Cuvinte, în Sunete, în Numere e Universul.

Ştii bine lucrul acesta de la profesorul Mişa.

} *fu pune întrebări la care poţi răspunde singură*.

— Păi, da... că veni vorba, am intrat în Zeroul înceţoşat. Ajută-mă să înţeleg cum pot schimba numerele lui Karkon. Şi apoi am visat un călugăr care…

Nici nu termină Nina de vorbit, că Eterea se şi afla lângă ea. Ochii ei mari, de un albastru nemaivăzut, oglindeau feţişoara fetei.

Răul trebuie să-l înfrunţi pentru a învinge.

Foloseşte Cunoaşterea. *Foloseşte Muz-a*. *Foloseşte Numerele*.

Priveşte înăuntrul Yhinţii tale, nu asculta zeea!

Ascultă-ţi doar mi Yha!

Arrhonia învinge Sălbăticia crudă.

Cef) ilibrul lucrurilor are ritrhuri şi culori.

Fii atentă la tyocea care te îndepărtează de noi.

— Vorbeşti de Vocea Persuasiunii? Călugărul este acea voce? întrebă Nina, neliniştită.

fi pa întoarce, fiindcă de acuvha este în tine.

Îrhpotriva zelistă doar zinta ta.

Acu Yh gândeşte-te la A Doua Taină ţi caută Arvhonia.

Ai Nota a Opta, Va trebui să ştii S-*o foloseşti.*

Nina, uneori cuvintele au două feţe.

Fii atentă la ceea ce ablulţi!

Răul este Yhai aderhenitor decât Dinele, dar nuYhai Arrhonia îţi dezvăluie adevărul cuvintelor.

Îndată ce termină mesajul telepatic către Nina, Eterea se îndepărtă cu un grup de xoraxieni, lăsând-o singură pe fetiţă.

„O adevărată lecţie de filosofie şi de alchimie”, gândi Nina tulburată. Îndoieli şi nesiguranţă, temeri şi frici o nelinişteau pe fetiţa Celei de a Şasea Luni care, plutind prin aerul de pe Xorax şi preocupată de propriile gânduri, se izbi pe neaşteptate de ceva…

— Săltăreţul! exclamă Nina.

Giganticul pui galben îi zâmbi; alături de el erau Unduieţul, fluturele cu chip de om, care îi făcu ştrengăreşte cu ochiul, şi Clingelang, animalul ciudat în formă de clopot, care clincăne când merge. Departe, lângă apă, Quaskio o salută pe fetiţă, ridicându-şi o aripioară. Unduieţul zbură lângă ea, îi dădu un mănunchi de misyle, fâlfâi repede din aripi şi zâmbi. Nina îi mulţumi şi puse petalele în buzunarul salopetei, apoi deschise gura să spună ceva, dar, simţind din spate o adiere caldă, se întoarse şi văzu deschizându-se marea poartă de la Mirabilis Fantasio. Prin poarta întredeschisă ieşi un fascicul de lumină albastră, în mijlocul căruia Nina întrezări chipul bunicului. Profesorul Mişa ridică o mână şi scrise cu arătătorul nişte cuvinte de foc care rămaseră câteva clipe plutind în aer.

La mulţi ani, moia dievocica!

Tulburată, Nina încercă să se apropie, dar îşi simţi

trupul înălţându-se în aer şi o pală de vânt o purtă departe.

Zborul de întoarcere fu iute ca fulgerul. Beznă şi culori, fulgere şi meteoriţi îi treceau fetiţei prin faţa ochilor, iar ea strângea la piept Taldomul. Într-o clipă se trezi aşezată din nou pe tronul de sticlă din Acqueo Profundis.

Max şi prietenii ei erau acolo, ca mai înainte. Cu gurile căscate şi privirea uluită. Orologiul arăta tot 12, 3 minute şi 8 secunde.

— Iat-o, e aici, spuse Roxy îndreptându-se către Nina.

— Te simţi bine? murmură Fiore.

Nina se ridică şi, încă tulburată de muzica de pe Cea de a Şasea Lună, îşi privi prietenii. Apoi închise ochii:

— Bunicul, Eterea, marea orchestră… a fost minunat.

— Orcheztra? întrebă Max apropiindu-se de fetiţă, apoi îşi plecă ochii şi o privi clătinând din cap curios.

— Da, Max, au cântat pentru mine. Pentru a-mi sărbători ziua de naştere. Armonia Universului este fantastică. Nu ştiu cum s-o explic, răspunse Nina fericită, scoţând din salopetă misylele dăruite de Unduieţ.

— Mare onoareză azculţi acea muzică. Eu, cât am fozt pe Xorax, nu am azcultat-o niciodată, dar mi-au vorbit mult dezpre ea, apuse androidul care, fericit, luă misylele şi le mirosi. Ah… mizylele… foarte parfumate. Le pun în castronaş.

— Şi, după aia, ce s-a mai întâmplat? îl întrerupse Cesco, plin de curiozitate.

Nina luă din buzunar Cubul de Goasil:

— Este al treilea cub, mi l-a dat Eterea. Primele două scot cele şapte note, iar acesta pe a opta.

Îl aruncă în aer ca să-i facă să audă ciudata notă muzicală, dar cubul rămase tăcut. Cesco îl prinse din zbor şi îl şterse de tricou:

— Încearcă din nou! Nimic. Cubul de culoare trandafirie nu cânta. Atunci interveni Max:

— Poate nu cântă aici. Poate altundeva…

Fetiţa Celei de a Şasea Luni se gândi o clipă, apoi zise:

— Trebuie să folosim Jambirul şi să ne întoarcem în trecut. A Doua Taină trebuie eliberată. Poate Cubul Etereei ne va fi de folos altă dată.

— Plecăm chiar acum? întrebă Fiore îngrijorată.

— Cât mai repede cu putinţă, răspunse Nina hotărâtă. Mai întâi însă aş vrea să întreb *Sistema Magicum Univerşi*, poate că îmi va da un răspuns despre Cubul de

Goasil.

Într-o goană nebună copiii îl salutară pe Max, traversară tunelul şi ieşiră în laboratorul Vilei Espasia.

Nina aşeză cele trei cuburi pe masa de experimente, puse mâna cu stea pe pagina lichidă şi întrebă:

— Carte, ce trebuie să fac pentru a descătuşa sunetul din Cubul de Goasil?

Nota a Opta Yhisterioasă va răvhâne, până ce dansul nu va începe în luvhe. Nu fi Yhereu aţa de grăbită, frica te face să fii *neliniştită. Arrhonia va trebui să creezi, Ţaina ascunsă de vrei să salvezi. Dar, Yhai înainte de a porni la druvh, un Singur lucru pot să-ţi Spun*: *ia cu tine Pulberea de Rubin care te va putea ajuta puţin.*

Sistema Magicum Univerşi se închise, lăsându-i pe toţi înmărmuriţi.

— Dans? Ce dans? repetă Roxy.

— Măi să fie, acum va trebui să şi dansăm? întrebă Fiore, aranjându-şi fusta.

Nina şi Cesco se priviră îngrijoraţi, apoi băiatul spuse:

— Muzica pe care ai auzit-o, dansul este Nota a Opta. Poate e vreo legătură între chestiile astea.

— Se poate, zise Nina, punând cuburile la loc în buzunar. Cred că a Opta Notă ascunde o taină. Şi apoi, nu înţeleg de ce trebuie să iau cu mine Pulbere de Rubin. Nu foloseşte nici la dansat, nici la cântat, de obicei o mănâncă Unduieţul ca să devină magic.

Fiore se apropie de şemineu şi luă o cutie lăcuită de culoare roşie:

— Uite, aici este Pulberea de Rubin. Câtă luăm?

— Toată, răspunse Nina. Acum, însă, hai să-l salutăm pe Dodo şi să vedem cum se simte. După aia, o să zburăm cu Jambirul.

Odată ieşiţi din laborator, copiii îl găsiră pe Adonis care dădea vesel din coadă: presimţise o posibilă plimbare.

Şi, într-adevăr, dulăul fu pe dată primit în grupul de prieteni care se îndreptă repede spre casa lui Dodo.

Dar Dodo nu era singur. Într-o piaţetă, chiar lângă casa lui, se pitiseră Irene şi Gastilo: purtau şepci şi veste ce aveau imprimate litera K şi îl spionau pe băiat.

Nina şi ceilalţi nu-i văzură pe cei doi androizi, intrară în casă şi îl găsiră pe profesorul José care ţinea o lecţie de istorie. Dodo, cu capul bandajat tot, asculta atent.

— Aşadar, Napoleon Bonaparte era un împărat… începu profesorul, dar îşi curmă vorba când o văzu pe Nina.

— *Hola*! Ce surpriză plăcută să te văd aici!

— *Hola*, *hola*, răspunse pe dată Fiore, care se duse la Dodo cu nişte bomboane. Cum o duci?

Nina se adresă profesorului:

— Nu ne puneţi întrebări, noi trebuie să plecăm acum. Dumneavoastră le veţi spune părinţilor prietenilor mei că suntem la vilă ca să studiem. De acord?

Profesorul José deveni foarte serios:

— Bine, dar eşti sigură că nu trebuie să-mi fac griji?

— Sigur nu poţi fi de nimic. E vorba doar de ce alegi… Răspunsul enigmatic al Ninei îl făcu pe José să zâmbească. Se ridică de pe scaun şi, având cartea în mână, zise:

— *Para todos Ios chocolates del mundo*! Următoarea lecţie o s-o ţină Nina. Ăsta e cadoul meu de ziua ei.

Râseră cu toţii de gluma profesorului, câtă vreme Dodo se întoarse către Cesco:

— Da ce se în… în… întâmplă?

— Stai liniştit! Am venit să te salutăm. Acum o să folosim Jambirul. Ştii bine că trebuie să căutăm A Doua Taină, îi explică el pe şoptite, ca să nu-l audă profesorul José. O să-ţi povestim totul după aia…

Nina îşi îmbrăţişă prietenul:

— Fără tine o să fie mai greu.

— Mă voi gândi la voi f… f… foarte mult. R… r… rubinul îl ţin mereu!… 1… lângă mine, spuse Dodo cu ochii în lacrimi.

— Ia aici, bea câteva picături din asta! Te va ajuta să suporţi tristeţea.

Nina scoase o sticluţă cu Mierea Minţii, un amestec de miere curată şi rouă care îndepărtează melancolia. Dodo o luă, dar, pe când scotea dopul ca să miroasă parfumul poţiunii, de afară se auzi un zgomot: Adonis lătra înnebunit. Profesorul José îşi aruncă pe umeri pelerina şi ieşi să vadă ce se întâmpla. Zări doar două umbre care dispăreau de-a lungul unui canal întunecat: Irene şi Gastilo îşi luaseră tălpăşiţa, pe când câinele mârâia întărâtat.

— Staţi liniştiţi! Totul e sub control, spuse José întorcându-se împreună cu Adonis care era încă agitat. Lui Dodo nu o să i se întâmple nimic. Sunt eu aici.

Nina aruncă o privire pe fereastră şi zise gânditoare:

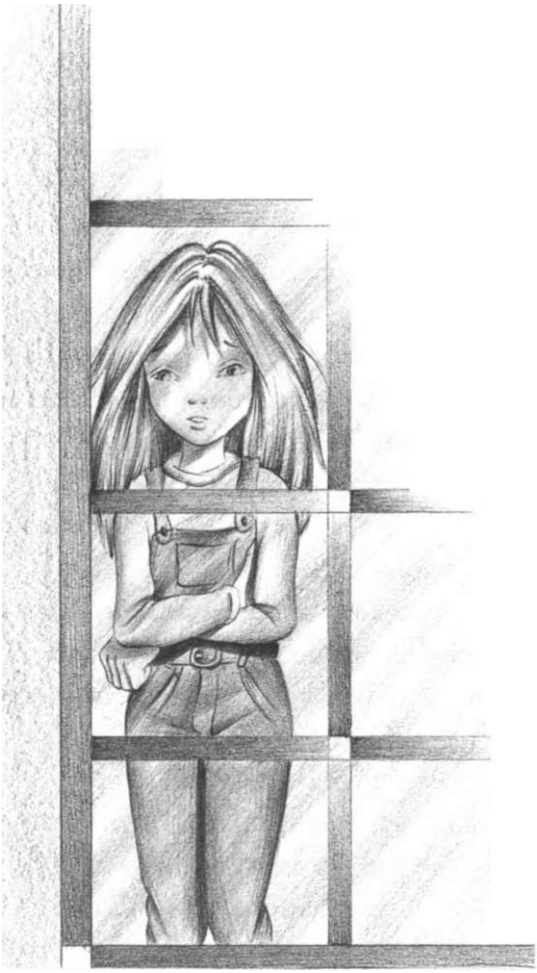

— Sper că primarul LSL n-o să facă vreo şmecherie cât suntem noi plecaţi. Nu ştiu dacă să mă tem mai mult de Karkon sau de el.

— Crezi că sunt în cârdăşie? întrebă Cesco.

— Nu ştiu. Dar primarul ăsta nu-mi place.

Vocea Ninei era tristă. José îi puse o mână pe umăr:

— Dodo n-o să ajungă la zdup. Nu va merge la închisoare. Curând o să vorbesc eu cu primarul şi se va

lămuri totul.

Nina îl aprobă, dând din cap. Între timp, copiii se întorseseră către Dodo care, cuprins de frică, bea de zor jumătate din sticluţa cu Mierea Minţii:

— B… b… bună. Tristeţea o să-mi tr… tr… treacă imediat.

Ca de obicei, bunătatea lui Dodo şi bâlbâiala lui precipitată îi făcură pe toţi să râdă.

Se înnopta repede şi aerul Veneţiei devenea înţepător. Luminile felinarelor de prin piaţete şi de pe canale se aprinseseră şi cei patru copii dădură fuga spre Vila Espasia, lăsându-l pe prietenul Dodo în grija lui José. Trecură podul şi săriră peste poarta de la intrare în vila maiestuoasă. Aleea era acoperită de frunze galbene şi Carlo Bernotti, care aduna nişte crengi uscate, îi salută pe copii politicos.

Liuba, noi ne ducem să studiem, strigă Nina imediat ce intră.

Din bucătărie se auzi miorlăitul lui Platon şi apoi glasul mirat al Bezeluţei:

— La ora asta? Dar cina? Am făcut budincă de macaroane la cuptor şi cartofi prăjiţi…

Roxy se opri în loc:

— Cartofi prăjiţi… mi-e o foame!

— Îngraşă, spuse Fiore, privindu-se în oglindă.

— Ah, femeile… suspină Cesco, iar Nina strigă nerăbdătoare.

— Ne mişcăm sau nu? Cartofii prăjiţi o să-i mâncăm mâine.

De îndată ce coborî în Acqueo Profundis, Nina verifică dacă avea tot ce îi trebuia: Pana de Gughi, Taldomul, Pulberea de Rubin, cele trei cuburi şi, fireşte, Jambirul. Apoi, mândră de sine, i se adresă lui Max:

— Noi plecăm. A Doua Taină va fi a noastră.

CAPITOLUL CINCI

— Chiar că sunteţi nişte fiare vechi, tâmpite şi nefolositoare. Inimile de pisică pe care mi le-aţi adus sunt prea mici. Dacă o s-o ţineţi tot aşa, o să muriţi cu toţii.

Karkon era înverşunat împotriva lui Alvise şi Barbessa, care îl ascultau fără să răsufle. În laboratorul K, în subteranele palatului ca d'Oro, atmosfera era foarte încărcată.

— O să prindem altele, mai grase. Numai nu ne lăsa să murim, răspunseră îngrijoraţi cei doi gemeni, ţinându-se de mână.

— N-avem timp! Vă veţi stinge în câteva luni, iar eu am nevoie de inimi imediat. Trebuie preparate şi lăsate la macerat vreme de câteva săptămâni. Ştiţi bine procedura. Dacă nu-mi daţi ascultare vă voi lăsa să crăpaţi!

Contele se îndepărtă de ceaun şi scrise ceva într-un carneţel cu pagini roşii, apoi, întorcându-le spatele, băgă caietul într-unul din buzunarele mantiei violete. Nimeni nu trebuia să vadă ce scrisese: după ce Nina îi furase preţioasele Notiţe, Karkon se hotărâse să ţină la el noul carnet roşu. Cu o înfăţişare bănuitoare, se întoarse către şemineu unde fierbeau porumbei şi aripioare de somotei. Adulmecă mulţumit mirosul greţos. Amestecul folosea pentru obţinerea Cenuşii Somnolente, o substanţă ce trezea materia şi metalele. De fapt, Karkon nu lăsase baltă infernala sa Alchimie a întunericului şi voia să ţină în funcţiune maşinăriile de vrăji ce ascundeau cele două Taine pe care Nina nu le avea încă: Aerul şi Pământul.

Vicleanul conte ştia bine că fetiţa Celei de a Şasea Luni avea să încerce să pună mâna pe o altă Taină, cu toate că Vocea Persuasiunii îi intrase în sânge. Răsuflarea puturoasă pe care i-o insuflase îşi făcuse efectul, dar nu era deloc uşor să o convingă pe Nina să dezvăluie secretele lui Xorax şi să-i dea Taldomul. Înşelăciunea avea

nevoie de timp.

— Nu vei pune niciodată mâna pe acest caieţel, vrăjitoare mică! Te voi face prizoniera mea, sclava mea, mustăcea răutăcios contele, gândindu-se la sfârşitul ce l-ar fi dorit pentru nepoata profesorului Mişa, pe care îl ura atât de mult. Apoi, se adresă iarăşi celor doi gemeni care îl priveau îngroziţi:

— Îmi daţi doar bătaie de cap, în timp ce eu stau aici să creez poţiuni şi licori magice pentru a ţine vrăjite maşinăriile Tainelor. Sunteţi nişte nerecunoscători!

Apoi se întoarse şi luă o lingură mare de lemn pe care o afundă în cazanul cu Ombio, un ulei verde făcut din salivă de balaur şi pipi de lebădă. Turnă uleiul într-o sticluţă şi ordonă:

— Luaţi de aici, ungeţi bine angrenajele celei de a doua şi celei de a treia maşinării, în Camera Vrăjilor. Duceţi-vă la muncă, e mai bine aşa!

Alvise şi Barbessa îşi plecară capul şi îi dădură ascultare. Tot atunci, la uşa laboratorului, bătură Irene şi Gastilo. Gâfâiau şi erau foarte tulburaţi:

— Domnule, Nina şi ceilalţi pun ceva la cale. Suntem siguri.

Contele îi privi cu interes, îşi mângâie ţăcălia şi, plin de curiozitate, spuse:

— Vă ascult.

Androizii povestiră scena pe care o văzuseră acasă la Dodo. Karkon deschise o cuşcă mică şi scoase doi şoricei care chiţăiau de zor.

— Luaţi-i, asta-i răsplata cuvenită pentru informaţiile voastre.

Irene şi Gastilo înghiţiră pe nerăsuflate cei doi şoareci vii, pe când lui Alvise şi lui Barbessa le lăsa gura apă. Cu un aer mulţumit, vicleanul conte scoase din buzunar copia Jambirului, scuipă pe el şi apoi frecă medalionul, făcându-l să strălucească. Ochii îi fură

străbătuţi de un fulger de foc.

— Visciolo! urlă dintr-odată. O să plec foarte curând. Du-te la marchiz şi spune-i că trebuie să înceapă imediat. Ai înţeles?

Saşiul se supuse pe dată şi dădu fuga la primărie.

În noaptea aceea, soarta lui Dodo şi a profesorului José părea pecetluită: Karkon pregătea o altă răzbunare cumplită. Dar marchizul LSL, încruntatul primar al Veneţiei, voia să lucreze cu calm, pentru a nu-i băga la bănuieli pe concetăţenii săi, şi, deşi auzise ordinele lui Karkon, nu credea că venise timpul potrivit pentru a acţiona împotriva prietenilor Ninei, aşa că îi dădu lui Visciolo o scrisoare pentru conte, în care îşi explica motivele.

Pe când Karkon îşi urma fără zăbavă truda în laboratorul K, fetiţa Celei de a Şasea Luni şi ceilalţi erau gata în Acqueo Profundis. Max pregătise tot ce era de trebuinţă. Lângă cartea *Străzile Lumii* erau aranjate ingredientele magice pentru plecare: sticluţa plină cu 8-ul de culoare violetă, misylele şi amestecul maroniu-deschis de Cinabru, făcut din mercur metalic şi argint viu. Poţiunea slujea pentru zborul cu Jambirul. Aşa cum se întâmplase în călătoria dinainte, în Insula Paştelui, copiii trebuiau să bea 8-ul, numărul magic care simboliza perfecţiunea şi cursul veşnic şi regulat al universului (erau de ajuns trei picături de persoană pentru a-şi face efectul).

— Mulţumesc Max, e totul perfect, ai păstrat poţiunea rămasă de data trecută. Foarte bine, spuse Nina apropiindu-se de sticluţa cu 8. Aşadar, sunteţi gata? îi întrebă pe ceilalţi.

— Da, cum nu se poate! exclamă Roxy fericită.

— Mai întâi mâncăm misylele, apoi bem opt picături de Cinabru şi, la sfârşit, înghiţim trei picături de 8. E clar?

Nina le spuse din nou procedura, în timp ce Max le întindea fiecăruia castronaşul cu petalele florilor de pe Cea

de a Şasea Lună, pe care Unduieţul i le dăduse Ninei.

Orologiul arăta 20, 22 de minute şi 4 secunde. Fiore se apropie de Cesco.

— Tu ce crezi, unde vom merge?

Băiatul îşi trecu mâinile prin părul perie şi răspunse pe un ton ironic:

— O să sfârşim în iad şi o să fim haliţi de crocodili…

Fiore îl privi îngrozită:

— Pe bune?

Roxy o îmbrânci pe fetiţă, care se propti în Max. Din cauza izbiturii, acesta vărsă castronaşul cu misyle. Nina privi scena şi, cu Taldomul în mână, spuse supărată:

— Aveţi chef de joacă sau plecăm?

Fiore îşi netezi rochia fără să scoată un cuvânt, Roxy fluieră a pagubă, iar Cesco luă poziţie de drepţi:

— Da, generale! Aveţi dreptate, generale! La ordinele dumneavoastră, generale!

Nina îl privi cu răceală, apoi izbucni într-un hohot de râs nestăpânit:

— Chiar sunt atât de antipatică? întrebă ea, strâmbându-se.

— Nuuu, îi răspunseră toţi în cor.

— Atunci, punem de-o petrecere?! propuse Max vesel, aducând borcanul cu dulceaţă de căpşuni.

— Nu! Acum plecăm, suntem gata!

Nina era din nou foarte serioasă şi, fără să şovăie, puse Jambirul pe volumul *Străzile Lumii*.

Unul câte unul, copiii urmară ca la carte procedura.

După ce băură licoarea 8-ului, începu magia. Picioarele li se ridicară cam la un metru de podea, Nina ţinea strâns Taldomul şi privea de sus Jambirul aşezat pe carte. Medalionul se lumină încet-încet şi pe dată se formă un inel de lumină roşie ce îi învălui pe copii, care pluteau prin aer. *Străzile Lumii* se deschise pe neaşteptate şi paginile se întoarseră repede, oprindu-se la capitolul care vorbea despre Egipt. Se desprinseră patru pagini şi zburară spre Nina, care le prinse pe dată.

— În Egipt. În ţara faraonilor. Iată unde mergem! strigă ea, cuprinsă de entuziasm.

— Sunt şi hărţi acolo? Indicaţii pentru trasee? întrebă imediat Cesco, bălăbănindu-şi picioarele în gol.

— Da, da… aici este schiţa unei piramide…

Abia termină Nina de vorbit, că lumina roşie îi şi înghiţi pe copii, care intrară într-un fel de tunel întunecat. La fel ca şi prima oară, se ţinură de mână şi zburară înfruntând curenţi şi vârtejuri de aer foarte puternice. Apoi, dintr-odată, se treziră plutind într-un cer senin lacrimă. În depărtare văzură Gughiul care zbura repede spre ei.

— Gughiii, îl chemară ei, desfăcându-şi larg braţele.

Pasărea magică a Celei de a Şasea Luni zâmbi şi, cu gingăşie, îi ajută să i se urce pe aripi. Nina înălţă Taldomul şi strigă:

— În Egipt, străvechile piramide ne aşteaptă!

Gughiul făcu o figură mulţumită şi începu să zboare

către noua aventură.

La orizont se întrezăreau doar nori albi, uriaşi, iar jos se desfăşura marea albastră şi liniştită. Cesco se ţinea strâns de spinarea păsării şi, din când în când, controla să nu-i alunece ochelarii de pe nas, Roxy privea peisajul, iar Fiore îşi fredona melodiile preferate. Deodată, pasărea Celei de a

Şasea Luni coti şi copiii văzură pentru prima dată întinderea de la Gizeh, un uriaş covor de nisip unde se înălţau trei piramide şi enormul Sfinx. Gughiul ateriză lin, ridicând nori de nisip, îi lăsă pe copii să coboare, apoi se duse să se ciuberească lângă Sfinx şi adormi.

— E minunat! murmură Fiore luând aminte la maiestuoasele construcţii egiptene, care păreau să atingă cerul.

— Da, de-a dreptul de necrezut. Am studiat din cărţi istoria faraonilor şi acum iată-ne aici! De-ar şti profesorii noştri… spuse Roxy privind în jur.

— Chiar aşa, când ne vom întoarce la şcoală o să facem nişte teme la istorie trăsnet. Dar e o căldură nebună, pe puţin 40 de grade, pufni Fiore.

Soarele ardea tare şi nu se auzea niciun zgomot, încălţările se afundau în nisip şi era greu să înaintezi repede, ca să-ţi cauţi adăpost la umbra uneia dintre piramide. Deşertul nu era nicicum un loc prietenos, iar vegetaţia era departe de pustiul de la Gizeh.

Fiore era îmbujorată de căldură. îşi scoase puloverul subţire de lână, iar Roxy îşi acoperi capul cu o batistă galbenă pe care o avea în buzunar. Cesco îşi aruncă în grabă între dune jacheta groasă verde. Nina îşi suflecă mânecile tricoului, îşi strânse părul cu un elastic şi scoase paginile din *Străzile Lumii*: prima arăta traseul de început şi o săgeată indica măreaţa piramidă a lui Kheops.

— Uite-o, e aia din spate! Scrie aici că are o sută cincizeci de metri înălţime şi e făcută din două milioane

trei sute de mii de blocuri de granit, care cântăresc două tone şi jumătate fiecare. Greutatea totală e de cinci milioane şapte sute cincizeci de tone. Pe toate ciocolatele din lume!

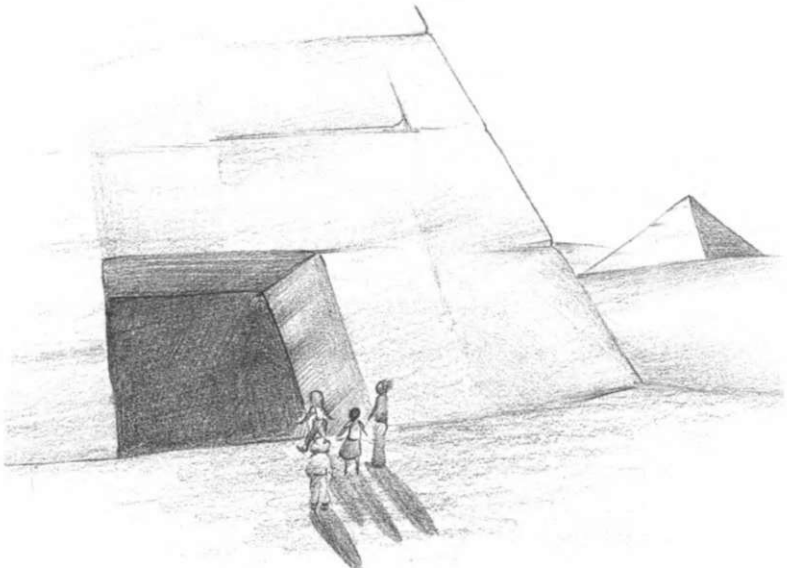

E uriaşă! exclamă Nina abia mergând prin nisip, urmată de prietenii ei.

— S-o luăm spre dreapta, intrarea în piramidă e acolo.

Cesco, şiroind de transpiraţie, văzuse bine.

— Mi-e sete, zise Fiore, iar lui Roxy i se uscase gura.

— Nu ştiu să fie apă pe aici, răspunse Nina. Poate în piramidă vom găsi ceva. Şi eu abia aştept să beau.

Orbită de razele soarelui, fetiţa Celei de a Şasea Luni verifica din când în când steaua din palmă dacă se înnegrea: era roşie, aşadar, totul părea să meargă ca uns.

Când ajunseră la poarta ce dădea spre interiorul piramidei, copiii se priviră temători: le era frică să intre,

niciunul nu ştia ce aveau să găsească. Ştergându-şi fruntea scăldată de sudoare, Roxy păşi înainte şi împinse cu mâinile marele bloc de granit care închidea intrarea, dar nu izbuti să-l mişte de una singură. Toţi împreună se puseră pe împins cu putere până ce piatra uriaşă se mişcă din loc, făcând să cadă asupra copiilor un praf alb-gălbui.

Crăpătura nu era largă, dar unul câte unul reuşiră să treacă dincolo strecurându-se încetişor. Abia intraţi în piramidă, se şi treziră în faţa unui labirint de galerii. La dreapta, la stânga, în mijloc, se afla o ţesătură de treceri întunecoase. Pereţii, foarte înalţi şi pe alocuri prăbuşiţi de trecerea timpului, erau acoperiţi de graffiti şi pictograme extraordinare, ce îi înfăţişau pe vechii egipteni. Hieroglifele, adică semnele sacre ale scrierii egiptene, erau pictate în fel şi fel de culori şi peste tot se vedeau desene enorme de animale, oameni şi peisaje de pe Nil; până şi pe pardoseala din lespezi groase de granit se întrezăreau încântătoare picturi florale.

— Priviţi în sus, zise Fiore. Şi tavanul e colorat tot şi plin de desene ciudate.

— Aici e mai răcoare, dar nu-i destulă lumină, observă Cesco şi, pe când vorbea, se sprijini fără să vrea de peretele din dreapta, de unde ieşea în relief o piatră pe care era incizat un scarabeu verde cu auriu.

Numai ce atinse scarabeul, că se şi auzi un zgomot ca de zăvor ce se deschide: pe neaşteptate, zidul cu desenul Nilului se dădu în lături şi în spatele copiilor coborî o lespede grea de mahalit, un mineral foarte preţios, de culoare verde, care închise trecerea, blocând ieşirea.

— Prinşi în capcană! strigă Nina ducând la piept Taldomul, gata să reacţioneze la un posibil atac.

Copiii se strânseră unul în altul aşteptând să se întâmple ceva, dar teama le pieri când văzură în faţa ochilor un coridor foarte lung şi luminat de sute de făclii: la fiecare o sută de metri se găsea câte un vas mare, plin

cu beţigaşe de tămâie care înmiresmau aerul.

— S-o luăm pe aici, să străbatem coridorul şi să vedem unde duce, sugeră Fiore.

Privind harta, Nina fu de acord că aceea era direcţia corectă. Paşii le răsunau făcând un ecou deloc încurajator, iar luminile făcliilor năşteau umbre neliniştitoare pe zidurile pictate.

— Aici e sarcofagul lui Kheops? întrebă Roxy, cu un glas puţin tremurător.

— Nu ştiu, acum o să citesc celelalte pagini şi o să vedem ce trebuie să găsim, răspunse Nina atentă unde punea piciorul.

Cesco se opri dintr-odată:

— Nina, uite, lângă hieroglifa asta sunt nişte semne ciudate. Hei, e alfabetul Celei de a Şasea Luni!

Fetiţa se apropie de perete şi îl privi cu atenţie. Chiar aşa era!

— Pe toate ciocolatele din lume! Suntem pe drumul cel bun. Ajutaţi-mă să traduc fraza, cu lumina asta chioară nu văd prea bine şi pot greşi.

Împreună, reuşiră să citească mesajul ascuns între hieroglife.

— Nota a Opta. Dansul. Osiris, zeul egiptean, cunoştea planeta Xorax! exclamă Nina, după ce citise.

— Mumiaaa! strigă înspăimântată Fiore, care se oprise la al treilea rând al mesajului.

Cesco o făcu să tacă:

— Nu zbiera! Trebuie să fim uniţi şi nu ni se va întâmpla nimic.

Nina scoase din buzunar Cubul de Goasil şi îl răsuci în mâini.

— Trebuie să-l arunc în aer şi să nu greşesc, dar sunetul tot nu ştiu cum se produce.

Cesco o îmbărbătă pe Nina spunându-i că nu va fi niciodată singură în faţa mumiei.

— E limpede că va trebui să înfruntăm primejdia, dar o să izbutim, spuse el îmbrăţişându-le pe cele trei fetiţe.

Ajunşi la capătul coridorului, se găsiră într-un ungher întunecos, unde se afla o fântână frumoasă cu ghizduri de lapislazuli, acele pietre preţioase de culoare albastră, bătute adesea în colierele şi în brăţările reginelor egiptene. Jetul de apă rece ieşea din gura unui şarpe de faianţă.

— Oho, în sfârşit, apă!

Roxy se năpusti să bea şi, după ea, şi ceilalţi îşi potoliră setea.

Deodată, ochii şarpelui se iluminară. Fântâna începu să se rotească scufundându-se în pardoseală şi deschizând o trecere pe unde ajungea la ei o lumină slabă. Nina privi într-acolo şi îşi dădu seama că o scăriţă mai curând şubredă le îngăduia să coboare prin galeria descoperită de fântână.

— Haideţi, să mergem, dar fiţi atenţi, câteva trepte sunt rupte.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni coborî prima, urmată de ceilalţi. Când ajunseră la capătul scării, fântâna se mişcă din nou şi se ridică la loc, închizând de tot trecerea.

— Iarăşi prinşi în capcană! De aici n-o să mai ieşim în veci!

Foarte nervoasă, Roxy se îndreptă către camera luminată, care abia se întrezărea. Când pătrunse înăuntru, avu o tresărire şi îi chemă şi pe ceilalţi, care veniră în fugă.

— N-am mai văzut aşa ceva! exclamă Cesco uimit, apoi îşi scoase ochelarii şi şi-i puse din nou: nu-şi credea ochilor.

Fiore se înghesui în Nina şi Roxy îşi roti capul, privind atentă pereţii pictaţi:

— Sunt cu toţii zei egipteni, spuse ea, în şoaptă.

Pe tavanul acoperit în întregime cu aur era un desen

uriaş ce îl înfăţişa pe Ra, zeul Soare, desenat ca un ochi gigantic împodobit cu îndemânare în negru.

Dar lucrul cel mai neobişnuit se afla chiar în mijlocul încăperii: impunătoarele statui ale zeilor egipteni. Erau foarte înalte, de granit, de aur, de argint şi de malahit. Culorile izbitoare erau intacte şi chipurile divinităţilor păreau cu adevărat vii.

Se aflau acolo Anubis, zeul îmbălsămării, cu trup de om şi cap de şacal; Basteth, zeiţa lunară a bucuriei şi a fecundităţii, înfăţişată ca o femeie cu cap de pisică; Osiris, zeul vegetaţiei, care semăna cu un om cu piele verde şi era socotit cel mai puternic zeu egiptean; alături de el, Isis, soţia sa şi mama lui Horus, zeiţă a bunăstării şi a corăbierilor. Ceva mai departe se înălţa statuia lui Horus, cu cap de erete, şi cea a lui Maat, zeiţa care simboliza cosmosul, dreptatea şi adevărul, înfăţişată ca o femeie cu o pană lungă pe cap. În sfârşit, către fundul încăperii, Seth, zeul deşertului şi al Răului, înfăţişat ca un bărbat cu un cap asemănător celui de mistreţ.

— Ce frică mi-e de statuile acestea, se cutremură Fiore, ţinându-se strâns de Nina care privea curioasă încăperea.

Roxy se învârtea printre zeităţile de piatră şi de aur, şi le pipăia uimită, iar Cesco fusese atras de un şir de vase aşezate într-un colţ şi legate între ele cu nişte frânghii.

— Sunt canope, spuse el cu voce tare, aplecându-se ca să ia una.

— Cano… ce? repetă Nina.

— Canope, vase mortuare în care egiptenii puneau măruntaiele faraonilor după ce le scoseseră din trup, pentru a-l putea îmbălsăma, răspunse cu mare precizie Fiore, care învăţase foarte bine la istorie.

— Vrei să spui că aici înăuntru sunt inimi, ficaţi, creieri? întrebă Roxy uluită.

— Da, Fiore are dreptate, zise Cesco luând vasul cel

mai mic, de culoare galbenă.

Înălţă capacul şi privi înăuntru.

— Păi aici e un lichid vioriu, exclamă băiatul, şi o inscripţie dublă, una e o hieroglifă, iar cealaltă e în alfabetul Celei de a Şasea Luni.

Cesco îşi dădu silinţa şi traduse de unul singur:

— Grafit vioriu. Uite, aici înăuntru e ceea ce foloseşte Karkon, strigă el entuziasmat.

— Vioriu? spuse Nina dând fuga spre vas. Fii atent să nu-l verşi! Ne trebuie pentru Numerele-Magi.

Cesco aşeză la loc capacul, luă o frânghie şi legă bine vasul, apoi şi-l puse în spate ca un rucsac.

— Ia uitaţi-vă, am găsit aici o splendoare de papirusuri, spuse Roxy fericită de descoperirea ei.

Nina le derulă imediat şi văzu ceva scris în alfabetul Celei de a Şasea Luni.

DHASTA MATES

— Pe toate ciocolatele din lume! Avem şi Charta Mater. Nina zâmbi şi sărută anticele papirusuri. Dar entuziasmul grupului se curmă într-o clipă: statuia lui Seth, zeul Răului, începuse să-ţi învârtă capul de mistreţ şi ochii i se făceau ca de foc. Picioarele grele ale zeului se puseră în mişcare şi Seth întinse o mână către copiii care, îngroziţi, se refugiară în colţul cu canope.

— Nu trebuia să intraţi în această cameră sacră. Acum vă paşte moartea, îi ameninţă divinitatea cu un glas tunător, deschizând o gură groaznică. Dinţii îi erau lungi şi ascuţiţi şi picături mari de salivă îi curgeau din belşug pe pământ. Puneţi la loc vasul cu Grafit Vioriu şi papirusul! Sunteţi nişte tâlhari şi aţi făcut un sacrilegiu.

Seth înainta către copii. Roxy se rupse de grup şi fugi în spatele statuii lui Anubis, Fiore îngenunche implorând îndurare, iar Cesco şi Nina rămaseră înmărmuriţi cu spatele lipit de zid. Tocmai când mâna uriaşă a statuii se pregătea să-l înşface pe băiat, din mijlocul sălii se mişcă

Osiris, zeul cel mai iubit şi cel mai venerat al egiptenilor.

— Opreşte-te! Nu face rău acestor copii!

Glasul lui Osiris era adânc şi hotărât. Statuia zeului cu piele verde îl ajunse pe Seth şi îi opri mâna de piatră care îl strivea pe Cesco.

— Tu? Şi tu eşti viu? spuse zeul Răului, întorcându-se către Osiris.

— Eu sunt mereu viu. Sunt Zeul Veşniciei. Întoarce-te la locul tău şi adoarme-ţi mânia! porunci Osiris.

Cesco, eliberat în cele din urmă din mâna zeului Răului, se ridică în patru labe şi se târî înspre Roxy. Fiore plângea în hohote şi Nina îi astupă gura:

— Isprăveşte odată şi vino lângă mine! Trebuie să plecăm de aici.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni îi dădu prietenei sale sulurile preţioase de papirus şi scoase Taldom Lux.

Seth şi Osiris stăteau unul în faţa celuilalt. Începu lupta, dar nu era una corp la corp. Cele două statui scoteau pe ochi raze puternice de lumină. Minţile lor se luptau, nu trupurile. Fulgere albastre şi violete, scântei de lumină argintie se întretăiau, inundând întreaga încăpere. Statuile celorlalţi zei erau nemişcate şi umbrele lor creau desene şi fantasme ce se fugăreau pe ziduri.

Scântei arzătoare căzură pe umerii lui Roxy, care ţipă de durerea arsurii, pe când Cesco, năucit, căuta o cale de ieşire. Trăgând-o pe Fiore după ea, Nina traversă camera şi, ajunsă de cealaltă parte, văzu o uşă mică de lemn.

— Pe aici, haideţi, curaj, daţi fuga! strigă ea din rărunchi.

Dar Seth îşi roti către Nina chipul înspăimântător şi, prin ochii săi de mistreţ, trimise un mănunchi de raze foarte puternice care făcură uşa scrum. Pe dată se înălţă o vâlvătaie din care se răspândi un fum acru, ce făcu aerul de nerespirat.

Nina îşi dădu seama că steaua din palmă se făcuse

neagră tuci. Nu mai izbutea să facă nimic şi se ghemui şi ea, împreună cu Fiore, care era terminată. Roxy şi Cesco îşi găsiră un adăpost în spatele statuii lui Anubis.

Atunci Osiris înălţă cel mai puternic dintre sceptrele faraonilor, Uas, foarte asemănător cu Taldom Lux, din care ţâşniră raze de lumină ce îl loviră pe adversar fără să-i lase putinţă de scăpare:

— Slugă mârşavă a Răului, nu mai poţi înainta! De piatră trebuie să redevii! porunci zeul cu putere.

O clipă, Seth rămase nemişcat, apoi, încet-încet, începu să se fărâmiţeze. Îi căzu capul, ochii i se rostogoliră înspre

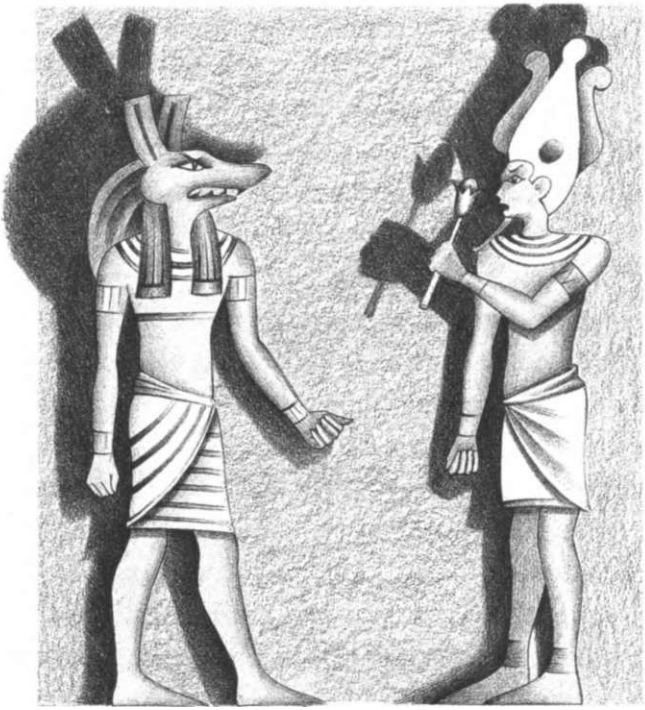

Cesco şi mâinile se făcură praf şi pulbere. Până şi

Osiris rămase uluit! Ce se întâmpla oare?

Din ruinele giganticei statui a lui Seth apăru, în toată urâţenia sa, Karkon ca d'Oro, Duşmanul Numărul Unu. Acum totul era limpede pentru Nina şi pentru prietenii ei: contele le luase urma până în Egipt! În ruptul capului nu şi-ar fi închipuit despre Karkon că s-ar fi putut transforma într-o statuie divină.

— Ha, ha, ha! tu Osiris, zeu atotputernic, credeai să mă învingi? Eu sunt Magister Magicum, Cel Mai Bun!

Râsul diabolic al contelui răsună în toată încăperea. Osiris se închise într-o tăcere nemişcată, divină şi rece.

Cu sufletul la gură, copiii încercară să fugă şi, făcându-şi curaj, Nina sări peste flăcările ce se ridicau din rămăşiţele uşii. În spatele ei sări şi Fiore şi, la fel, Cesco şi Roxy. Copiii ajunseră într-o galerie foarte îngustă, lăsându-i pe Karkon şi statuia lui Osiris unul în faţa celeilalte, într-o înfruntare demnă de aducere-aminte.

— Sunteţi bine cu toţii? întrebă Nina neliniştită şi primi din partea celorlalţi doar nişte răspunsuri anemice.

— Nu se vede nimic. Aici totul e beznă.

Glasul lui Roxy era obosit: fetiţa tuşea fără oprire din cauza fumului respirat.

— Aţi văzut ce drăcia dracului? Karkon ne-a dat de urmă, spuse Cesco, având părul un pic ars, şi controlă dacă vasul pe care îl ţinea în spate era încă neatins.

— Da, blestematul e aici. La naiba cu copia aia a Jambirului! Mulţumită vrăjilor lui, se poate transforma până şi în statuia unui zeu. Noroc că ne-a apărat Osiris.

Nina era prinsă de vâltoarea evenimentelor şi foarte preocupată de soarta prietenilor săi. Aventura pentru găsirea Celei de A Doua Taine se arăta mult mai dificilă decât prima misiune îndeplinită, cea din Insula Paştelui. Grupul încă nu-şi venise în fire, când fu izbit de un curent de aer îngheţat, foarte puternic. Fără putinţă de împotrivire, unul câte unul, copiii fură împinşi către

capătul galeriei. Loviţi şi plini de vânătăi, se treziră grămadă unul peste altul, închişi într-un spaţiu foarte strâmt, ce nu îngăduia nicio mişcare. Licărul de lumină care pătrundea înăuntru printr-o crăpătură în zid abia îi lăsa să întrevadă locul în care se aflau.

— Vasul cu grafit vioriu şi papirusurile sunt în siguranţă? întrebă Nina temătoare.

— Da, da, e totul în regulă, răspunse cu greutate Cesco, scuipând praful care îi intrase în gură.

Roxy îşi sprijini mâinile de un perete şi, sleită de puteri, răbufni:

— Nu mai pot. Locul ăsta e halucinant. Apoi simţi un gâdilat ciudat între degete, îşi privi mâinile şi… ăleuuu, ce scârboşenie… păianjeni! Aici e plin de insecte, ţipă ea înspăimântată.

Zidurile erau pline de păianjeni negri şi păroşi care alergau nebuneşte. Fiore rămase ca de piatră: avea oroare de păianjeni şi prietenii ei ştiau bine lucrul acesta. Cu ochii cât cepele şi cu corpul complet înţepenit de frică, nu mai reuşea să se mişte.

— Să ieşim, trebuie să ieşim imediat din locul acesta, spuse Nina dând din mâini şi din picioare, pentru a îndepărta insectele scârboase care se mişcau fără încetare.

Cu ochelarii aşezaţi strâmb pe nas, Cesco începu să dea cu pumnul în pereţi ca să omoare păianjenii, dar, cu cât strivea mai mulţi, cu atât sângele lor împroşca trupurile şi feţele copiilor. Roxy îşi scoase un pantof şi începu să măcelărească insectele: dădu o lovitură scurtă chiar pe o cărămidă de ceramică pe care era desenat un scarabeu verde cu auriu, la fel cu acela găsit de Cesco înainte cu puţin timp. Pe dată se auzi un clic şi se deschise o trecere. Copiii o luară pe sus pe Fiore, care nu reuşea nici să se mişte, nici să vorbească, şi ieşiră în fugă lăsând în urmă miriadele de păianjeni înfiorători.

În graba mare se izbiră de o uriaşă uşă de lemn

masiv. Roxy îi dădu două palme lui Fiore pentru a o face să-şi vină în fire, Cesco îşi curăţă ochelarii şi Nina privi atentă uşa:

— E aici o inscripţie, dar e plină de praf.

Fata îşi trecu mâna peste un fel de placă.

— Ce-i scris acolo? întrebă Cesco, apropiindu-se.

— Sunt hieroglife, răspunse Nina, dar îşi dădu imediat seama că erau şi alte desene alături. Da, desigur! Este alfabetul Celei de a Şasea Luni, zise cu un suspin de uşurare.

— Tari xoraxienii ăştia, i-au învăţat limba lor până şi pe egipteni, observă Roxy în timp ce o zgâlţâia încă pe biata Fiore, care îşi venea în fire încet-încet.

— Desigur! răspunse Nina zâmbind. Xorax există dintotdeauna. Aşa că şi faraonii ştiau alfabetul Celei de a Şasea Luni. N-am venit la nimereală în Egipt. Aici trebuie să găsim A Doua Taină, ţineţi minte!

Propoziţia scrisă pe uşă fu tradusă în scurt timp, dar, citind-o, copiii nu fură deloc bucuroşi. Cuvintele gravate pe lemn erau îngrijorătoare:

Cesco le privi pe fetiţe, ridică din umeri şi se opinti în uşă ca să o deschidă. În clipa aceea Taldomul începu să vibreze, ochii de Gughi se iluminară şi sceptrul Celei de a Şasea Luni se desprinse din mâinile Ninei zburând către inscripţie. Ciocul Taldomului lovi de trei ori, iar uşa cea grea se făcu nisip şi se prăbuşi grămadă.

Nina făcu o săritură şi prinse sceptrul magic, copiii se dădură înapoi şi, atunci, din tavan le căzu pe obraji o ploaie de pulbere albastră. Un răpăit de tobe făcu pereţii să se cutremure şi scena macabră se desfăşură în toată măreţia ei. Aerul avea un miros înţepător şi izul de putred era amestecat cu un ciudat parfum de tămâie.

Camera Morţii Dănţuitoare era perfect pătrată; pe două laturi se înşirau şaisprezece mumii, opt de o parte şi opt de cealaltă. Erau mari, puternice, şi fâşii de in

înfăşurau complet tot corpul lor musculos: doar ochii li se mai vedeau. Pleoapele erau coborâte şi machiate cu totul în albastru. Toate strângeau în mâini un obiect ciudat care semăna cu un mic taler de metal cu nişte lamele încovoiate şi ascuţite: părea o armă foarte primejdioasă. Mumiile erau nemişcate, formând o mică armată de războinici adormiţi. Te înfricoşau fiindcă păreau că, la un semnal, ar fi putut prinde viaţă şi porni la luptă.

Copiii rămaseră muţi în faţa acestei scene. Peretele din faţa lor era roşu-rubiniu, iar în mijloc se înălţa un altar impunător, cu două candelabre uriaşe aprinse.

Nici nu apucă bine Cesco să intre şi din tavan căzu din nou acea pulbere foarte fină şi albastră, care se aşternu pe podea, acoperind-o de tot.

— Pe toate ciocolatele din lume! Unde naiba am ajuns? exclamă Nina, care nu-şi credea ochilor.

— Intrăm? întrebă Roxy cu şovăială şi Nina privi înainte, ţinând întinsă mâna cu care strângea Taldomul.

— Sunt doar mumii. Să traversăm camera în vârful picioarelor şi să căutăm ieşirea, spuse ea în şoaptă.

Cesco, Roxy şi Fiore se luară de mână, în timp ce Nina înainta încet. Un jet de aer fierbinte ridică pulberea albastră şi copiii închiseră ochii, ducându-şi mâinile la nas şi la gură ca să se ferească. Dar acest gest o costă scump pe fetiţa Celei de a Şasea Luni: pala de vânt făcu să-i iasă din buzunarul salopetei Pana de Gughi, cea care îţi îngăduia să vezi Xoraxul. Pana de Aur pluti prin aer prinsă de vârtejul de pulbere albastră, iar Nina dădu fuga să o prindă.

Mişcarea păru să trezesc să mumiile: toate odată îşi ridicară braţele, deschiseră ochii galbeni ca de pisică şi urlară în cor:

NECREDINCIOŞII CARE VOR INTRA CAPUL AICI ŞI-OR LĂSA DANSUL LUI KABA SPRE MOARTE îl vA PURTA.

Glasurile, răguşite şi înfricoşătoare, răsunară în

Camera Morţii Dănţuitoare. Mumiile erau gata de atac şi începu să se audă o muzică venind din înalturi. Era tărăgănată, neliniştitoare, cu un ritm ce urma bătăile inimii.

— Muzica, dansul… Nina, foloseşte cuburile! Poate notele vor opri mumiile, şopti Fiore înspăimântată.

— Da, da, foloseşte cuburile! Aruncă-l în aer pe cel de goasil pe care ţi l-a dat Eterea! Nota a Opta este cheia salvării noastre, zise Cesco, strângând mâinile prietenelor sale.

Nina, care strângea Taldomul în mâna dreaptă, luă cu stânga cele trei cuburi:

— Dacă le arunc în aer, nu ştiu cum să le prind. Pot folosi doar o mână, sceptrul Celei de a Şasea Luni îmi slujeşte pentru a ne apăra.

Roxy avu o idee:

— Aruncă-le unul câte unul şi noi o să le prindem din zbor, în timp ce fugim către peretele din faţă în căutarea ieşirii.

— Bine, răspunse Nina agitată.

Şi aşa făcu. Fetiţa aruncă în sus primul cub, cel de argint. „Do, re, mi, fa”: notele se amestecară cu muzica morţii, dar opt mumii, patru de pe fiecare latură, înaintară

aruncând talerele înspre copii. Obiectele zburară învârtindu-se ameninţătoare către copii, care se ghemuiră ca să se ferească. Talerele se întoarseră în mâinile mumiilor, asemenea unor bumeranguri.

— Sunt talere taie-cap. Staţi jos! strigă Cesco.

Dansul lui Kabă începuse şi numai o adevărată magie îi mai putea salva.

Fiore prinse din zbor Cubul de Argint şi îl dădu înapoi Ninei, care îl scoase pe cel de aur.

Mumiile reîncepură să înainteze încet înspre ei.

„Sol, la, şi”: cubul scoase ultimele trei note, dar giganţii înfăşuraţi în feşe de in îşi lansară iarăşi armele. Lamele aproape că atinseră capul lui Roxy, care urlă de spaimă.

— N-o să ieşim vii de aici, ţipă Fiore în culmea panicii.

Muzica se făcea tot mai puternică, mumiile îşi ridicau picioarele sărind, apoi se înclinau în faţă şi îşi dădeau capul pe spate: acesta era dansul macabru. Copiii se simţiră pierduţi.

— Acum arunc în aer toate trei cuburile odată. Să sperăm că, măcar acum, cel de goasil o să scoată Nota a Opta! zise Nina cu hotărâre.

Îndată ce fetiţa aruncă în sus cele trei cuburi magice, în mijlocul camerei se formă un cerc de lumină foarte albă, muzica morţii încetă dintr-odată şi începu atotcuprinzătoarea simfonie a Armoniei Universului: chiar aceea pe care orchestra Celei de a Şasea Luni o intonase pentru Nina. În cele din urmă, Nota a Opta răsună dând naştere celei mai suave şi mai dulci muzici de pe Xorax.

Mumiile, ca înnebunite, începură să dea roată camerei. Se zbăteau şi se chirceau. Sfârşitul le era aproape şi totuşi continuară să lanseze talere taie-cap împotriva copiilor, care începuseră să fugă în disperare. Cesco se ciocni de a cincea mumie, căzu la pământ şi se

sculă imediat, Roxy trecu printre picioarele celei de-a cincisprezecea mumii şi Nina, care izbutise să ajungă la peretele din faţă şi să înşface Pana de Gughi ce se aşezase pe altar, strigă:

— Am luat Pana. Repede, fugiţi, aici e o trecere!

Fetiţa se aruncă într-un fel de gaură care ducea cine ştie unde, urmată de Cesco şi de Roxy – era totuşi singura cale de salvare.

Însă Fiore rămăsese în urmă, cele trei cuburi cădeau la pământ, cercul luminos se stingea şi simfonia Celei de a Şasea Luni era pe sfârşite. Ultima mumie îşi aţinti ochii galbeni asupra fetiţei şi, cu disperarea celui care ştie că urma să moară, lansă talerul urlând ca un apucat. Obiectul o lovi cu putere: lamele îi tăiară fruntea provocând răni adânci. Fiore căzu la pământ; pe ochi, pe nas şi pe gură sângele îi şiroia gârlă.

Simfonia magică se isprăvi. Cele trei cuburi dispărură în neant, iar mumiilor începură să le cadă feşele. Urlau ca şi cum le-ar fi măcelărit cineva, îşi pierdeau echilibrul şi, bălăbănindu-se, se izbeau una de alta, până când, despuiate de toate fâşiile de in rămaseră goale puşcă: scheletele lor descompuse erau de culoare neagru-putred. Se prăvăliră pe podea, doar grămezi de oase şi ţeste.

Între ele era un singur trup: cel al lui Fiore.

— Haideţi, mergeţi înainte, curând vom găsi ieşirea!

Nina era transpirată şi îi grăbea pe ceilalţi. Niciunul dintre ei nu îşi dăduse seama că Fiore rămăsese în urmă şi că mumiile o răniseră grav. Tunelul unde ajunseseră era cufundat în beznă şi numai după ce merseseră pe brânci, o bucată de vreme, cei trei copii zăriră o rază de lumină.

Plini de praf, obosiţi şi cu ochii roşii, revăzură în cele din urmă soarele.

— Hei, Fiore, ieşi afară, suntem teferi, strigă Cesco în tunel.

Dar nu veni vreun răspuns. Toţi trei se priviră îngrijoraţi şi înţeleseră pe dată că prietena lor rămăsese în Camera Morţii Dănţuitoare.

— Să ne întoarcem, trebuie să mergem s-o luăm, spuse Roxy şi se îndreptă din nou spre tunel cu gândul să intre, dar Nina o opri.

— Priviţi-vă rubinele, pietrele Prieteniei Trainice. Dacă sunt calde şi luminoase înseamnă că Fiore e în primejdie.

Cei doi copii scoaseră rubinele din buzunare.

— Sunt luminoase şi calde, spuseră amândoi deodată.

— Pe toate ciocolatele din lume! E la ananghie! Glasul Ninei deveni stins şi trist, dar nu avu timp să se gândească la o soluţie, că o umbră gigantică îi acoperi pe copii: deasupra lor se rotea Leul înaripat încălecat de Karkon, care mânuia Pandemon Mortalis.

— Uitaţi-vă, Leul e viu! În carne şi oase. Vraja lui Karkon a funcţionat. Suntem pierduţi, spuse Roxy îngrozită.

— Ştiam eu că statuia Leului era vie! Bietul Dodo, primarul LSL îl va face să plătească scump, zise Cesco mânios.

Steaua Ninei devenise mare şi foarte neagră, acoperind toată palma mâinii drepte. Dându-şi seama că era în mare primejdie, fetiţa îşi privi prietenii şi apoi strigă din toate puterile:

— Gughi… Gughiii!

Pasărea magică a Celei de a Şasea Luni apăru pe dată, o apucă pe Nina din zbor şi o ridică spre înalturi. Cesco şi Roxy fugiră să se adăpostească în spatele unei dune de nisip.

— Ha, ha, ha, ha, acum suntem egali. Vrăjitoare mică, luptă-te de ai curaj! strigă Karkon.

Aripile Leului erau mari şi puternice, contele stătea în picioare, fără să se clintească, pe spinarea fiarei şi

râdea obraznic, în timp ce mantia violetă se învârtejea în văzduh.

De pe spatele Gughiului care zbura foarte iute, Nina începu să-şi lovească duşmanul, trăgând raze laser cu Taldomul. Una, două, trei lovituri, dar niciuna nu-şi nimeri ţinta. Leul înaripat deschise gura enormă şi răgi arătându-şi dinţii ascuţiţi, apoi se apropie de capul Gughiului ca să-l muşte; pasărea coti dintr-odată, făcând-o pe Nina să-şi piardă echilibrul şi să cadă în picaj afundându-se în nisip. Şi Karkon se clătină şi alunecă între aripile Leului; reuşi totuşi să se agaţe cu greu şi rămase bălăbănindu-se. Cele două animale începuseră o luptă pe viaţă şi pe moarte. Gughiul căscă ciocul aurit şi dădu un strigăt ascuţit, apoi îşi fâlfâi cele patru aripi încercând să îndepărteze felina; dar Leul izbuti să-l înhaţe de singura lui gheară. Pasărea magică înălţă capul şi închise ochii, zbură disperată în tării, apoi se îndreptă către piramide, urlând de durere.

Nina se sculă din nisip şi privi scena: se simţea pierdută, se temea că Magul învinsese. Dar Leul fâlfâi din aripile sale puternice făcându-l să cadă şi pe Karkon, care, după patru tumbe în gol, se trezi între două dune.

Nisipul începu să se cutremure şi se învârteji în faţa piramidei lui Kheops, născând o trombă de aer: din mijlocul vârteiului se ivi Osiris. Adevăratul zeu Osiris sosise ca să-i salveze pe copii. Era la fel cu statuia pe care o văzuseră ceva mai devreme luptându-se cu Karkon, care se transformase în Seth: zeul avea pielea verde, pe cap purta tiara de rege egiptean, iar în mână strângea Uasul, puternicul sceptru asemănător cu Taldom Lux.

Vârtejul de nisip îi purtă pe Cesco şi pe Roxy spre divinitatea egipteană care, cu un singur gest, o făcu şi pe Nina să ajungă lângă el. Ca atraşi de un magnet, cei trei copii se treziră lângă Osiris care, ţinându-i strâns, se ridică de la pământ, înălţă Uasul luminat de o strălucire verde şi, într-o clipită, toţi fură înghiţiţi din nou de vârtejul de nisip,

sub ochii înmărmuriţi ai lui Karkon care nu avu timp nici măcar să tragă cu Pandemonul.

Liniştea şi pacea se coborâră asupra deşertului.

Făcând spume la gură, Karkon îl chemă urlând pe Leul înaripat care se rotea printre piramide. Felina, aflată încă sub vraja lui malefică, dădu ascultare poruncii. Contele se sui pe spinarea Leului şi începu să zboare deasupra întinderii de nisip în căutarea Gughiului rănit şi a copiilor răpiţi de Osiris.

CAPITOLUL ŞASE

Cartea Morţilor şi secretul corabiei *Toiran*

În norul de nisip auriu nu se putea respira, pulberea deşertului le intra în ochi, în gură şi în urechi, iar clipele păreau o veşnicie. Nina strângea cu o mână Taldomul, iar cu cealaltă se agăţase de haina lucioasă a lui Osiris, în timp ce Roxy şi Cesco stăteau îmbrăţişaţi şi divinitatea egipteană îi ţinea cu gingăşie lângă ea. Zborul către locul misterios era pe sfârşite şi vârtejul dispăru de îndată ce sceptrul lui Osiris se stinse.

Cei trei copii se treziră întinşi pe jos, între miriade de grăuncioare de nisip, pe o pardoseală din lespezi aurite şi cam rece. Osiris se aplecă înspre ei şi îi ajută să se ridice, apoi, desfăcându-şi larg braţele, zise:

— Aşteptam vizita voastră. Nu vă fie frică! Eu vă ajut.

Vocea îi era liniştită şi adâncă, pielea verzuie şi ochii, machiaţi cu negru şi pictaţi în albastru, aveau o expresie calmă şi împăciuitoare. Zeul se mişca încet şi fiecare gest părea cumpănit de o linişte neobişnuită.

Copiii priviră în jur, uluiţi: nu înţelegeau cu niciun chip unde ajunseseră. Zidurile încăperii erau foarte înalte, din blocuri uriaşe de granit, şi nu existau ferestre sau deschideri. Nu erau nici desene, nici hieroglife. Era un loc cu totul gol. Şi totuşi, frumuseţea tavanului putea fi asemuită doar cu aceea a unui cer înstelat: era de un

albastru intens şi, între milioane de mici sfere argintii ce punctau constelaţiile, erau zugrăvite planete şi sori, galaxii şi comete. Cu ochii înspre înalturi, copiii îşi roteau încet capetele ca să privească acel spectacol măreţ şi neaşteptat.

— Universul Alchimic este cel mai frumos lucru, zise Osiris, iar voi îl priviţi exact aşa cum făceam noi, egiptenii, cu mii de ani în urmă. Cunoaşterea planetelor şi a galaxiilor era fundamentală pentru poporul meu, iar acest tavan a fost pictat în mod magic.

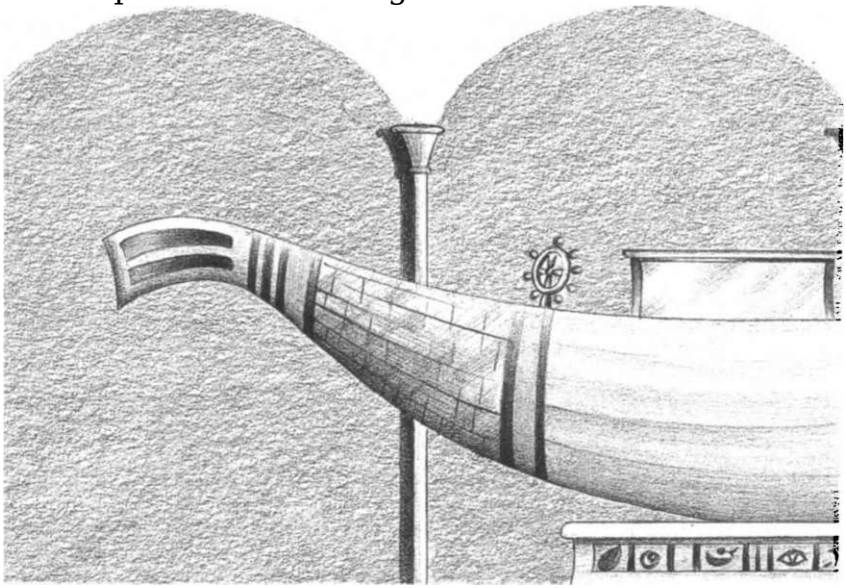

Nina, Cesco şi Roxy erau uluiţi. Când, mergând cu nasurile pe sus, ajunseră la capătul încăperii, Osiris le ceru să se oprească lângă un perete, apoi apăsă pe o plăcuţă de ceramică având obişnuita imagine a scarabeului verde cu auriu şi atunci se întâmplă un lucru extraordinar. Pe cerul pictat se aprinseră o mulţime de linii luminoase care trasau orbite de planete şi stele. Păreau traiectoriile unei hărţi stelare: şi chiar aşa era, acea boltă cerească marca posibilele călătorii în spaţiu şi abia atunci copiii înţeleseră

că vechii egipteni fuseseră navigatori prin spaţiul cosmic.

Le veniră în minte mii de întrebări pentru Osiris, dar timpul era scurt: un zgomot neaşteptat făcu să se cutremure încăperea, lespezile de aur ale podelei se ridicară retrăgându-se una sub alta şi lunecând încet înspre pereţi, şi lăsând la mijloc un loc gol. Copiii priviră în jos pălind, dar

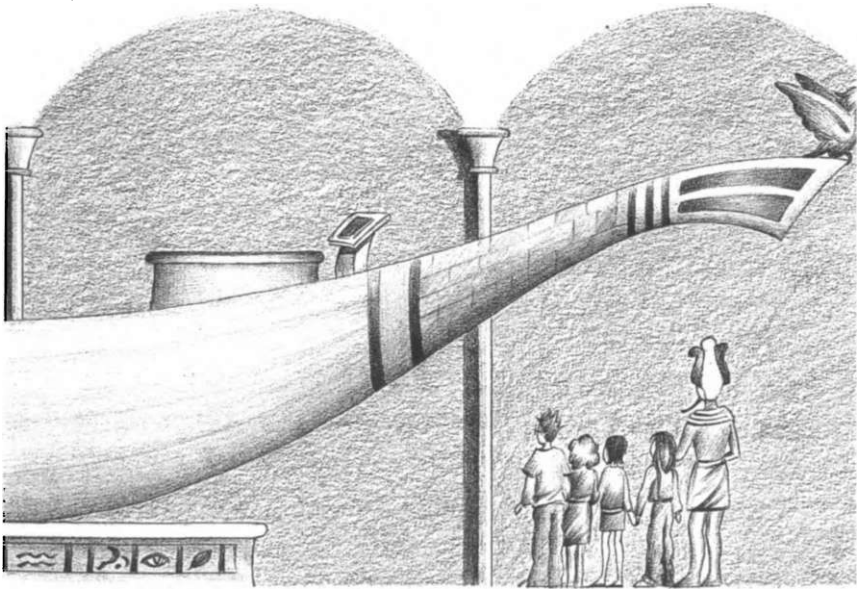

adâncimea hăului nu lăsa să se vadă nimic. Din străfunduri se ridică în mod magic o platformă pe care se găsea ceva cu adevărat uimitor: o corabie străveche.

— Ohhh! exclamară copiii, de cum o văzură ivindu-se în mijlocul încăperii.

— Aceasta e *Toiran*, corabia zburătoare a faraonilor. A stat aici atâta amar de vreme: niciun arheolog nu a descoperit vreodată preţioasa noastră ambarcaţie, le explică Osiris, fără să clipească.

Corabia avea cam patruzeci de metri lungime, lemnul era acoperit cu aur curat, iar prora, înaltă şi maiestuoasă, îţi lua ochii cu imaginea unei păsări mitice, Phoenix, cu

aripi roşu-rubinii şi corpul bătut în pietre preţioase. Pupa, în schimb, era acoperită de milioane de lapislazuli albastru-închis. În mijlocul corabiei *Toiran* se afla un sarcofag de cristal şi, alături, o cârmă de aur masiv; la dreapta se înălţa un bazin mare, rotund, plin cu un lichid gălbui, ciudat, iar, lângă el, pe un pupitru măreţ de argint, era pusă o carte groasă cu coperta neagră cu albastru: *Sfânta Carte a Morţilor*. Dar, în mod straniu, pe acea corabie nu erau nici vâsle, nici pânze.

— De ce ne-ai adus aici? Unde suntem de fapt? întrebă Nina, apropiindu-se de corabia misterioasă.

— Suntem în Sfinx, unde nu a intrat nimeni, niciodată. Doar faraonii Egiptului şi soţiile lor, când mureau, erau îmbălsămaţi şi aduşi aici, pe *Toiran*. Sufletul lor devenea lumină în timpul lungii lor călătorii, le explică Osiris copiilor încă neîncrezători.

— Lunga lor călătorie? întrebă curios Cesco.

— Da, lunga lor călătorie spre Xorax, A şasea Lună a Universului Alchimic. Originea şi sfârşitul nostru se află în această minunată planetă magică. Acum ar trebui să ştiţi şi voi acest lucru, răspunse zeul care, aproape zâmbind, se aşeză lângă măreaţa corabie.

— Cu *Toiran* se poate zbura, mort fiind?

Roxy era uluită şi nu credea vorbele divinităţii cu piele verde.

— Desigur, corabia zboară, anulând spaţiul şi timpul. Însă de multe secole stă nemişcată. După dispariţia ultimului faraon, nimeni nu a mai folosit-o pentru a ajunge la ţinta menită, urmând liniile cerului înstelat, pe care îl vedeţi pe tavan. Bolta cerească e cea mai mare invenţie matematică şi alchimică, până şi piramidele şi Sfinxul au fost construite urmând alinierea planetelor şi a constelaţiilor. Armonia Universului este cea care ne-a dus la realizarea acestor construcţii uriaşe. Mijindu-şi ochii, Osiris continuă: Cuvintele, numerele, muzica şi culorile au

în ele viaţa însăşi. Iar tu, micuţă Nina, ai izbutit să dezvălui şi misterul Notei a Opta. Ai fost foarte iscusită. Muzica de pe Cea de a Şasea Lună aduce pacea şi stăvileşte Răul.

Fetiţa fu impresionată de vorbele lui frumoase, care însă nu-i alungară îndoielile şi multele semne de întrebare:

— Dar pe Xorax pot merge doar alchimiştii buni, spuse ea cu o urmă de bănuială.

— Faraonii şi divinităţile bune, asemenea mie, pot merge pe Xorax fiindcă au puteri magice şi alchimice. La rândul nostru, putem da îngăduinţă să o facă muritorilor care sunt demni să se urce în corabie, fiindcă am fost aleşi de Marea Mamă Alchimistă.

Vorbele lui Osiris o uimiră mult pe Nina, care nu ştia nimic din toată povestea aceasta.

— Dar tu nu ai în palmă steaua roşie, asemenea mie, spuse fetiţa.

— Nu, noi, divinităţile egiptene, nu avem acest semn magic. Dar suntem alchimişti şi aparţinem dintotdeauna Celei de a Şasea Luni. Eu ţi-am fost ales călăuză în această călătorie, aşa cum a fost, înaintea mea, strămoşul tău, Hamoi Aturi, cel care te-a ajutat în Insula Paştelui, răspunse Osiris liniştit, arătându-i sceptrul Uas.

— Aşadar, tu ştii totul despre mine şi despre căutarea celei de a Doua Taine. Trebuie să-ţi mulţumesc, fiindcă, fără tine, nu am fi reuşit să-l înfrângem pe Karkon.

Pe când vorbea, Nina privea atentă sceptrul lui Osiris:

— E la fel cu Taldomul meu. Are aceleaşi puteri? întrebă ea tot mai nelămurită.

— Uas este cel mai vechi model de Taldom. Şi eu pot să mă întorc pe Xorax folosindu-mă de *Toiran* şi zburând cu ea. Sceptrul şi corabia sunt privilegii de care ne bucurăm numai noi, divinităţile egiptene. Dar acum sunt aici pentru voi şi pentru a vă ajuta să căutaţi A Doua Taină, îi lămuri Osiris privindu-i pe copii.

Deodată, Nina îl întrerupse: fetiţa şi tovarăşii săi voiau să ştie unde dispăruse draga lor prietenă, Fiore.

— Trebuie s-o găsim pe Fiore! A rămas în Camera Morţii Dănţuitoare şi ne e teamă… pentru ea.

— Fiore? Fetiţa slabă şi cu plete ca pana corbului e acolo, în sarcofagul de cristal. Am adus-o eu.

Zeul egiptean îşi curmă vorba şi, cu un aer foarte serios, se ridică arătând înspre *Toiran*.

— Ce i s-a întâmplat lui Fiore? întrebă Nina foarte neliniştită.

— A murit.

Răspunsul sec şi tragic al lui Osiris îi îngheţă pe copii. La început, rămaseră paralizaţi de această veste, apoi dădură fuga înspre sarcofagul de cristal.

Foarte palidă, cu fruntea brăzdată de rănile provocate de talerele taie-capete, fetiţa era acolo. Nemişcată şi fără suflare.

— Fioreee! se ridică ţipătul disperat al prietenilor.

Roxy se aruncă asupră-i scuturând-o de mai multe ori, iar Cesco, acela care, ca de obicei, reacţiona cel mai prompt, îngenunche şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Cu Taldomul în mână, Nina îşi privi prietena fără să poată spune o vorbă, dar din ochii ei mari şi albaştri ţâşniră lacrimi grele.

— Moartă? Cum e cu putinţă? Trebuie s-o readucem la viaţă. Nu se poate s-o fi pierdut aşa, strigă Roxy lăsându-se pradă tulburării.

Osiris se apropie şi o luă pe Nina de mână:

— O speranţă de a o readuce la viaţă tot este, spuse C: el arătând înspre marele bazin de granit trandafiriu, v ce se afla lângă sarcofag.

— Ce trebuie făcut? Spune repede! Nu-i timp de pierdut, se frământă Nina, ducându-se degrabă lângă bazin.

— Acesta este Sikkim Qadim, străvechiul cuţit pentru

sacrificii, începu Osiris arătând un cuţit cu lamă subţire şi cu mâner de aur şi argint.

Privirea îngrozită a copiilor se opri pe lama ascuţită brici.

— Ce vrei să faci cu… cu cuţitul ăsta? întrebă Roxy cu glas tremurător, aproape sprijinindu-se de sarcofagul de cristal.

— Pentru a o readuce la viaţă pe micuţa voastră prietenă am nevoie de trei picături de sânge de la o altă fată. Dar cine se va învoi s-o facă trebuie să aibă mare curaj, fiindcă îşi pune viaţa în primejdie.

Mai clar de-atât nici că se putea: Cesco nu-şi putea ajuta prietena fiindcă era singurul băiat, aşa că rămânea doar Nina sau Roxy.

— Sunt gata, îmi dau eu sângele.

Era glasul fetiţei Celei de a Şasea Luni, care făcuse un pas înainte spre Osiris.

— Nu! strigă Roxy. E rândul meu. Tu nu poţi risca. Eşti fetiţa aleasă de Xorax şi trebuie să duci la bun sfârşit misiunea de a face să se întoarcă toate gândurile copiilor şi de a salva planeta. Aşadar, eu îi voi da sânge lui Fiore.

Gestul lui Roxy dovedea, cu adevărat, mult curaj.

Nina îşi plecă privirile şi fu de acord, deşi nici în ruptul capului nu ar fi vrut să-şi pună vreodată prietenii într-o asemenea primejdie. Cei trei copii se îmbrăţişară în faţa corpului neînsufleţit al prietenei lor, apoi fata cu cârlionţi aurii se apropie de Osiris, gata să înfrunte încercarea periculoasă.

În faţa bazinului plin cu lichid galben, zeul egiptean ridică Uasul şi, cu mâna cealaltă, înmuie lama cuţitului Sikkim Qadim. Dintr-odată, se ivi din senin un nor de fum albăstrui şi o acoperi din cap până în picioare pe Roxy, care căzu la pământ fără simţire.

Osiris o luă în braţe şi se duse către pupitru, pe care stătea deschis un volum vechi.

— Aceasta e *Cartea Morţilor*. E textul sacru ce îngăduie trupurilor să călătorească, dar şi să revină la viaţă prin mijlocirea Ritului Vieţii. Numai această carte o poate reînvia pe Fiore, mulţumită curajului lui Roxy.

Pe când rostea aceste vorbe, zeul îşi coborî privirea întâi asupra Ninei şi a lui Cesco, apoi, cu nesfârşită gingăşie, asupra copilei nemişcate pe care o strângea în braţe.

— *Cartea Morţilor* chiar ne va ajuta? întrebă Nina, cu o voce gâtuită.

— E singura noastră nădejde, răspunse zeul.

De îndată ce Osiris puse jos trupul lui Fiore, lângă pupitru se aprinseră în aer patru flăcări mici şi, plutind deasupra cărţii, începură să pâlpâie scoţând un fum vioriu foarte înmiresmat. *Cartea Morţilor se* deschise: paginile se întorceau şi se tot întorceau singure, până se opriră la o inscripţie:

ŞATUR VIEŢII
RITUL VIEŢII

O voce adâncă, venită din înalturi, rosti răspicat câteva fraze magice, care marcau începutul ritului egiptean.

Uita/ Vieţii îl împlineşti o singură dată, căci Vhai Yhult de-atât Carnea oYhului n-o să poată.

Cu trei picături de sânge prietenesc trebuie să stropeşti Corpul la să-l Salvezi.

Var dacă luYhina nu Pa străluci.

Suflul vieţii nicicând nu va veni.

Împietriţi, Nina şi Cesco priveau scena cu ochii măriţi, fără să respire. Vocea se stinse, *Cartea Morţilor* se închise şi cele patru flăcări se uniră într-un singur foc ce străluci puternic şi, ca supt de vânt, dispăru lăsând în toată încăperea o mireamă foarte tare.

Osiris ţinea în pumn cuţitul şi, cu o mişcare iscusită, împunse de trei ori cu lama fruntea lui Roxy. Ieşiră trei picături de sânge şi zburară către Fiore, aşezându-i-se pe

răni. Luând-o iarăşi în braţe pe Roxy, zeul se îndreptă spre sarcofag şi o aşeză, încă în nesimţire, alături de prietena moartă. Sicriul de cristal începu să vibreze şi, după câteva clipe, străluci într-o lumină roşie orbitoare. Se auziră strigăte gâtuite. Nina şi Cesco închiseră ochii şi îşi plecară capetele. Prea era mare spaima de a vedea un spectacol îngrozitor!

Ca prin farmec, Fiore deschise ochii, cu un suspin adânc, şi căscă gura ca peştele pe uscat. Roxy se trezi dintr-odată, urlând. Sleite de puteri şi înspăimântate, cele două fetiţe se priviră şi se strânseră în braţe, plângând. Cesco şi Nina dădură fuga înspre ele. Fericirea de a se găsi din nou împreună şi în viaţă fu atât de mare că, de emoţie, nu reuşiră să scoată o vorbă. Fiore îşi pipăia fruntea şi zicea:

— Mumiile m-au lovit aici, a fost groaznic, mi-a fost atât de frică!

Roxy o mângâie pe obraz:

— N-ai nici măcar o cicatrice. N-a rămas niciun semn. Eşti foarte frumoasă. Eşti în viaţă.

Nina îşi privi prietenele şi, zâmbind larg, o linişti pe Roxy:

— Nici tu nu ai cicatrice pe faţă. Cuţitul folosit de Osiris nu a lăsat nicio urmă.

Fiore o sărută pe obraz pe salvatoarea sa:

— Suntem prietene pe viaţă. Nimeni nu ne va despărţi vreodată, iar Roxy, care nu îşi pierduse ironia, o bătu pe spate:

— Fetiţă fricoasă ce eşti! Hei, fii atentă că te duc iarăşi la păianjeni!

În cele din urmă, un lung hohot de râs, eliberator!

Greul părea că trecuse şi Fiore, care abia în acea clipă îşi dăduse seama că se afla într-un sarcofag de cristal pus într-o corabie ascunsă în Sfinx, se ridică şovăielnică şi privi uluită divinitatea egipteană care îi stătea dinainte.

— Stai liniştită, îi spuse Cesco, este Osiris. Mulţumită lui suntem teferi. În timp ce tu erai moartă, Nina s-a luptat cu Karkon şi cu Leul înaripat.

— Leul înaripat... repetă fetiţa tot mai uimită.

— Da, contele ne-a urmărit în Egipt călare pe Leu şi acum ne aşteaptă afară, printre dune şi piramide. Şi Gughiul e rănit. Trebuie să mergem să-l căutăm, altminteri n-o să izbutim în veci să ajungem acasă, adăugă Nina îngrijorată.

Osiris se aşeză lângă cârma corabiei *Toiran* şi spuse mulţumit:

— Gughiul se va întoarce pe Cea de a Şasea Lună, fiindcă o altă pasăre magică e gata să-l ajute.

— O altă pasăre? întrebară copiii în cor.

— Phoenix. E un animal fermecat, simbol al eternei renaşteri. Moare în flăcări şi renaşte cântând din propria cenuşă. Priviţi prora acestei corăbii, are sculptată imaginea ei.

Această lămurire a lui Osiris îi încântă pe copii, preocupaţi să se uite cu luare-aminte la prora corabiei *Toiran*.

— Şi unde este acum? întrebă Nina care se temea pentru soarta Gughiului.

— Se va ivi dintre dune în câteva clipe şi, aşa, pasărea Celei de a Şasea Luni va putea zbura liniştită pe Xorax, răspunse zeul egiptean punând mâna pe cârmă. Apoi adăugă: Voi vă veţi întoarce acasă cu *Toiran*. Eu mi-am isprăvit misiunea. Noroc bun!

Osiris duse Uasul spre mijlocul pieptului şi sceptrul se ilumină. Divinitatea se făcu tot mai luminoasă şi transparentă: într-o fracţiune de secundă din trupul său rămase doar o cascadă de cristale de argint.

— Nuuu! Nu ne lăsaaa! ţipă Nina ducând mâinile înainte, ca pentru a-l cuprinde pe zeul care îi ajutase.

Dar Osiris dispăru, lăsându-i pe copii înăuntrul

Sfinxului. Speriaţi şi neliniştiţi, priviră în jur şi observară corabia, fără să înţeleagă ce trebuiau să facă. În mijlocul unuia dintre pereţii încăperii se deschise deodată un gol prin care se vedeau de sus piramidele şi o parte a deşertului.

În faţa ochilor speriaţi ai grupului apăru, dindărătul dunelor, magica pasăre Phoenix. Era strălucitoare şi penele sale roşu-rubinii scânteiau sub razele soarelui. îşi fâlfâia aripile armonios şi cântul său melodios îl atrase pe Gughi care, rănit la picior, ieşi la iveală târându-se pe nisip. Pasărea Phoenix se aşeză alături de el, îşi mişcă aripile şi fu învăluită de o vâlvătaie de foc. Niciun strigăt de durere, niciun geamăt: în tot deşertul se răspândi doar cântul păsării. Focul o făcu scrum într-o clipită, iar cenuşa magică îl învălui şi pe Gughi, care dispăru încet-încet.

Zburase în mod misterios pe Cea de a Şasea Lună. Era teafăr. Din cenuşa încă scânteietoare se iviră aripile păsării Phoenix: renăscută, gata să-şi ia zborul către orizont.

— De necrezut! murmură Fiore, iar Roxy, Nina şi Cesco rămăseseră înmărmuriţi în faţa acestei privelişti.

— Gughiul este salvat. Ura! strigă fetiţa Celei de a Şasea Luni, strângând Taldomul la piept. Sper că acum este împreună cu Eterea şi cu celelalte animale de pe Xorax. Sper din toată inima.

Dar bucuria Ninei fu scurtă. Cerul fu traversat de o umbră primejdioasă: venea Karkon călare pe Leul înaripat.

Contele era vânăt de turbare căci Gughiul fugise fără ca el să poată face nimic şi, în plus, nu reuşea să-i găsească pe copii.

Roxy îşi împinse prietenii şi-i făcu să se tupileze la pământ:

— Fiţi atenţi, nu trebuie să ne lăsăm văzuţi!

— Karkon ne caută, dar nu cred că ne va găsi. Nu ştie cum să intre aici, în Sfinx, spuse Nina liniştindu-şi prietenii.

Dar Cesco nu era nicidecum liniştit:

— Osiris a plecat fără să ne explice cum putem pune în mişcare corabia *Toiran*. Trebuie să fie foarte complicat.

Avea dreptate: niciunul dintre ei nu ştia cum s-o folosească pentru a se putea întoarce acasă, anulând timpul. Aşa că începură să caute rezolvarea problemei: pe când Cesco verifica dacă urna şi papirusurile erau neatinse, Nina scoase cele patru pagini din *Străzile Lumii*, un pic afumate şi mototolite, dar încă descifrabile, din fericire.

— Uitaţi-vă: aici sunt desenele Sfinxului şi ale corabiei, spuse Nina arătându-le pagina unde cârma şi *Cartea Morţilor* erau încercuite cu roşu. De bună seamă, secretul corabiei *Toiran* este ascuns între paginile acelei cărţi. Însă, chiar dacă descoperim cum să ne întoarcem acasă zburând cu corabia, tot mai avem necazuri.

— De ce? întrebară ceilalţi.

— Fiindcă nu am găsit încă niciun indiciu care să ne ducă spre A Doua Taină. Aţi uitat motivul pentru care am venit în Egipt?

Nina avea dreptate. Misiunea nu era nici pe departe

încheiată.

Fiore şi Roxy se aşezară dezamăgite pe sarcofagul de cristal; Cesco se sprijini de marginea bazinului de granit şi, cuprins de o oarecare nelinişte, îi spuse Ninei:

— Dar nu există vreo formulă alchimică să ne poată ajuta? Pulberea de Rubin pe care ai adus-o cu tine o fi folosind ea la ceva…

Fetiţa Celei de a Şasea Luni zâmbi şi îl îmbrăţişă pe Cesco:

— Eşti mare! Nu mă gândisem. Ce m-aş face fără tine? Fără voi toţi… Acum mă duc la *Cartea Morţilor*, cine ştie, poate că, folosind Taldomul, acest text sacru îmi va vorbi.

Nina voia să încerce şi, pe de altă parte, nu avea de ales. Îndreptă Taldomul către carte şi coperta se deschise pe dată:

— Merge!

Din carte ieşi o foaie mică de papirus, care căzu pe jos. Cesco o luă şi o citi împreună cu Nina. Fraza era scrisă în alfabetul Celei de a Şasea Luni.

ASUMĂTSEI FISIȚOASE

tvkbelie \ÎVbm în băz mM te ar este

3Vrun EkE Ş) Aţă

Nina luă săculeţul din buzunarul salopetei, turnă un pic de Pulbere de Rubin şi se întoarse către ceilalţi:

— Citiţi împreună cu mine cuvintele care se vor forma pe apă.

Pulberea roşie se topi în lichidul galben şi, ca prin farmec, apărură două cuvinte scrise cu semnele alfabetului Celei de a Şasea Luni.

— Abdir Seiat… citiră ei, cu voce tare.

— Ce-o fi însemnând? întrebă Fiore, cu glas stins.

— Nu ştiu, dar cred că e vorba de cuvintele ce trebuie folosite în laboratorul lui Karkon, pentru a elibera A Doua Taină.

Roxy şi Cesco o priviră pe Nina năuciţi.

— Nu vă amintiţi că, pentru Prima Taină, Atanorul, strămoşul meu, Hamoi Aturi, îmi dăduse inscripţia „Mairobi ti Kutanga”?

— Ah, da, e adevărat! exclamară prietenii.

— Bine, atunci va trebui să tastăm pe computerul din laboratorul că al lui Karkon acest „Abdir Seiat”, după ce vom fi eliberat A Doua Taină închisă în Camera Vrăjilor. Şi, de data asta, vom găsi imediat secvenţa numerică şi vom putea s-o schimbăm folosind numerele pe care le-am recuperat în Zeroul înceţoşat. Avem şi Charta Mater şi Grafitul Vioriu: rezolvarea ar trebui să fie uşoară.

Explicaţia Ninei fu foarte limpede, dar Roxy le puse o întrebare care îi descumpăni:

— Prima Taină era Atanor, Focul Etern, dar a doua care e? Pământul, Apa sau Aerul?

Nina îşi privi prietena, apoi se întoarse către ceilalţi:

— O să ştim asta doar când vom fi în faţa maşinăriilor vrăjite ale lui Karkon. Cu siguranţă nu e Apa, fiindcă în Notiţele contelui era scris că A Patra Taină este ascunsă într-un loc foarte secret. În Camera Vrăjilor se află Aerul şi Pământul. În orice caz, continuă fetiţa îndreptându-se din nou către *Cartea Morţilor*, acum trebuie să plecăm şi să punem în mişcare această corabie antică.

Abia termină Nina de vorbit, şi Fiore scoase un strigăt de uimire:

— Ehiii, rândunelele! Priviţi, zboară printre piramide!

De la mica fereastră din Sfinx copiii văzură un spectacol minunat. Descoperiseră fraza magică pentru a desfereca A Doua Taină şi rândunelele zburau din nou: duceau cu ele gândurile copiilor de pe Pământ, se reîntorceau imaginaţia şi creativitatea. Fusese făcut primul pas: Gândul Vieţii avea să hrănească încă o dată Mirabilis Fantasio de pe Xorax.

Dar aventura nu se terminase, desigur. Karkon

văzuse zborul rândunelelor şi înţelesese că, acum, copiii erau pe cale să se întoarcă pe Pământ. Dar cum, de vreme ce Gughiul dispăruse? Contele rătăcea întărâtat pe cerul egiptean, stând călare pe Leul înaripat şi urlând ca un apucat numele Ninei şi al prietenilor ei.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni zâmbi fericită, văzând că rândunelele îşi luaseră zborul. Acum însă trebuia să se întoarcă degrabă acasă. Mai erau atâtea lucruri de făcut: să caute A Doua Taină în Camera Vrăjilor, să supravegheze mişcările primarului LSL şi să-l apere pe Dodo de învinuirile ce i se aduceau. Luă paginile cu desenele corabiei *Toiran* şi, împreună cu ceilalţi, încercă să înţeleagă cum să pună în mişcare corabia faraonilor.

— Ia uitaţi-vă, lângă desenul cârmei e scris un rând de litere. Pare alfabetul Celei de a Şasea Luni…

Observaţia lui Cesco fu extrem de importantă. Într-adevăr, pe cârma corabiei *Toiran* se aflau cele treizeci de litere, în relief.

— Au forma unor butoane, poate că trebuie să apăsăm pe ele şi să alcătuim vreun cuvânt.

Spunând acestea, Roxy se apropie de cârmă, iar Nina intui pe dată ce trebuia făcut:

— Osiris ne-a explicat că *Toiran* zboară pe Xorax, dar nu numai acolo. Harta cerului înstelat, pictată pe tavan, arată nenumărate rute, ceea ce înseamnă că trebuie să apăsăm pe literele care formează numele locului unde vrem să mergem.

— Sigur, ai dreptate. Fără îndoială, aşa e, dar noi nu trebuie să mergem pe o altă planetă. Ţinta noastră e Veneţia, insistă Cesco neliniştit, apoi adăugă: Suntem pe Pământ, doar că nu în vremurile noastre. Trebuie să anulăm timpul şi spaţiul, altminteri, cine ştie unde sfârşim!

Copiii se strânseră unul într-altul, să-şi dea curaj, şi atunci Nina hotărî:

— După mine, corabia asta anulează timpul şi spaţiul.

Altminteri, cum făceau egiptenii să călătorească în univers? Şi, în plus, dacă Osiris ne-a spus să ne întoarcem cu această corabie, înseamnă că se poate. Acum apăs pe butoane să compun cuvântul Veneţia şi *Toiran* ne va duce acasă. Sunt sigură.

— Să sperăm că e cum zici tu… răspunseră copiii, încrezându-se în soluţia propusă de prietena lor.

Abia apăsase Nina pe ultimul buton, că *Toiran* şi începu să se cutremure şi din *Cartea Morţilor* ţâşni un jet de apă aurită, care se evaporă de îndată, dând naştere unei ceţe dense ce învălui întreaga încăpere. Copiii se ţinură de mână şi, clătinându-se, hotărâră să se aşeze. Taldom Lux se ilumină şi vibră nebuneşte. Harta cerului înstelat începu să pulseze ca o inimă, tavanul se umfla şi se mărea scoţând un zgomot asemănător cu o respiraţie. Planeta Pământ era luminată de o linie argintie şi, într-o clipită, se făcu uriaşă, cât să ocupe tot tavanul. Semnul argintiu se îndreptă către un punct anume, lovi Italia în centru şi, asemenea unui şarpe strălucitor, alunecă spre Veneţia. Acolo se opri. Abia atunci corabia faraonilor se ridică de pe podea, sarcofagul de cristal, gol acum, se închise, cârma de aur se roti foarte repede şi copiii se agăţară unul de altul, privind în jur. Tavanul se transformă iarăşi, iar marea planetă Pământ lăsă locul unui cer negru, smălţuit cu stele strălucitoare. Cufundată în aburul auriu, *Toiran* îşi începu călătoria, ducându-şi către ţintă neobişnuiţii călători.

Corabia zbura prin spaţiu lăsând în urmă-i o dâră luminoasă, se clătina la dreapta şi la stânga, de parcă ar fi navigat în largul mării, se înălţa şi cobora traversând închipuite valuri fluorescente şi fulgere de lumină orbitoare, care aminteau de talazuri gigantice. Cu ochii larg deschişi, copiii priveau acest scenariu magic, transportaţi fiind într-o dimensiune de nedescris şi niciodată trăită. Rătăceau prin universul tăcut şi liber.

Nimeni nu mai părea important în clipa aceea: frumuseţea infinitului năştea o bucurie atât de mare, că vorbele nu ar fi putut-o descrie. Cufundaţi în spaţiu, cei patru prieteni văzură trecând pe lângă *Toiran* meteoriţi mari şi mici, cozi de comete strălucitoare şi miriade de stele fermecate.

Deodată, bezna luminată de strălucirea pâlpâitoare a stelelor dispăru şi la orizont se ivi o barieră cenuşie, densă, în care corabia intră în plină viteză, prora cu pasărea

Phoenix înaintă străpungând obstacolul şi făcu o spărtură ce ducea de-a dreptul către atmosfera terestră. Izbitura făcu nava să se zguduie şi copiii fură aruncaţi peste cârmă; Roxy alunecă lângă pupitrul unde era *Cartea Morţilor*, care rămase în picioare ca prin minune, iar Nina şi Fiore se treziră agăţate de bazinul cel mare de granit.

Apoi totul se linişti din nou. O pală de vânt rece îi făcu pe copii să clănţăne de frig şi se ghemuiră sub proră. *Toiran* zbura tăcută prin întunericul nopţii, traversând nori subţiri şi albăstrui, în timp ce luna, mare şi plină, lumina ciudata ambarcaţie care cobora încetişor din cer către laguna Veneţiei.

— Apa! Priviţi, laguna! Suntem acasă! strigă Cesco, ţinându-şi ochelarii cu amândouă mâinile.

— Da, da, în sfârşit, acasă!

Nina ridică Taldomul şi apoi, de fericire, îl sărută.

Corabia se aşeză încetişor pe luciul apei şi, când ajunse la câţiva metri de Vila Espasia, chiar acolo unde, în adâncuri, se găsea ascuns Acqueo Profundis, se opri. Aburul auriu se împrăştie de jur-împrejur, ca un văl de ceaţă, iar Taldomul reîncepu să vibreze şi să se ilumineze în mâinile Ninei. Din ciocul de Gughi de pe mâner ieşi un cerc luminos care îi cuprinse pe cei patru copii, luându-i pe sus de pe corabie. Plutind prin aerul rece al serii de toamnă, grupul de prieteni o văzu pe *Toiran* luându-şi din nou zborul pentru a se întoarce în Egiptul antic, în camera secretă din Sfinx.

Cercul luminos făcut de Taldom se transformă într-un fel de con de aer, care îi supse pe copii şi îi purtă în Acqueo Profundis.

Roxy, Fiore, Nina şi Cesco apărură în faţa lui Max 10-pl care, cu un zâmbet larg, se înclină către ei şi zise:

— Bine v-aţi întorz! E tot duminică 26 octombrie şi ceazul arată tot ora 20, 22 de minute şi 4 zecunde. Cum a fozt călătoria printre piramide?

— Max! Ce bine îmi pare să te revăd! Călătoria a fost minunată. Dar şi îngrozitor de înspăimântătoare, răspunse cu grabă Fiore, care ardea de nerăbdare să povestească aventura urâtă trăită împreună cu Roxy.

Max scutură din urechile făcute din clopoţei şi deveni serios:

— Aventură urâtă?

— Da, Max, groaznică, întări Nina care, în acest timp, verifica dacă urna mortuară şi papirusurile erau neatinse.

— Fiore murise şi Roxy a dat sânge ca să o readucă la viaţă. Şi totul mulţumită intervenţiei lui Osiris, explică în grabă Cesco, pe când îşi curăţa lentilele ochelarilor.

— Fir-ar să fie! Ce cheztie! Chiar că zânteţi curajoşi! Max se apropie de Fiore şi se încredinţă că se simţea bine: L-aţi întâlnit şi pe miticul Oziriz. Şi eu l-am văzut o dată pe Xorax şi m-a cam imprezionat – cu pielea aia verde a lui nu

e prea frumoz!

Robotul sofisticat de metal îşi legănă tot corpul şi îi sărută pe cei patru copii, apoi le-o arătă pe Andora, androidul:

— Acum eu mă duc zăi strâng alte două şuruburi de la picioare. îşi revine binişor şi nu îmi mai pare periculoază. Curând o z-o pun pe picioare şi o ză mă ajute ză fac curăţenie prin laborator. Am dezcoperit că am nevoie de un android femeie.

Roxy se îndreptă spre el şi îl întrebă ştrengăreşte:

— Max, nu cumva te-ai îndrăgostit de Andora?

El se răsuci pe dată înspre fetiţă, îşi roti iute urechile clopoţei, dădu ochii peste cap, clătină din cap şi răspunse foarte jignit:

— Eu… eu… îndrăgoztit? Niciodată! Nici în ruptul capului! apoi se îndepărtă călcând apăsat cu paşi răsunători şi, în acea clipă, copiii izbucniră în râs văzând stânjeneala prietenului lor android.

— Voi ce credeţi, Gughiul o fi bine sănătos? întrebă Fiore apropiindu-se de ecranul cel mare din laborator.

— Păi, putem s-o întrebăm pe Eterea, propuse Cesco, dar Nina scoase Pana de Gughi şi, fluturând-o în aer, le dădu de înţeles prietenilor că, folosind-o, puteau afla pe dată dacă pasărea Celei de a Şasea Luni se vindecase.

Frecă pana şi sfera verde-smarald apăru în mijlocul lui Acqueo Profundis: imaginea era clară, în depărtare se întrezăreau grămezile de goasil şi de rubine, iar alături corăbiuţele cu frunze late şi o pajişte frumoasă de misyle înmiresmate. Sfera se rotea încet şi copiii o priveau curioşi. Şi iată că se ivi ciocul lui Gughi: pasărea clipi din ochii ei mari şi le arătă gheara acum vindecată, zbură în jurul corăbiuţelor şi zâmbi fericită. Nina îi trimise o sărutare, iar ceilalţi o salutară fluturându-şi mâinile.

— Pe curând, la următoarea aventură, dragule Gughi! spuse fetiţa Celei de a Şasea Luni, înainte ca sfera să

dispară în neant.

Max ascultă în tăcere povestirea copiilor: era încă supărat din cauza insinuărilor lui Roxy. Oarecum nervos, luă un borcan mare de dulceaţă şi… în câteva clipe dădu gata jumătate din el.

Roxy luă vasul cu grafit vioriu, Cesco desfăşură papirusul Charta Mater şi Nina îi dădu săculeţul cu tot ce mai rămăsese din Pulberea de Rubin lui Fiore, care fredona un cântecel romantic, tachinându-l prieteneşte pe Max. Când terminară, cei patru ieşiră din Acqueo Profundis, lăsându-l pe android bosumflat, şi se duseră în laboratorul vilei.

Aici se aşezară pe jos, rupţi de oboseală: încordarea călătoriei se risipise, în cele din urmă.

Imaginile grăitoare ale aventurii lor în Egiptul antic încă li se perindau prin faţa ochilor, dar oboseala şi foamea începeau să se facă simţite.

— Suntem obosiţi morţi, Nina, spuse Cesco şi căscă de-i trosniră fălcile. Noi ne ducem acasă, mâine e luni şi trebuie să mergem la şcoală.

— Da, şi la prima oră avem engleza, adăugă Fiore, întinzându-se.

Roxy îşi duse mâinile la burtă:

— Mi-e foame. Abia aştept masa de seară, maică-mea o fi pregătit totul, şi eu, ca de obicei, întârzii.

Nina îşi încrucişă braţele pe piept, se sprijini de masa de experimente şi zâmbi:

— Mulţumesc pentru tot. Sunteţi nişte prieteni nemaipomeniţi. Am trecut prin încercări groaznice şi e clar că ne aşteaptă şi altele. Dar sunt sigură că vom reuşi să salvăm planeta Xorax. Pentru astăzi îmi pare că am făcut destul. Vicleanul Karkon s-o fi întorcând şi el din Egipt cu Leul lui blestemat.

Da, da, Leul înaripat. Chiar dacă ar fi pândit cineva în acea seară statuia de marmură de pe coloana din Piaţa San

Marco, tot nu şi-ar fi dat seama de nimic. Pe de altă parte, anularea timpului era o mare invenţie: aşa cum li se întâmpla Ninei şi prietenilor ei, care plecau şi se întorceau fără ca limbile ceasului să se mişte măcar cu o secundă, tot astfel nici Leul nu dispăruse defel de pe coloana lui. Veneţienii îl văzuseră acolo, nemişcat, pe când el, în realitate, se afla în afara timpului şi a spaţiului, ajunsese, de fapt, într-o altă epocă, împreună cu vicleanul conte Karkon.

Cesco nu reuşi să-şi înfrângă o îndoială:

— Şi dacă, înainte de a călători în timp, ochii lui vor fi răspândit acea lumină violetă? Poate cineva a văzut scena… Atunci chiar că vor izbucni alte discuţii despre magie! Fir-ar să fie, Dodo e în primejdie!

Fiore tresări, Nina dădu un pumn în zid şi Roxy exclamă:

— Iarăşi necazuri! Nu mai pot!

Orologiul arăta ora 21 fix, copiii ieşiră în fugă din laborator şi, când ajunseră în holul vilei, se întâlniră cu Liuba, mânioasă şi ţinând un linguroi în mână, şi cu profesorul José care îşi scotea pălăria şi pelerina.

— *Hola*! Copii, m-am întors chiar acum. Sunt *muchas* noutăţi…

Liuba se dădu bătută în faţa faptelor şi, neputincioasă, izbuti doar să zică:

— Cina e gata. Masa e pusă. Cum să mă mai port cu tine, Nina? Trăgeam nădejde că măcar de ziua ta o să stai puţin cu mine…

Nina o luă în braţe:

— Aha, da, e încă ziua mea!

— Păi, poate că ai uitat, nu? insistă dădaca rusoaică strâmbând din nas. De obicei copiii nu uită de *lasagna*, de cartofi prăjiţi… ca să nu mai vorbim de tort!

— Nu, nici gând! Doar că asta îmi pare cea mai lungă zi de naştere din viaţa mea, răspunse mica alchimistă

râzând amuzată. Acum o să ne aşezăm la masă împreună cu José şi o să vezi ce se va alege de lasagnele tale delicioase!

Nina izbuti s-o liniştească pe Bezeluţă care, cu zâmbetul pe buze, se îndreptă mulţumită către bucătărie ca să ia gustoasele sale bunătăţi.

— Pe scurt, profesore José, ce s-a întâmplat? întrebă Roxy care ardea de nerăbdare să meargă la masă.

— În seara aceasta, în timp ce voi eraţi aici... să studiaţi... ca să zicem aşa... răspunse ironic profesorul spaniol, eu stăteam la casa lui Dodo când au bătut la uşă doi paznici. Am deschis, au intrat şi s-au dus de-a dreptul în cămăruţa prietenului vostru să controleze dacă era într-adevăr în pat, bolnav. Nitam-nisam, l-au întrebat dacă fusese în piaţă şi dacă a observat ceva ciudat, pe scurt, dacă văzuse o lumină violet izbucnind din ochii statuii

Leului. Dodo, de bună seamă, a răspuns că el nu se mişcase din casă, iar eu, care l-am văzut agitându-se, am confirmat totul, încercând să-i liniştesc şi pe cei doi paznici. Dar ei nu erau prea convinşi şi, înainte să plece, ne-au spus să fim atenţi şi nu care cumva să vorbim despre Leu. Ciudată purtare, aşa-i? Sunt sigur că la mijloc e mâna primarului LSL.

Povestea lui José îi tulbură mult pe copii şi Nina se făcu pe dată serioasă.

— Asta-i. Au descoperit că Leul a dispărut din nou. Ştiam eu că aveau să-l caute pe Dodo ca să-l facă ţap ispăşitor, ca să arate că el e acela care vorbeşte despre magie şi face să se petreacă lucruri ciudate, spuse Cesco muşcându-şi buzele de enervare.

— Trebuie să fim pe fază şi să nu cădem în cursă. Acum duceţi-vă acasă. Ne-om gândi mâine la primar. Până atunci se va întoarce şi Karkon şi, împreună cu el, Leul. Să sperăm că nimeni nu şi-a dat seama de nimic. Raţionamentul Ninei era fără cusur şi prietenii ei se liniştiră.

— OK, nu vedem mâine după-amiază la Dodo acasă, zise Roxy deschizând marea uşă de la intrare a vilei.

Cei trei ieşiră şi atunci intră Carlo Bernotti cu un bucheţel de trandafiri.

— Domnişoară, sunt pentru dumneavoastră. La mulţi ani!

Nina se îmbujoră şi, foarte emoţionată, îi mulţumi cu o plecăciune bunului grădinar care se duse în bucătărie, la Liuba.

Odată rămaşi singuri, profesorul José ridică degetul arătător de la mâna dreaptă şi îl flutură pe la nasul fetiţei:

— Ascultă Nina, povestea asta cu Leul trebuie să se isprăvească în cel mai scurt timp. Nu vreau să ştiu nimic din ce aţi făcut şi unde v-aţi dus, dar…

Fetiţa îi luă vorba din gură:

— Nu, aşa-i, nu pot să spun nimic. Dar, vă rog, ajutaţi-ne să-l înfruntăm pe primar. Magia Leului există cu adevărat şi nu o putem opri. Vina e a contelui Karkon ca d'Oro. El şi LSL sigur s-au pus de acord să-l scoată vinovat pe Dodo, ba şi pe noi toţi!

Nina se opri dintr-odată. Discuţia nu mai putea continua fiindcă veniseră Carlo şi Bezeluţa.

— Cina e servită. Ne aşezăm?

Cu multă grijă, Liuba o luă de braţ pe Nina şi, în cele din urmă, toţi patru se aşezară la masă.

— La mulţi ani, Nina, viaţa să-ţi fie plină de bucurie! îi ură profesorul José, apoi ridică paharul şi rosti un toast.

Seara se termină veselă, chiar dacă fetiţa nu uitase ce o aştepta. Îi fierbea mintea, trebuia să caute o soluţie pentru a pătrunde în Camera Vrăjilor şi, totodată, pentru a-l împiedica pe primar să-i facă proces lui Dodo şi să-l trimită la închisoare.

La miezul nopţii, José şi Carlo se duseră la culcare, fredonând cântece spaniole, Liuba stinse luminile şi lumânările şi îi spuse noapte bună micuţei alchimiste, care

urcă scara în spirală, pe când Adonis şi Platon i se gudurau la picioare.

Obosită şi îngrijorată, fetiţa Celei de a Şasea Luni se întinse pe pat şi simţi cum o cuprinde frica: îi veniră în minte visul cu călugărul şi Vocea lui convingătoare, miasma răsuflării lui Karkon şi acel cuvânt ciudat rostit de el, SUA S I O, care o făcea să se înfioare.

„Nu, nu, nu mai vreau să mai visez acel vis niciodată, gândi ea punându-şi mâinile la ochi. N-o să mai beau Potasiu, poate că tocmai poţiunea aia m-a lăsat fără putinţă de apărare şi Vocea s-a făcut auzită fără ca eu să mă pot împotrivi”.

Nina era dezorientată şi înfricoşată, spera ca Eterea sau bunicul să o ajute să nu îl mai viseze pe acel călugăr atât de neliniştitor. Gândurile se succedau cu repeziciune şi fetiţa se convinse că, foarte curând, Cartea vorbitoare urma să o facă să găsească litera pentru a învinge Vocea. „*Sistema Magicum Univerşi* nu m-a trădat niciodată şi, dacă a vorbit despre o literă care mă va salva, atunci înseamnă că sigur există una. Trebuie să aştept cu răbdare şi să deblochez A Doua Taină”.

Mica alchimistă se sucea şi se răsucea în pat, trăgând nervoasă de păturile catifelate; nu avea niciun chef să doarmă, fiindcă se temea ca nu cumva călugărul acela să-i apară din nou în vise.

Platon şi Adonis săriră în pat şi-i abătură gândurile negre. În cele din urmă, alintată de cele două animale drăgăstoase, se linişti privind afară pe fereastră. Cerul înstelat era foarte frumos, luna plină strălucea sus pe boltă, iar Nina închise ochii amintindu-şi măreaţa muzică a Celei de a Şasea Luni. Misterul Notei a Opta fusese dezvăluit şi, dacă Armonia Universului învinsese groaznicele mumii egiptene, atunci orice Rău putea fi distrus. Chiar şi al lui Karkon.

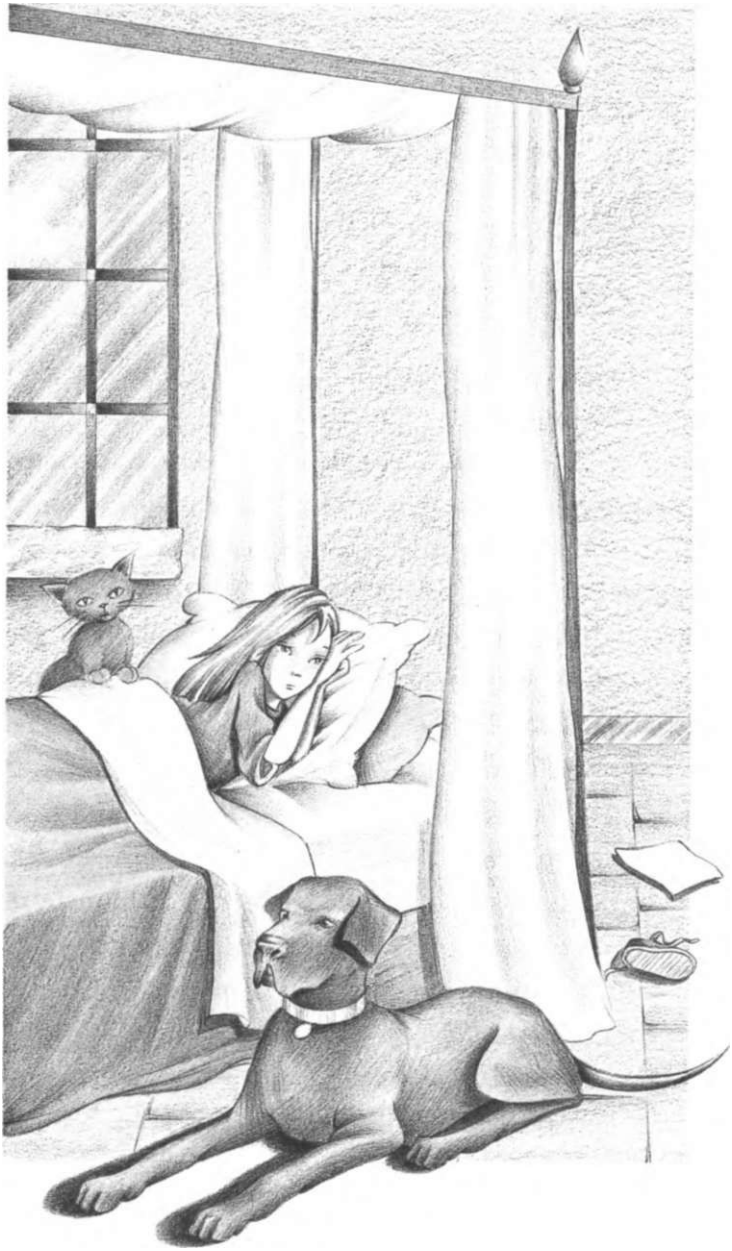

CAPITOLUL ŞAPTE

Hauă şi glasul Unduieţului

Printre fulgere şi săgeţi de foc, contele Karkon se materializă în camera sa, îşi scutură câteva fire de nisip rămase pe mantie, se întoarse către cămin şi scuipă în foc, apoi, cu năduf, puse pe masă Pandemon Mortalis şi copia Jambirului. În acelaşi timp, la câţiva metri de Palatul ca d'Oro, în Piaţa San Marco, statuia de marmură aşezată pe coloană tresări şi, pentru o clipă, ochii îi fură străfulgeraţi de o lumină violetă ce adună în ei energia vitală a felinei: vraja se isprăvise pentru o vreme şi Leul înaripat redeveni rece şi nemişcat, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Reîntoarcerea din trecut nu fusese o problemă.

Cu toate că era toiul nopţii, Karkon nu avea de gând să meargă la culcare: îl chinuia bănuiala că, ascunşi în vreun loc tainic şi apăraţi de Osiris, copiii s-ar afla în Egipt. Ieşi din coridor, răsturnând în drum hârtii, scaune şi alambicuri, şi îşi chemă elevii urlând în gura mare, încât toţi androizii se treziră pe dată, aprinzând imediat luminile în camere.

— Treziţi-vă, leneşi ce sunteţi! vocea pătrunse violent în urechile lui Visciolo care aţipise în camera de întreţinere a aparatelor mecanice.

Urmat de Alvise şi de Barbessa, încă în pijamale, Karkon coborî în laboratorul K şi încercă să se pună în legătură cu androidul său preferat, Andora. Dar impulsurile pe care le trimitea veneau înapoi fără vreun răspuns.

De fapt, computerul realizat de Max 10-pl funcţiona fără greş, dar Magul viclean nu avea cum să ştie acest lucru.

— Vrăjitoarea aia blestemată a întrerupt orice comunicare cu androidul meu. Nu reuşesc nici măcar să aflu dacă Andora e rănită sau teafără. Microcipurile vitale nu răspund. Contele era furios la culme şi, întorcându-se spre cei doi copii, zise: Trebuie să controlaţi dacă Nina şi

ceilalţi s-au întors. Mâine dimineaţă duceţi-vă la Vila Espasia şi spuneţi-le lui Irene şi lui Gastilo să ţină sub supraveghere şcoala unde învaţă prietenii nepoatei lui Mişa. Sabina, în schimb, va spiona mişcările lui Dodo. Aţi înţeles?

Cei doi gemeni încuviinţară din cap şi, clătinându-se de somn, se întoarseră la culcare. Tocmai atunci intră şi Visciolo:

— Stăpâne, iertaţi-mă, dar eram ocupat… Cum a fost călătoria?

— Foarte proastă! Copiii ăia şmecheri s-au făcut nevăzuţi printre piramide mulţumită ajutorului lui Osiris. Şi după aia nu i-am mai văzut. Nu ştiu nici măcar dacă au reuşit să se întoarcă, deoarece Gughiul, în gheara căruia curajosul meu Leu şi-a înfipt dinţii, s-a pierdut în zbor mulţumită păsării Phoenix.

— Înţeleg. Totuşi, Nina asta are prieteni în toate locurile şi în toate timpurile… observă Saşiul aranjându-şi bentiţa care îi acoperea ochiul lipsă.

— Da, chiar aşa. Nepoţica profesorului Misa e tare şireată. Dar destinul îi e pecetluit. O voi distruge!

Karkon îşi mângâia ţăcălia şi plănuia a nu ştiu câta răzbunare.

— Stăpâne, marchizul LSL mi-a trimis această scrisoare.

Cu aceste cuvinte, Viscilo scoase un plic misterios, iar contele îl deschise şi începu să citească în tăcere.

— Lacom, lacom, lacom! Vrea tot mai mult! E de nesuportat, dar va mai auzi de mine! Dacă nu va face tot ce-i ordon eu, îl voi distruge. Trebuie să respecte înţelegerea: l-am făcut primar ca să îi ţină din scurt pe Nina şi pe prietenii ei. A primit în schimb un munte de aur. Şi mai are acum tupeul să vină să-mi ceară bani, deşi încă nu a băgat la închisoare pe niciunul dintre mucoşii ăia din Giudecca. Gata! LSL e un neghiob, ori îşi bagă minţile în

cap, ori îl dau jos şi îl înlocuiesc cu un alt primar.

Cuvintele lui Karkon erau pline de ură şi, pe când le rostea ridicând glasul, rupse scrisoarea în mii de bucăţele şi le aruncă în foc. Visciolo se dădu înapoi înspăimântat şi, plecându-şi şi mai mult spinarea gheboasă, îl aşteptă să se liniştească.

— Îndată ce acest primar cerşetor se întoarce din călătorie, o să mă duc să lămuresc problema. Acum lasă-mă singur! Trebuie să mă gândesc.

Karkon se aşeză în fotoliu, închise ochii şi bolborosi cuvinte de neînţeles. Saşiul ieşi fără zgomot. Luminile palatului se stinseră şi totul se cufundă din nou într-o linişte aparentă.

La opt dimineaţa, pe când Dodo era la micul dejun cu mama sa, bătură la uşă: erau doi doctori de la spital veniţi pentru vizita medicală.

Băiatul încă avea capul total bandajat, dar, din fericire, rănile i se vindecau încet-încet. Doctorii îi scoaseră pansamentul şi, când Dodo se privi în oglindă, îl podidiră lacrimile de deznădejde:

— C… chel tot. Nu mai am p… p… părul meu roşcovan.

Mama încercă să-l aline, dar băieţelul continua să plângă şi spuse că, aşa jalnic cum era, nu voia să fie văzut de nimeni.

Dimineaţa era mohorâtă, cerul, înnorat şi lumina se prefira slabă în sălile de clasă. Cesco, Fiore şi Roxy ascultau lecţia de engleză aşteptând nerăbdători să sune clopoţelul de la 13, 30, ca să aibă veşti despre Dodo şi Nina. Nu ştiau că afară, lângă poarta şcolii, erau Irene şi Gastilo.

Între timp, la Vila Espasia începuse curăţenia generală. Liuba şi Carlo spălau geamurile înaltelor ferestre gotice, iar Nina şi profesorul José erau gata să plece să-l viziteze pe prietenul rănit. Ca de obicei, Adonis alerga

fericit în faţa Ninei, dând din coadă şi ridicând în aer frunzele moarte ce acopereau aleea. Fetiţa şi profesorul ieşiră la nouă fix şi purceseră liniştiţi, fără să-şi dea seama că sunt urmăriţi de doi copii. Erau obişnuiţii Alvise şi Barbessa care, pitulaţi la pământ, îi spionau. Lângă casa lui Dodo, în spatele cişmelei din piaţetă, se ascunsese Sabina. La sosirea lui Alvise şi Barbessa, cei trei androizi se strânseră ca să ţină sub observaţie orice mişcare a duşmanilor lor.

străin. José se aşeză în bucătărie şi bău o ceaşcă bună de ceai, împreună cu mama lui Dodo, iar Nina se duse de-a dreptul în camera prietenului ei.

Cât era de trist şi de tulburat!

„Trebuie să-l fac să râdă, gândi Nina. Deşi, de fapt, hmm… cu capul ras chiar că e urâţel. Noroc că părul îi va creşte repede!”

Mica alchimistă se puse pe povestit ce se întâmplase în Egipt şi, pentru a nu-l impresiona prea tare pe Dodo, îl lămuri că Fiore trecuse printr-o primejdie de moarte, dar acuma era bine: curând, aveau să fie iarăşi împreună ca să se lupte cu diabolicul Karkon.

— Trebuie să ne grăbim şi să eliberăm A Doua Taină. Acum, zilele astea… dar… dar nu ştiu dacă vei putea veni cu noi, eşti prea slăbit încă. Totuşi, dacă îţi scot copcile, poate că izbuteşti să ieşi din casă şi să vii iar la şcoală, aşa-i?

Nina nu era sigură că Dodo s-ar fi vindecat în câteva zile, iar el, pipăindu-şi ţeasta lucioasă bec, comentă deznădăjduit:

— Chiar că sunt f… f… fără noroc.

Atunci Nina îl luă de umeri şi, zgâlţâindu-l tare, spuse cu hotărâre:

Adonis îşi făcu culcuş în faţa pe siguranţă că pe acolo n-ar fi trecut r

— Eşti curajos. A fost foarte greu în Egipt fără tine. Şi tot aşa va fi şi când vom intra în Camera Vrăjilor. Dar sunt sigură că vei fi în curând în formă şi împreună o să le-o plătim androizilor ălora muribunzi care te-au adus în halul ăsta.

Dodo strânse în pumn rubinul Prieteniei Trainice şi jură că avea să fie mai tare decât înainte.

După ce mai pălăvrăgi şi mai glumi niţel cu Dodo, Nina hotărî că venise momentul să se întoarcă acasă: mai avea încă atâtea lucruri de făcut şi mai ales nu mai putea amâna mult căutarea celei de a Doua Taine. Odată întoarsă la Vila Espasia, se încuie în laborator şi reciti cu atenţie Notiţele lui Karkon, oprindu-se îndeosebi asupra Numeromagiei şi Mecageometriei. Era esenţial să ştie cum se folosesc Numerele Bune, chiar dacă rămânea nelămurită enigma lui O.

Cu siguranţă, contele avea să-i împiedice să intre în Camera Vrăjilor, folosind vreo magie periculoasă. Dar A Doua Taină trebuia descătuşată!

După-amiază, când androizii îi comunicară lui Karkon că Nina şi copiii se întorseseră într-adevăr din călătoria în Egipt, Magul îşi stoarse degeaba creierii ca să înţeleagă cum reuşiseră acest lucru fără ajutorul Gughiului.

O săptămână mai târziu, când primarul LSL reveni în oraş, contele se duse degrabă la primărie şi îl ameninţă cu violenţă:

— Dumneata stai în fotoliul de primar pentru că aşa

am vrut eu. Ţine minte asta! Trebuie să-l pui cât mai repede sub acuzare pe copilul ăla tâmpit, Dodo. Aşa, prietenii lui se vor speria şi nu o vor mai ajuta pe Nina. De vrăjitoarea aia mică mă ocup eu. Am o armă invincibilă, spuse Karkon apropiindu-se de faţa primarului. Soarta Ninei de Nobili e în mâinile mele!

Marchizul LSL încercă să stăvilească pornirea contelui, dar, în cele din urmă, trebui să cedeze:

— Bine, pun la cale un plan ca să-l bag la popreală pe Dodo, poate chiar o să-l folosesc pe ciudatul dascăl spaniol; în schimb, dragă conte, vă cer mai mult aur şi mai mulţi bani.

Karkon îl fulgeră cu privirea şi, fâltându-şi mantia violetă, exclamă:

— Dumneata, dragă marchize, ai ce îţi trebuie. Mina de aur este de ajuns ca să-ţi plătească serviciile. Nu fi nesăţios! Când toată povestea asta se va isprăvi şi eu voi ajunge Unicul Mare Alchimist al Universului, vei vedea că voi şti să te răsplătesc aşa cum se cuvine. Dar ţine minte: orice s-ar întâmpla, să nu te foloseşti de arta magiei, pe aceea o vei folosi dacă şi când voi hotărî eu. Dumneata eşti doar un servitor de-al meu!

Karkon nu fusese niciodată mai serios, lăsându-l pe LSL în biroul lui să se gândească la cele auzite.

Un lucru era sigur: dacă, la început, Nina şi ceilalţi aveau un singur duşman, acum lupta pentru eliberarea din ghearele Răului a gândurilor copiilor devenise mult mai grea. Şi marchizul LSL era un cirac al lui Karkon şi faptul că devenise primar al Veneţiei complica şi mai mult lucrurile: avea mare putere şi ştia cum să se slujească de ea!

Zilele treceau în grabă şi, pe când Max încerca să o pună pe picioare pe Andora, îndopând-o cu dulceaţă de căpşune, copiii studiau în amănunt Notiţele contelui. Fiore aproape că învăţase pe de rost formulele Alchimiei

întunericului, iar Roxy şi Cesco ştiau de-acum fără greş cum erau construite maşinăriile care conţineau Tainele. Nina era pregătită să folosească Grafitul Violet şi Charta Mater: numerele Zeroului înceţoşat nu mai aveau secrete.

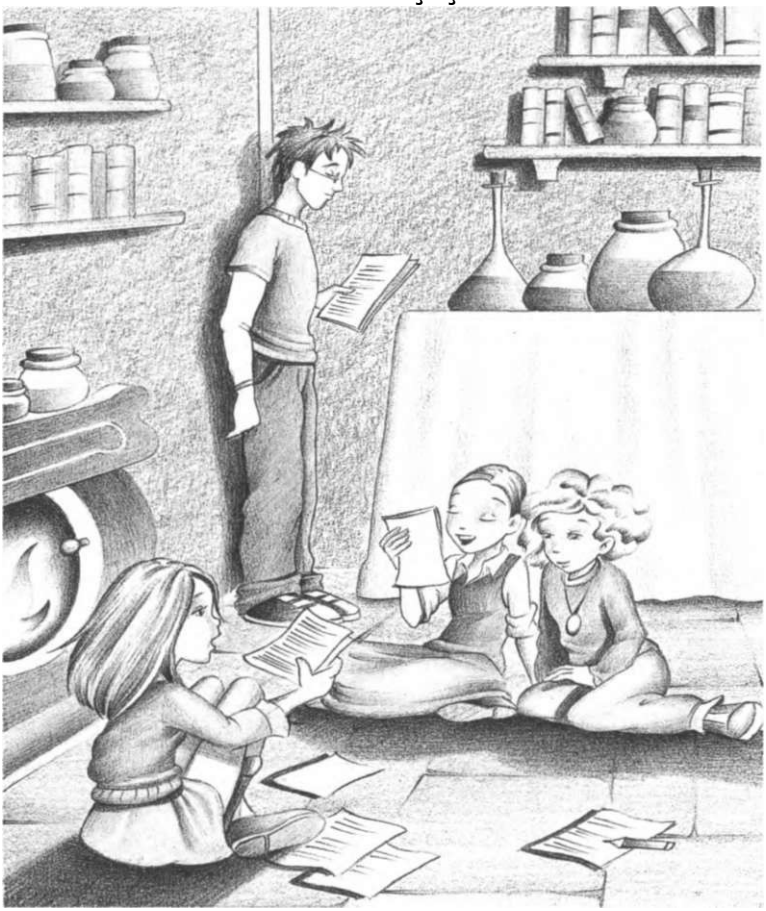

Dar ameninţarea lui Karkon era tot mai mare: cu cât treceau zilele, cu atât creşteau greutăţile de a-l învinge.

O veste bună mai înveseli grupul: Dodo se simţea mai bine şi se întorsese la şcoală cu capul acoperit cu un basc de lână portocalie.

Într-o după-amiază ceţoasă de noiembrie, Liuba îl văzu în cele din urmă pe băiat sosind la vilă şi, pentru

această ocazie, pregăti o gustare cu adevărat delicioasă: tort de ciocolată cu frişcă, suc de portocale şi bomboane cu lichior.

Cesco începu să glumească pe seama prietenului său, încercând să-i scoată bascul, dar lui Dodo nici prin gând nu-i trecea să-şi arate capul chelios în faţa fetelor.

„Dodo pare în mare formă, se gândea Nina. A venit clipa să intrăm în acţiune. În plus, mâine e duminică şi nu se merge la şcoală… Perfect! Azi e ziua perfectă!”

— Acum, că suntem iarăşi cu toţii, putem să-l înfruntăm pe Karkon, începu fetiţa, cu voce tare. Eterea mi-a trimis un mesaj urgent: trebuie să deblocăm A Doua Taină. Dar, înainte să mergem la Palatul ca d’Oro, o să întreb Cartea dacă ne poate ajuta. Nu ştiu ce se va întâmpla în următoarele ore. Mai bine le-aţi da un telefon părinţilor voştri: spuneţi-le că staţi aici, la mine, până mâine; aşa vom avea mai multă linişte, iar profesorul José nu ne va crea probleme dacă nu ne vede. El ştie şi înţelege.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni o chemă pe Liuba şi îi spuse să nu-i deranjeze fiindcă trebuiau să studieze. Dădaca rusoaică aruncă o privire spre copiii aşezaţi pe divanul din Salonul Portocalilor şi clătină din cap.

— Bine, bine, vă rog însă, nu daţi în brânci! răspunse ea cu ironie şi, totodată, cu îngrijorare.

Cei cinci prieteni se duseră la uşa laboratorului, Nina introduse sfera de cristal şi intrară cu toţii, pregătiţi pentru o nouă aventură.

După ce îşi puse mâna cu stea pe pagina lichidă, mica alchimistă întrebă:

— Carte, ce Taină trebuie să descopăr? Aerul sau Pământul?

Sistema Magicum Univerşi se ilumină şi apăru scris:

Asta tu va *trebui* să *descoperi*, *singurică*.

Jar *cartea un lucru poate să-ţi zică*.

Numere ţi forrhule vei folosi.

Jar? i Jouă ahivhale Yhagice te Vor ihăoţi.

*terea toate astea le ştie, fiinţ*că-*Sprecise regulile Jin alefji Yhie*.

— Animale magice? Păi atunci o să se întoarcă Săltăreţul! exclamă Cesco bucuros.

— Da, poate că va veni împreună cu Clingelang sau cu Quaskio, spuse Nina întorcându-se către Roxy.

— Eu t… t… tare aş vrea să vină Unduieţul!

Dodo era entuziasmat şi ardea de nerăbdare să trăiască o nouă aventură.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni deschise chepengul şi, la un semn, coborâră cu toţii ca să meargă în Acqueo Profundis: trebuiau să ia legătura cu Eterea.

— Bună, dragi prieteni, ia uitaţi-vă ce vrednică e Andora! Max era agitat şi, sărind de colo-colo, le arăta satisfăcut robotul karkonian. Androidul părea cu totul refăcut, stătea în picioare şi ştergea de praf ecranul computerului, dar, îndată ce-i văzu pe copii, îşi coborî capul şi se opri.

— Hai, hai, nu fi triztă! O ză te zimţi bine aici, iar ei nu-ţi vor face rău niciodată, o linişti Max.

Nina şi ceilalţi rămaseră cu gurile căscate.

— Max, eşti sigur că nu va deveni iarăşi violentă? întrebă Cesco bănuitor, dându-i ocol Andorei.

— Nu, nu, e liniştită. Atâta doar că nu o pot faceză râdă. Pare că nu are chef ză trăiască aici. Dar, cu timpul, o ză vedeţi că-şi va zehimba gândul, răspunse mulţumit bunul android: în sfârşit, nu mai era singur în Acqueo Profundis.

Nina ridică bărbia Andorei şi o privi drept în ochi: privirea ei era cu adevărat tristă.

— Bine Max, acum spune-i să se aşeze. Trebuie să vorbesc cu Eterea. Activează ecranul, e urgent!

Max 10-pl o ascultă pe dată şi, după câteva clipe,

Cesco se afla în faţa tastaturii computerului.

„Masaj pentru Mama Alchimistă de la Nina 5523312. Trebuie să-ţi vorbesc. Trebuie să intru în palatul lui Karkon şi Cartea mi-a spus că voi avea nevoie de două animale magice. Care sunt ele?”

Pe ecranul cel mare agăţat de perete apărură o sumedenie de lumini pâlpâitoare, apoi, între scântei de argint, copiii văzură plutind Taldomul Etereei, dar numai Nina auzi în gând glasul Mamei Alchimiste:

La tine vor veni Săltăreţul ăâfâică, Care îţi va la curaj, şi Uniuieţul ăâfâl Od, care îţi va folosi glasul Acum tastează-le colul, freacă Fana Je Cuz () i şi Aor ax va apărea, la in Yhină Tallorhul tău, al Yheu e pregătit

Apoi rosteşte Je trei ori „Glys Assaf *ţi* apa-Să pe *ºC* () II *Je* goa-Sil *Săltăreţul* va *veni* la *tine*.

Apoi trebuie să spui *Cu* Voce *tare*, *Je alte trei ori*, «*Zjuky*” ţi (*Jniuieţul* va *zbura*. *Fă-o acuvh*!

Cu mare atenţie, Cesco tastă codurile numerice şi Nina frecă Pana de Gughi: apăru sfera verde-smarald care, plutind în aer, lumină laboratorul. Atunci, sub privirile curioase ale prietenilor, Nina scoase Taldomul din buzunarul salopetei şi rosti de trei ori „Olys Assaf” (galben şi alb, culorile Săltăreţului), apăsă pe ochii de goasil şi aşteptă. Alchimia magică se înfăptuia: din Taldomul Etereei ţâşni un fuger azuriu şi Săltăreţul se ivi înăuntrul sferei. Încet-încet, simpaticul pui de pe Xorax ieşi din ea. Numai ce-i văzu pe copii şi, de fericire, începu să scoată baloane mari de săpun, dar Max interveni pe dată astupându-i gura cu mâinile:

— Da, da, ştim că eşti mulţumit, dar nu face toate baloanele aztea aici, înăuntru.

Cesco, Roxy, Dodo şi Fiore îmbrăţişară animalul cel ciudat, care se aşeză lângă computer. Nina zâmbi şi începu procedura pentru a-l aduce pe Unduieţ. Totul merse de minune: în câteva secunde şi fluturele portocaliu ieşi din

sferă şi prinse a zbura cântând.

— E minunat! Are o mutrişoară atât de dulce şi nişte mâini atât de mici şi rozalii! Fiore era încântată şi, cu braţele ridicate, voia să atingă magicul animal al Celei de a Şasea Luni.

Unduieţul se aşeză pe capul lui Max, îşi puse mânuţele pe fruntea lui metalică şi îi dădu un pupic: de emoţie, urechile androidului prinseră a se roti cu iuţeală. Fluturele scoase vreo două triluri şi zbură foarte jos, apoi îşi puse picioruşele pe podea şi începu să se plimbe, luând aminte la fiece amănunt din Acqueo Profundis. În cele din urmă, zbură în jurul copiilor bătând din aripi cu veselie.

Acele două animale splendide erau o garanţie în plus pentru reuşita planului lor, dar Nina ştia bine că intrarea în palatul lui Karkon nu avea să fie lucru uşor: cum să-i ducă acolo pe Săltăreţ şi pe Unduieţ?

Era imposibil, de data aceasta, să se folosească de barca lui Roxy, era e prea frig şi chiar că ar fi fost o greşeală să traverseze canalul Guidecca. Trebuia găsită altă soluţie. Nina privi Taldomul şi îi veni o idee strălucită: „Da, desigur, putem să devenim invizibili şi să ne urcăm pe vaporaşul care duce la San Marco!” Ochii i se luminară de bucurie.

— Copii, să urcăm în laboratorul vilei, Cartea ne va spune cum să folosim Taldomul pentru a deveni invizibili. Pe de altă parte, eu şi Dodo am mai făcut chestia asta când ne-am dus în adâncul mării în căutarea Leului înaripat şi a Potirului de Piatră, potirul care controlează mareele. Numai aşa îi vom putea face să călătorească pe vaporaş pe cei doi prieteni ai noştri de pe Cea de a Şasea Lună.

Da, aşa-i, întări Dodo amintindu-şi de aventura din iulie, când sfârşise între fălcile Leului.

— Invizibili? Vorbeşti serios? Fiore era mai curând înspăimântată, nu avea niciun gând să dea din nou de bucluc, Egiptul îi ajunsese.

— Da, de acord, foloseşte Taldomul, dar cum să facem să intrăm în palat? Poarta e închisă cu lacătul, obiectă Cesco găsind pe dată punctul slab al strategiei.

— Păi, Unduieţul poate să zboare, lui îi e mai uşor să intre!

Ideea lui Roxy fu pe placul Ninei care îşi reformulă planul:

— Atunci, noi o să devenim invizibili, dar Unduieţul nu. Va zbura până la Palatul ca d'Oro, va încerca să intre şi apoi ne va deschide poarta sau o fereastră. Ce ziceţi?

Atunci interveni Max:

— Prietenul meu, Unduieţul, cum e el fricoz, trebuiezăă mănânce Pulbere de Rubin, aşa va deveni magic şi glazul lui îl va putea imita pe cel al oamenilor.

— Da, Pulberea de Rubin! exclamă Cesco, dar Nina i-o luă înainte:

— În Egipt nu am folosit-o toată. Sper să ajungă.

Copiii erau plini de bucurie: acum chiar că erau pregătiţi să-l înfrunte pe Mag!

Plictisit să stea pe loc, Săltăreţul încercă să facă un salt, de fericire, dar fu pe dată oprit de Max, în timp ce Unduieţul fâlfâi vesel din aripi şi aprobă dând din căpşor şi

făcând să tremure cele două antene subţiri şi negre. Andora, care până atunci stătuse nemişcată, izbucni în nişte aplauze care îi uimiră pe toţi; Max dădu fuga la ea şi o privi curios, şi abia atunci androidul clipi tare şi îşi plecă ochii de ruşine: aplaudase fără voia ei şi nici măcar nu-şi dăduse seama. Bănuitoare, Nina îi spuse lui Max:

— Ciudată purtare, fă-o să stea liniştită, nu mă încred în ea.

După o clipă de uluială, grupul se îndreptă spre ieşirea din Acqueo Profundis. Cesco deschise uşa şi îl ajută pe Săltăreţ să se urce în vagonet – ocupa aproape tot spaţiul. Fiore se aşeză pe genunchii lui Roxy, Cesco şi Nina se înghesuiră alături, iar Dodo sfârşi în braţele giganticului pui cu pene galbene. Singurul care nu avea probleme era Unduieţul, vezi bine, care, fără griji, zburătăcea prin tunelul secret.

Vagonetul porni brusc şi, cât ai clipi, ajunse la laboratorul vilei. Unduieţul mâncă pe dată o porţie zdravănă de Pulbere de Rubin şi începu să cânte şi apoi să vorbească.

— Bună, sunt Unduieţul, fluturele magic de pe Xorax, spuse el imitând vocea lui Cesco, rămas, ca şi ceilalţi, cu gura căscată de uimire.

Nina mângâie căpşorul fluturelui portocaliu şi întrebă:

— Imiţi vocile?

— Da, de bună seamă. Pot să şi cânt, dacă vrei, răspunse el imitând chiar glasul micuţei alchimiste.

— Fantastic! strigară puştanii.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni privi orologiul – arăta ora 23, 59 de minute şi 6 secunde – apoi se aşeză în faţa Cărţii vorbitoare, puse mâna cu stea pe pagina lichidă şi întrebă:

— Carte, trebuie să devenim invizibili folosindu-ne de Taldom. Ne poţi ajuta?

Un lucru la început să se facă: Unduieţul trebuie să plece pe dată. T) esef) ide uşa şi el va zbura, căci dru Yhul îl ştie deja.

Fluturele făcu două piruete în aer, iar Nina deschise uşa laboratorului ca să îl lase să iasă. Cei patru prieteni priviră din nou Cartea, care se ilumină.

AjluvH, Cu toţii ºC () îi înef) îşi să-i ţineţi\ fiindcă Yhagia nu trebuie să o vedeţi. Var avhinte să luaţi: doar două ore rhagia va dura, apoi realitatea. Se Va-nturna.

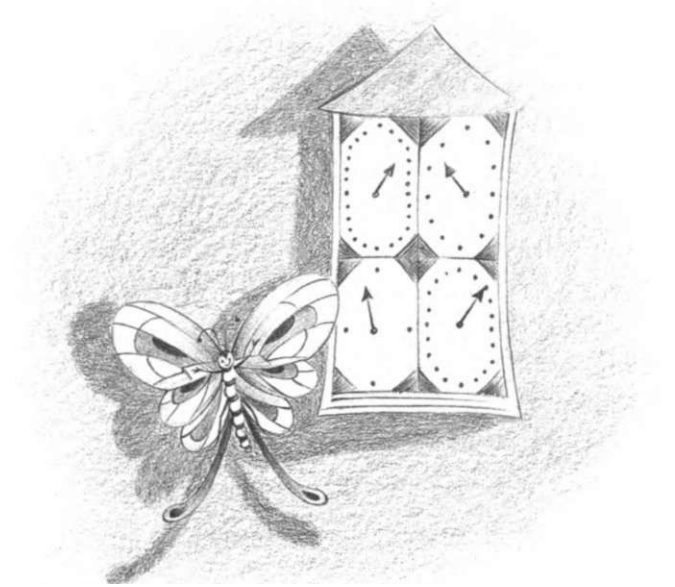

Mai înainte ca magia Cărţii să înceapă, copiii luară Charta Mater şi Grafitul Violet, îl strânseră în braţe pe Săltăreţ şi se aşezară alături de Nina, care băgă în buzunarul salopetei cele nouă fâşii cu numerele negre luate din Zeroul înceţoşat.

— Astea vor anula Numerele-Magi, spuse ea închizând ochii.

Taldomul începu să vibreze în mâinile Ninei şi din

ochii de goasil ţâşni un fir subţire de fum negru, care, ca un laţ, înlănţui grupul. *Sistem a Magicum Univerşi* se ridică de pe masa de experimente şi se roti jur-împrejur până făcu un mic vârtej de aer care îi înghiţi pe toţi. Copiii şi Săltăreţul fură târâţi de un curent de aer foarte puternic. Câteva secunde mai târziu, se treziră în faţa porţii palatului lui Karkon. Erau invizibili: ceilalţi nu-şi dădeau seama de prezenţa lor, dar ei se puteau vedea unul pe celălalt. Cesco îl mângâie pe Săltăreţ, care zâmbea şi încerca să nu facă baloane, Roxy o pipăi pe Fiore pe un braţ, iar Dodo îşi privea mâinile. Chiar atunci trecu o patrulă de noapte şi copiii rămaseră nemişcaţi, lipiţi de zid; omul nu văzu nimic ciudat şi trecu mai departe.

— Perfect, magia funcţionează. Nimeni nu ne poate vedea, şopti micuţa alchimistă strângând Taldomul în mână.

Unduieţul, care între timp reuşise să intre în palat printr-un coş, zbură în curtea interioară fără să fie văzut.

Era miezul nopţii. Toţi dormeau. Sau aproape toţi.

Singurele lumini aprinse erau cele de la camera lui Karkon, care probabil punea la cale vreo drăcovenie de-a lui, şi cele de la sala de mese, unde moţăia Visciolo. Aşa că nu trebuiau să facă zgomot, altminteri, misiunea s-ar fi dus de râpă.

Fluturele se aşeză pe zăvorul porţii şi trase tare cu mânuţele. Sforţarea fu uriaşă, încât pe bietul Unduieţ îl trecură toate sudorile, dar în cele din urmă reuşi – două clicuri şi încuietoarea se deschise, iar fluturele apăru în faţa lor şi zise:

— Bună, puteţi intra.

— Da’ ce, ne vezi? întrebă Nina uimită.

— Eu da, sigur că pot să vă văd, altminteri, nu aş fi un fluture magic, nu-i aşa? răspunse el râzând şi dând din aripi.

Grupul intră pe nesimţite, dar, ca de obicei,

Săltăreţul trebui să sară, fiindcă nu putea face altfel cu picioarele lui cu arcuri, aşa că, din două salturi, traversă curtea interioară ajungând primul la scara ce ducea către Camera

Vrăjilor. Aici îi aşteptă nerăbdător pe ceilalţi. Roxy, care umbla privind împrejur, se opri dintr-odată, îşi înălţă capul şi îi făcu semn Unduieţului, care i se aşeză imediat pe umărul drept.

— Am o idee, dacă tu imiţi vocea lui Karkon, îl poţi face pe Visciolo să-ţi deschidă uşa.

Fluturele îşi luă zborul şi aprobă ridicând degetul mare al mâinii. Nina fu de acord, dar îi spuse Unduieţului să fie foarte atent. Pe când grupul urca scările, frumosul fluture se duse către sala de mese şi, din pragul uşii, imită vocea Magului:

— Visciolo, du-te şi deschide Camera Vrăjilor. Dar nu mă aştepta şi du-te la culcare. Şi vezi să nu-i trezeşti pe androizi: am nevoie de linişte absolută şi vreau să rămân singur.

Imitaţia glasului răguşit şi înfiorător fu perfectă, aşa că Visciolo nu bănui nimic. Slujitorul saşiu şi ghebos se ridică de pe scaun şi ieşi zicând:

— Stăpâne, mai ai nevoie şi de altceva? – dar, abia ajuns în curte, îşi dădu seama că Magul nu era acolo şi atunci bombăni: S-a dus… ce grabă!

Cu paşi repezi se duse să deschidă Camera Vrăjilor; când ajunse în faţa uşii, scoase o ditai cheia şi o băgă în broască, sub privirile uimite ale copiilor şi ale Săltăreţului care se pitiseră într-un colţ.

— Nu ne vede neam, şopti Fiore înspre Cesco.

— Da, nu şi-a dat seama de nimic. Cu atât mai bine.

Saşiul lăsă uşa întredeschisă şi plecă încet spre camera lui. Unduieţul, care zbura liniştit prin coridoarele slab luminate, ajunse fără probleme la prietenii săi.

— Avem cale liberă, putem intra, spuse Nina înaintând cu prudenţă.

Camera era luminată doar de câteva lumini şi copiii se apropiară de cele trei maşinării vrăjite, învăluite în umbră.

Una era stinsă: semăna cu un Cuptor şi avea alături o grămadă de frunze uriaşe de Iarbă Medicinală. Era cea a lui Atanor, Focul Etern, Prima Taină pe care Nina o cucerise. Cesco şi Fiore se apropiară de cârma care se rotea încet în mijlocul celor trei maşinării şi apoi priviră atent panoul agăţat pe perete, pe care erau scrise zeci şi zeci de cifre. Fiore îşi sprijini palmele de maşina asemănătoare unei Sobe cu cărbuni, care scotea un şuierat îngrozitor, iar Dodo privi ultimul aparat.

— S… s… seamănă cu o r… r… rachetă şi hublourile sunt luminate.

Nina controlă cu migală pereţii camerei, dar lumina slabă nu îi îngăduia să citească bine mulţimea de foi care erau agăţate peste tot. La un moment dat, atenţia îi fu atrasă de o fisiuţă de hârtie verde prinsă cu o pioneză, întinse mâna să o ia, dar, dintr-un salt, Săltăreţul ajunse pe măsuţa de lângă fereastră şi făcu un tămbălău grozav.

— Ssstt! Opreşte-te, ce faci? Dacă facem zgomot, androizii se vor trezi şi Karkon va veni în graba mare, îl mustră Nina.

Săltăreţul îşi ceru iertare, îşi coborî privirile, îşi roti urechile şi se aşeză. Unduieţul luă hârtiuţa verde şi i-o dădu Ninei, care o citi apropiindu-se de o lumânare:

Hauă: 6065514. Nu atinge Racheta şi ţine aprinsă energia.

— Interesant, spuse fetiţa, trezind curiozitatea celorlalţi care se apropiară să citească inscripţia ciudată.

— Ce înseamnă Haua? întrebă Roxy.

— Dacă îmi amintesc bine, înseamnă Aer, în arabă.

Spunând acestea, Fiore cea firoscoasă îi dădu gata pe ceilalţi.

— Aer? Păi… atunci… ar putea fi asta A Doua Taină. În Caietul Negru al bunicului stătea scris că Aerul e invizibil şi schimbător, e principiul vieţii fără timp şi are Sufletul Strălucitor.

Nina simţea că se află pe drumul cel bun în dezlegarea enigmei şi ardea de nerăbdare să cucerească A Doua Taină. Ştia bine că nu era nevoie să folosească propoziţia găsită în Egipt, „Abdir Seiat”, fiindcă trebuia să o tasteze pe computerul din laboratorul K. îşi amintea perfect procedura şi aşa descifrase şi Prima Taină. Fetiţa Celei de a Şasea Luni înţelesese că venise clipa să se folosească de Charta Mater şi de Grafitul Violet, pentru a întrerupe energia Rachetei. Şi, pentru a o face, trebuia să scrie codul 6065514 şi să modifice Numerele-Magi care alcătuiau maşinăria vrăjită.

— Dacă ţin eu bine minte, în Notiţele lui Karkon era explicat că, odată scrise numerele, trebuie să rosteşti de trei ori cuvintele magice „Numerus Noctis”, spuse ea scoţând din buzunar papirusul de Charta Mater, pe când Cesco deschidea cu grijă vasul cu Grafit Violet.

Sub privirile atente ale Unduieţului şi Săltăreţului, copiii se duseră lângă Rachetă, iar fetiţa Celei de a Şasea Luni întinse papirusul pe podea şi se aşeză în genunchi pregătită să se folosească de Grafitul Violet. Dar, tocmai

când încerca să-şi bage mâna în vas, fluturele zbură prin preajmă-i zicându-i:

— Nu, Grafitul îl iau eu. Voi scrie eu pe Charta Mater

numerele pe care mi le dictezi.

Nina îl privi curioasă, Unduieţul îşi băgă mâinile în vas şi îşi înmuie degetele în lichidul violet, apoi aşteptă. Mica alchimistă începu să dicteze respectând secvenţa numerică.

— 6 corespunde cuburilor, O este motorul tuturor mecanismelor, dar trebuie să menţii poziţia către nord.

Respirând adânc, Nina repetă numărul 6, apoi de două ori 5, numărul care creează cilindri, apoi rosti 1, care creează barele magnetice şi, în cele din urmă, spuse 4, care corespunde roţilor mecanismului. Când Unduieţul isprăvi de scris formula pentru Hauă, fetiţa Celei de a Şasea Luni rosti de trei ori „Numerus Noctis”. Numerele se ridicară din Charta Mater şi rămaseră plutind la jumătate de metru deasupra podelei. Săltăreţul privi acele ciudate forme de culoare violet care pluteau în aer şi zâmbi amuzat, iar copiii se apropiară şi ei atingând acele numere care nu păreau defel primejdioase. Unduieţul zbura jur-împrejur făcându-le să se mişte prin uşoare fâlfâiri de aripi. Abia atunci Nina scoase panglicile negre şi lucioase luate din Zeroul înceţoşat:

— Astea sunt Numerele Bune care le vor anula pe celelalte, spuse ea făcându-i pe Roxy şi pe Cesco să se dea deoparte. Îndepărtaţi-vă un pic, nu ştiu ce se va întâmpla!

Fetiţa Celei de a Şasea Luni începu alchimia magică, întinse pe podea cele nouă numere imprimate pe panglici şi aşteptă. Şasele negru se ridică şi merse să se aşeze pe şasele violet şi tot aşa făcură, pe rând, şi celelalte numere. Singurul rămas neacoperit era zeroul violet, Numărul-Mag corespunzător motorului. Cel mai important.

— Dar panglicile sunt nouă, lipseşte numărul O!

Nici nu termină Cesco de vorbit şi în mijlocul camerei apăru pe neaşteptate un cerc mare plin de ceaţă, înconjurat de o margine fosforescentă. O pală de vânt îngheţat răci aerul şi lumânările se stinseră lăsându-i pe

toţi în beznă. Copiii izbutiră să vadă câte ceva mulţumită luminii din hublourile iluminate ale Rachetei, care erau încă aprinse.

— Staţi pe loc, nu-l atingeţi! Este Zeroul înceţoşat! strigă Nina ridicându-se brusc de pe podea.

În interiorul cercului se dezlănţuiră mici fulgere şi din Zeroul înceţoşat ieşi un firicel de ceaţă care se îndreptă spre numerele ce pluteau în aer, apoi se opri şi se imprimă exact pe numărul lipsă, adică tocmai pe O, care din violet se făcu mai întâi cenuşiu şi apoi negru, asemenea celorlalte. Abia atunci marele cerc de gheaţă dispăru lăsându-i pe toţi împietriţi, inclusiv pe Săltăreţ care îşi tot rotea ochii de nedumerire.

Numerele se îngroşară şi deveniră dense, se umflară ca şi cum ar fi fost pline cu aer, păreau nişte baloane, şi, atrase de Rachetă, se lipiră de maşinărie ca nişte magneţi. Apoi luară forma unor componente mecanice şi începură să distrugă angrenajele: Mecageometria îşi pierdu astfel întreaga putere şi vraja lui Karkon dispăru pe dată.

— Priviţi, Numerele-Magi au fost înfrânte, acum se va isprăvi şi vraja!

Nina era mulţumită, dar ardea de nerăbdare să pună mâna pe A Doua Taină. Ţinându-şi bascul bine îndesat pe cap, Dodo se duse lângă Fiore:

— M… m… mi-e frică, cine ştie dacă Racheta nu explodează acuma.

Şi într-adevăr se întâmpla un lucru ciudat: Ombio, uleiul magic de culoare verde, creat de Karkon din salivă de balaur şi pipi de lebădă, începu să curgă şi toată maşinăria vrăjită deveni cleioasă. Hublourile începură să se stingă şi să se aprindă cu intermitenţă: mecanismul Numerelor – Magi se defectase!

Până şi foarte preţiosul lichid de Rouă de Crin, acela pe care Karkon îl inventase pentru a vrăji maşinăriile, se transforma într-o ciudată mâzgă galbenă.

Nina dădu fuga la cârmă şi abia o atinse, împingând-o un pic spre nord. Hublourile Rachetei se deschiseră pe dată şi ieşi o mică bulă de aer care zbură pe deasupra maşinăriei înnebunite şi apoi dispăru.

— Bula aia e Hauă, conţine Aerul, A Doua Taină, ţipă Nina, dar cuvintele îi fură înghiţite de o sirenă de alarmă şi camera fu inundată pe neaşteptate de o lumină roşie şi portocalie care îi orbi pe copii.

Săltăreţul reacţionă pe dată şi, din trei sărituri, răsturnă Racheta, copiii fugiră spre ieşire, iar Unduieţul, cu mânuţele pe urechi, zbură către coridoarele palatului.

— Suntem pierduţi! Acum va veni Karkon, urlă Cesco fugind de-i sfârâiau călcâiele.

— Fiţi calmi! Nu ne pot vedea. Suntem invizibili! ţipă Nina apucând în graba mare vasul, în timp ce Fiore ţinea sub braţ cât mai rămăsese din Charta Mater.

Dodo se rostogoli pe scări în jos, dar, din fericire, nu păţi nimic, Nina fugea şi le striga tuturor să o urmeze.

— Să mergem în laboratorul K. Repede, haideţi repede!

Dar în capătul coridorului se deschise o uşă şi fasciculul de lumină din cameră lumină pereţii mucegăiţi. Copiii şi Săltăreţul se opriră pe dată, iar Unduieţul zbură în sus şi se aşeză pe grinzile tavanului, sperând să nu fie văzut. Din cameră ieşiră Sabina şi Irene: erau în pijamale şi îşi înşurubau gâtul şi mâinile.

— Cine-i? Tu eşti, Visciolo? întrebară cei doi androizi.

Fluturele voia să răspundă cu vocea Saşiului pentru a-i linişti şi a-i face să se întoarcă la culcare, dar praful de pe tavan îl făcu să strănute: hapciu! Sabina privi spre dreapta, apoi spre stânga, dar nu văzu pe nimeni, Irene se îndreptă spre scară şi privi tavanul, dar, din fericire, nu îl văzu pe micul Unduieţ, care, de teamă să nu strănute iarăşi, îşi pusese mâinile la nas. Copiii încercară să rămână nemişcaţi, aşteptându-i pe cei doi androizi să se întoarcă în

camera lor. Erau încă sub efectul vrăjii care îi făcea invizibili, dar nu avea să ţină mai mult de jumătate de oră. După aceea ar fi fost cu toţii în mare încurcătură.

CAPITOLUL OPT

Ameninţarea Ochilor Şarpelui

— Irene, să ne întoarcem la culcare, sunt obosită. Aici nu e nimeni.

Sabina se simţea slăbită, inima ei de pisică, asemenea inimilor altor androizi, nu mai bătea regulat.

— Simt că aici ceva nu-i în regulă, poate-i mai bine să-l anunţăm pe Visciolo, răspunse Irene căscând, dar Sabina o trase de un braţ şi se duse înapoi în cameră, închizând uşa după ea.

Coridorul se cufundă iarăşi în beznă, Unduieţul se puse iar pe zburat folosindu-şi antenele ca pe un radar, ca să nu se izbească de posibile obstacole şi, traversând camerele palatului, luă aminte la obiectele ciudate răspândite peste tot în mare dezordine: munţi de plăci de oţel, ditai butoaiele umplute cu lichide cenuşii, computere defecte, fire electrice şi o sumedenie de flacoane foarte vechi şi vase de sticlă ce conţineau organe şi bucăţi de animale. Fluturele era curios şi, totodată, înspăimântat fiindcă nu mai văzuse niciodată un loc atât de groaznic: nu semăna defel cu Xorax şi cu peisajele sale minunate.

Copiii şi Săltăreţul se îndreptară către laboratorul K: coridoarele erau lungi şi înguste, podeaua mâncată de umezeală şi cu gropi destul de primejdioase. Roxy se împiedică de două ori, căzând mereu în spatele Săltăreţului care ţopăia încercând să nu facă zgomot. Cesco înainta pe lângă ferestrele prin care abia se desluşea lumina felinarelor de pe stradă.

— Aproape că am ajuns, uşa laboratorului K e în partea aceea.

Abia dădu băiatul colţul şi observă că în capătul coridorului, chiar prin uşa laboratorului, ieşeau nişte

lumini ciudate, verzi şi galbene, care se mişcau repede, săreau de colo-colo, rămânând la jumătate de metru de pământ.

— Uitaţi-vă, ce sunt chestiile alea?

Nina o luă înainte şi, ţinând Taldomul în mână, se duse către luminile ciudate care înaintau în zigzag, ca nişte licurici. Fiore şi Dodo se întoarseră şi văzură că din spate veneau alte luminiţe, tot verzi şi galbene.

— Suntem încercuiţi! strigă Nina şi Săltăreţul făcu o săritură uriaşă ajungând lângă vreo zece dintre chestiile alea ciudate, care rătăceau prin coridoare.

Abia atunci îşi dădură seama cu toţii de ameninţarea aceea grozavă: Ochii Şarpelui veneau puzderie.

Ochii erau o invenţie a lui Karkon, care îi împrăştiase prin tot palatul, inclusiv în laboratorul K. Se activau pe timpul nopţii şi, asemenea unor santinele veşnic treze, aveau misiunea de a înregistra sosirea unor străini nepoftiţi. Aceşti şerpi de culoare verzulie înaintau ţinându-se drepţi pe coada lor groasă şi încârligată care luneca repede pe podea. Capul era alcătuit din două telecamere micuţe şi ochii înregistrau orice imagine în infraroşu; aşadar, Ochii Şarpelui reuşeau să vadă şi pe întuneric.

— Pe toate ciocolatele din lume! Sunt şerpi cu ochi luminoşi! exclamă Nina ţintind cu Taldomul, dar, înainte de a trage, îşi privi prietenii neştiind ce să facă.

— Suntem invizibili, nu ne pot vedea. Stai calmă! Nu folosi Taldomul, altminteri e sfârşitul lumii şi Karkon va veni aici cât ai clipi!

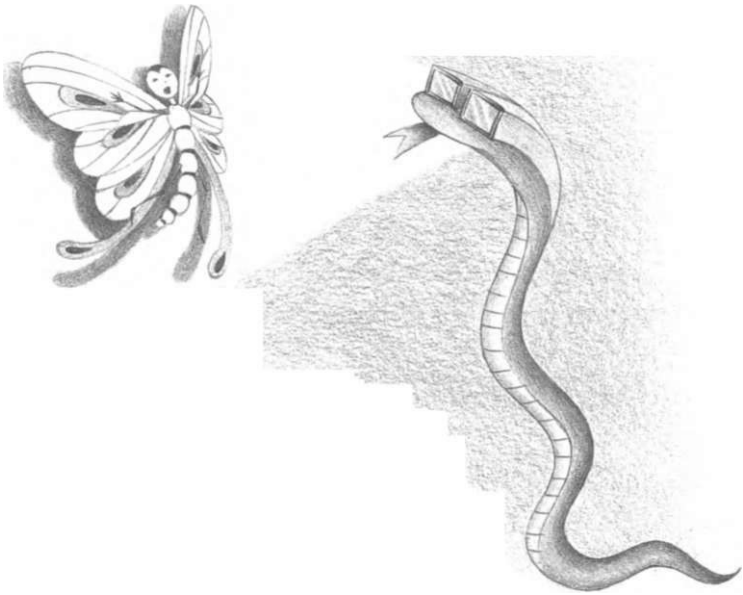

Cesco avea dreptate, dar acele maşini ameninţătoare îi înfricoşau peste poate. Săltăreţul strivi trei ţopăind fără voie peste ele: capetele cu telecamere se făcură ţăndări, dar corpurile şerpilor continuau să se mişte, lovind zidurile cu coada. Ochii care soseau din capătul coridorului înregistrară scena şi începură să fugă cu iuţeală. Unduieţul zbură pe deasupra lor şi, cu mâinile lui micuţe, încercă să gâtuie câţiva, dar fără sorţi de izbândă, până ce unul dintre şerpii mecanici se întoarse brusc şi îşi aţinti ochii strălucitori asupra fluturelui, care rămase orbit. Imaginea chipului îngrozit al Unduieţului fu transmisă pe ecranul pe care îl avea Karkon în cameră. Şi asta chiar că fu o belea!

Magul era concentrat la scris: umplea noul caiet roşu cu coduri şi descrieri magice stranii. Mai era un sfert de ceas până să bată de două şi Karkon nu se aştepta nicicum să fie tulburat în toiul nopţii, când, dintr-odată, ecranul se ilumină.

Să fi fost un oaspete nepoftit? Era o linişte de

mormânt, contele dădu la o parte călimara, privi clepsidra din faţă şi, bănuitor, ţintui din ochi ecranul, observând scena: văzu chipul minuscul al fluturelui portocaliu, gura lui roşie căscată de frică şi ochii larg deschişi. Apoi imaginea dispăru, din când în când înregistrarea telecamerelor Ochilor Şarpelui se întrerupea şi arăta doar coridoarele întunecate şi tăcute.

Karkon se ridică de pe scaun aranjându-şi mantia violetă, ascunse caietul roşu, luă Pandemon Mortalis şi, ieşind din cameră, strigă din răsputeri:

— Visciolooo, unde eşti, cocoşat afurisit?

Saşiul se trezi ca ars, sări din pat şi i se înfăţişă lui Karkon într-un maiou murdar şi o pereche de nădragi de lână.

— În coridorul ce duce spre laboratorul K e cineva. Ochii Şarpelui mi-au transmis imaginea ciudată a unui fluture cu chip de om, spuse contele mergând cu paşi repezi, urmat de slujitorul său picat ca din lună.

— Cu chip de om? Stăpâne, eşti sigur? întrebă Visciolo încă adormit.

— Te îndoieşti cumva de spusele mele? Magul îi dădu un brânci Saşiului, lipindu-l de perete: O să ne răfuim mai târziu. Chiar să fi intrat în palatul meu până şi un tâmpit de fluture, trebuie să-mi explici cum a făcut-o. Nu eşti atent. Nu eşti bun de nimic. Tu şi androizii ăia tâmpiţi îmi daţi doar de furcă.

Karkon era foarte nervos şi, cu ochii roşii de mânie, porunci:

— Du-te în Camera Vrăjilor şi vezi să fie totul în ordine. Apoi vino în laboratorul K!

Saşiul se supuse şi se duse de grabă, trăgându-şi nădragii care-i tot cădeau în vine.

Când Magul ajunse lângă laboratorul K, văzu zeci şi zeci de ochii Şarpelui care rătăceau înnebuniţi, unii rupţi şi cu cozile care se zbăteau din cauza circuitelor electrice.

Luă una şi o privi cu atenţie:

— Păi… cineva a strivit sofisticatele mele telecamere de supraveghere! exclamă el privind în jur. Copiii şi Săltăreţul stăteau neclintiţi, fără să răsufle şi, cu spatele lipit de zid, urmăreau fiece mişcare a lui Karkon.

Hapciu!… Hapciu!…

Unduieţul nu reuşise să-şi stăpânească afurisitul de strănut.

Contele îşi ridică privirile şi, măcar că lumina era slabă, văzu ciudatul fluture care îşi acoperea cu aripile capul şi trupul. Copiii nu putură interveni fiindcă telecamerele îi împiedicau să înainteze. Dacă unul singur dintre ei ar fi încercat să facă un pas, ar fi fost sfârşitul; dacă ar fi strivit ochii Şarpelui, l-ar fi făcut pe conte să priceapă că acolo era cineva şi prezenţa lor ar fi fost imediat dată la iveală.

— Ia te uită… ce animăluţ delicat văd eu acolo sus!

Karkon îşi croi drum printre şerpii mecanici şi ridică mâna dreaptă ca să-l prindă pe Unduieţ:

— Vino micuţule, nu-ţi fac niciun rău!

Dar fluturele îşi desfăcu iarăşi aripile şi, zburând în zigzag, încercă să-l ocolească pe Karkon, ca să nu fie înşfăcat. Fuga lui dură doar câteva clipe: Magul scoase din mantie o săgeată Fetidis Immonda cu vârf otrăvit. O zvârli cu putere străpungând o aripă a Unduieţului care, de durere, căzu la pământ scoţând un ţipăt ascuţit.

Contele înaintă cu paşi repezi şi fluturele nu fu în stare să se ridice în zbor şi să scape. Târându-se cu greu, se izbi de ochii Şarpelui care îl imobilizară cu cozile lor groase şi verzulii. Karkon ajunsese deasupra lui şi se pregătea să-l strivească, dar atunci interveni Cesco şi, cu un salt de adevărat atlet, îi smulse contelui mantia violetă. Karkon nu avu vreme să reacţioneze şi se trezi gol puşcă în mijlocul coridorului, înconjurat de toţi ochii Şarpelui care înregistrau imaginea lui ridicolă: pielea îi era cenuşie şi

vineţie, zbârcită şi unsuroasă. De ruşine, încercă să se acopere cu braţele şi urlă pe dată:

— Sulf şi Amoniac, vreau să dispar ca un drac.

Un nor galben îl înghiţi pe conte care dispăru, lăsând în urmă-i un miros acru ce se împrăştie în tot coridorul. Ochii Şarpelui se înspăimântară şi, cuprinşi de panică, o luară la fugă izbindu-se unul de altul: putoarea aceea groaznică îi ameţise, făcându-i să-şi piardă simţul orientării. Săltăreţul se duse lângă Cesco şi îl îmbrăţişă tare, scoţând un ditai balonul de săpun. Gestul băiatului fusese cu adevărat curajos, dar chiar atunci toţi îşi dădură seama că magia invizibilităţii era pe sfârşite. Trecuseră două ore.

Trupurile copiilor şi cel al giganticului pui de pe Cea de a Şasea Lună se iviră iarăşi în carne şi oase şi Nina dădu fuga către Unduieţ:

— Te doare rău? îl întrebă ea, luându-l cu gingăşie în mână.

— Simt că leşin, smulge-mi săgeata, e otrăvită, murmură abia auzit sărmanul fluture.

Nina apucă Fetidis Immonda cu două degete şi trase cu putere. Unduieţul îşi astupă gura să nu urle de durere şi din ochi îi picurară două lacrimi de aur.

— Plâng… nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Pe Xorax nu se petrec astfel de lucruri. Ajută-mă să mă ridic, nu izbutesc să zbor cu aripa asta rănită…

Încet-încet fluturele portocaliu se puse pe picioare şi, ajutat de copii, încercă să meargă ţinând îndoit degetul mare de la picior.

Săltăreţul îl ajunse dintr-o săritură, scoase limba şi linse rana. Unduieţul îi mângâie faţa galbenă şi pufoasă şi îi mulţumi, dar, pentru a se vindeca, era nevoie de o vrajă pe care doar Eterea ştia să o facă.

— Eu mă ascund în gaura aia din zid, spuse fluturele. Voi intraţi în laborator şi eliberaţi A Doua Taină, mai

înainte să se întoarcă Magul ăla viclean. Nu vă faceţi griji pentru mine. Voi rezista şi, în plus, avându-l alături pe Săltăreţ, mă simt liniştit.

Cesco şi Roxy intrară în laborator (din fericire, Ochii Şarpelui lăsaseră cale liberă), iar băiatul se duse glonţ la tastatura computerului şi o chemă pe Nina.

— Uite, imaginea piramidei lui Kheops se sfărâmă, haide, tastează cuvintele arabe şi o să reapară marea sferă de gaz, pe care am văzut-o ieşind mai devreme din Rachetă.

Cesco era pregătit şi Nina, încadrată de Fiore şi Dodo, îşi puse mâinile pe tastatură: „Abdir Seiat”. Efectul fu imediat: aşa cum se întâmplase prima dată cu imaginile statuilor din Insula Paştelui, ce se transformaseră într-o baghetă de sticlă care conţinea Atanorul, la fel şi acum marea piramidă din Egipt începu să-şi schimbe forma şi pe ecran apăru sfera de aer. Computerul se stinse şi sfera ieşi din ecran materializându-se în faţa copiilor. Taldomul începu să vibreze şi undele electrice atraseră ciudatul obiect, ciocul de aur al Gughiului, aflat la capătul sceptrului magic, se deschise, iar sfera de aer fu înghiţită de Taldom Lux care se ilumină în mâinile Ninei. În clipa aceea, pe ecranul uriaş agăţat de peretele din dreapta al laboratorului apăru scris:

ALARMĂ/ ALARMĂ/ ALARMĂ/ A DOUA TAmă DEZVĂLUITĂ, RĂUL A PÂRVUTM PUTE. ACUMPIRAMWL SIWT> MPĂTRUM ÎNliWŢI IZ Voă RL CLORLALT VOUĂ TAIM ŞI ÎNCĂRCAŢI PAWMOX MORTALIS CU k/ADITUS MORÎ) AW.

— Am reuşit, Hauă e a noastră! A Doua Taină a fost eliberată, izbucni fericită Nina, îmbrăţişată de prietenii ei. Dar imediat după aceea, citind cele scrise, se întrebă: Dar ce-o fi Kabitus Morbante? Nu-mi amintesc să fi citit despre el în Notiţele lui Karkon.

— Acum nu te g… g… gândi la asta, Nina. Să fi… p…

plecăm de aici. E pe… pe… primejdios.

Şi, zicând acestea, Dodo fugi către Săltăreţ, care stătea de pază alături de Unduieţ. Roxy şi Fiore urcară scările, urmate de Cesco, dar avură o surpriză neplăcută: androizii soseau împreună cu Visciolo care descoperise cele întâmplate în Camera Vrăjilor.

— Copii tâmpiţi! Aţi stricat Racheta, acum o să plătiţi scump, ameninţă Saşiul făcând spume la gură de mânie.

Alături de el era Sabina, care ţinea în mână o bucată de fier înroşită în foc, în vreme ce Irene învârtea un bici.

Nina deschise o fereastră de pe coridor şi zise:

— Săltăreţule, fă baloane, repede!

Puiul gigantic îşi umflă gura şi pe dată scuipă cinci baloane. Fiore sări pe cel mai mic şi, pentru a-şi ţine echilibrul, îşi puse Charta Mater între dinţi, Roxy luă în braţe balonul cel mai mare şi rămase cu picioarele spânzurate în aer, Cesco se aşeză turceşte plutind pe cel mai moale, iar Dodo se aruncă pe balonul cel mai lung şi rămase nemişcat, strângând la piept urna mortuară.

Alvise dădu fuga după ei şi, cu o săritură, îl prinse pe bietul Dodo care era mai-mai să alunece pe de balonul de săpun.

— Prostule, prostule, prostule… vino de te bate, strigă androidul smulgându-i, cu o mişcare iute, bascul de lână portocalie.

Dodo rămase cu capul ras descoperit; cicatricele se vedeau încă bine şi toţi karkonienii râseră, luându-l în bătaie de joc.

— Androizi n… n… nesuferiţi. P… p… plecaţi de aici!

Băiatul ţinea strâns vasul cu o mână, iar cu cealaltă îşi pipăia rănile, dar, pe neaşteptate, îşi pierdu echilibrul. Era cât pe ce să cadă în faţa îngrozitorului Alvise, care era pregătit să-l doboare, când Roxy îşi făcu vânt, înaintă pe balonul său de săpun şi întinse mâna către prietenul ei aflat la ananghie. Dodo se agăţă de ea cu toate puterile şi

astfel reuşi să se aşeze din nou pe balon şi să se îndrepte către fereastră şi apoi afară. Roxy se aplecă în faţă şi îi trase o scatoalcă androidului care continua să-şi agite braţele în aer.

— Na-ţi asta, robot mârşav! îl puse la punct fata, îngroşându-şi vocea.

Alvise căzu la pământ: palma zdravănă a lui Roxy îi scosese din funcţiune un ochi şi nu mai reuşea să vadă. Între timp, Visciolo înainta ameninţător şi voia s-o lovească pe Nina care îşi îndemna prietenii să se îndepărteze cât mai repede. Cei patru copii zburară prin fereastră şi într-o clipită se treziră plutind deasupra Pieţei San Marco. Mica alchimistă trebuia acum să se descurce fără ei, aşa că începu să tragă cu Taldomul care, mulţumită lui Hauă, devenise foarte puternic. Acum lansa nu numai foc şi raze laser, ci şi jeturi de aer foarte puternice. Androizii dădură înapoi. Doar Irene înaintă pocnind din bici şi lovindu-l pieziş pe sărmanul şi curajosul pui gigantic, care încerca să se apere sărind dintr-o parte într-alta. Visciolo se aruncă asupra lui, dar Săltăreţul îşi încordă arcul de la un picior şi îi trase un şut Saşiului, care se rostogoli la podea.

Nina profită de împrejurare, sări în picioare pe ultimul balon şi continuă să tragă cu raze laser împotriva Sabinei care o împungea cu fierul înroşit în foc. Şi Irene, şi Barbessa înaintară, sărind ca nişte maimuţe, şi încercară în fel şi chip să o dea jos pe Nina de pe balon. Din fericire, Săltăreţul făcu două sărituri şi se roti pe loc de trei ori, lovindu-i pe micii karkonieni care se izbiră de uşa laboratorului K. Unduieţul se târî până la picioarele prietenului său care îl luă în mână cu gingăşie.

— Nina, înainte să ieşi prin fereastră uită-te la uşiţa aia neagră cu tocuti roşii, care e sub scară! strigă fluturele cu ultimele sale puteri.

Nina se răsuci şi văzu ciudata intrare arătată de Unduieţ, care îi explică pe dată:

— Vocea Persuasuinii, cea care te chinuie atâta, e acolo, înăuntru. Dar nu intra până ce nu vei şti să înfrunţi această vrăjitorie. E primejdioasă. Foarte primejdioasă.

Dând din braţe ca şi cum ar fi înotat, fetiţa Celei de a Şasea Luni îndreptă balonul plutitor în direcţia uşii misterioase, dar, când fu la mai puţin de un metru de prag, simţi în spate arsura unei limbi de foc. Era Karkon. Se întorsese şi trăgea cu Pandemon Mortalis. Săltăreţul, care ţinea pe vârful capului fluturele rănit, făcu o săritură împingând balonul Ninei care se duse drept spre fereastră. O pală de vânt şi mica alchimistă ajunse teafără sub cerul veneţian.

Simţindu-se în primejdie, puiul gigantic sări pe balcon şi se aruncă de acolo, ţinându-l strâns pe Unduieţ. Visciolo se aplecă să-l înşface pe caraghiosul animal de pe Cea de a Şasea Lună, dar rămase în mână doar cu câteva pene subţiri şi galbene. Apoi privi jos în stradă şi nu mai văzu nimic.

— S-a zdrobit de pământ! O fi murit! spuse Saşiul către conte.

— Blestemaţii, au izbutit şi de data asta, şi chiar sub nasul meu! Mi-au furat şi A Doua Taină. îşi merită moartea. O moarte înfiorătoare! urlă Karkon, căscând o gură enormă, ca de balaur.

Irene şi Sabina încercară să se ridice de jos, dar stăpânul lor le luă la şuturi:

— Maşini tâmpite fără creier! Mereu vă lăsaţi prostite de banda aia de neisprăviţi!

Alvise, încă ţinând în mână bascul portocaliu al lui Dodo, fugi în cameră împreună cu Barbessa, iar Saşiul îşi găsi adăpost într-un ungher al coridorului, stând cu capul plecat de teamă să nu-l bată şi pe el contele. Karkon îl goni cu vorbe grele, apoi deschise camera secretă rostind o frază de neînţeles, uşa neagră cu toc roşu se închise şi o linişte spectrală învălui întregul palat. Contele voia ca Vocea să-l ajute să o oprească pe Nina cât mai repede. Dar Alchimia întunericului era cu adevărat nimicitoare şi energia negativă ar fi putut-o distruge şi pe ea însăşi…

Se auzi un geamăt stins, apoi încă un strigăt înfundat şi, în cele din urmă, un urlet neomenesc făcu pereţii şi coloanele să se cutremure. Androizii se ascunseră sub paturi şi Visciolo se încuie în baie, ghemuindu-se sub chiuvetă. Vocea Persuasiunii era puternică, atât de puternică, încât nici Karkon nu ştia cum să o controleze întru totul:

Inventase o armă magică şi înfiorătoare care se putea întoarce şi împotriva creatorului ei. Când contele ieşi din camera secretă era asudat tot, cu chipul desfigurat de frică, respiraţia grea, gura uscată şi mâinile tremurânde. Se acoperi cu mantia violetă şi se duse în camera lui, târându-se ca după un efort uriaş. „Trebuie să mă concentrez. Trebuie să-mi folosesc bine puterea. Vocea e arma mea secretă. Nu mă pot bate pe mine însumi. Nina, nepoata lui Mişa, e cea care trebuie să moară”, şopti contele şi se întinse pe pat, căzând într-un somn adânc.

Dacă Nina şi-ar fi putut imagina în ce hal îl adusese Vocea Persuasiunii pe Mag, ar fi înţeles cât de greu i-ar fi venit ei s-o învingă. Karkon „educa” monstrul pe care îl inventase, dar tehnica nu era încă perfect pusă la punct.

În timp ce la Palatul ca d’Oro se consuma a nu ştiu câta înfrângere, fetiţa Celei de a Şasea Luni şi cei patru prieteni ai ei călătoreau pe baloanele de săpun care zburau deasupra Veneţiei. Noaptea era rece şi nu era deloc plăcut să stai acolo sus, cu toate că peisajul era cu adevărat extraordinar.

— Uitaţi-vă acolo jos, ăla e Săltăreţul. Ţopăie pe podul acela, strigă Fiore.

Nina îşi mişcă mâinile şi picioarele şi reuşi să dea balonului direcţia bună şi acesta se aşeză pe un felinar.

— Săltăreţule! Săltăreţule, opreşte-te! zbieră ea.

Aşadar, puiul gigantic scăpase teafăr. Acesta privi însă în sus cu un zâmbet trist şi le arătă sărmanul fluture care acum nu mai reuşea să-şi ţină ochii deschişi. Otrava din Fetidis Immonda îl omora încet-încet.

Mica alchimistă se repezi la Unduieţ, îl mângâie şi îl sărută, în vreme ce Săltăreţul se legăna rotindu-şi încet urechile, de trist ce era. Cesco şi ceilalţi priviră scena plutind pe baloane şi spuseră în cor:

— Foloseşte Pana de Gughi! Fă-i să se întoarcă pe Xorax! Grăbeşte-te!

Şi Nina aşa făcu. Frecă Pana de Gughi şi, chiar deasupra podului, apăru sfera de smarald: Eterea era acolo. Ochii azurii ai Mamei Alchimiste vădeau durere şi îngrijorare. Din sferă ieşi un mănunchi de raze care îi învălui deodată pe cei doi, Unduieţul şi Săltăreţul. Nina privi înăuntru şi îşi văzu prietenii alături de Eterea care luă fluturele şi, suflând asupră-i o boare aurie, îi vindecă aripa rănită. Unduieţul o mişcă aproape imediat şi apoi, iarăşi fericit şi vesel, făcu trei piruete şi două salturi mortale şi îi trimise Ninei o sărutare. Sfera dispăru, lăsând

pe pod o grămăjoară de firişoare de argint.

Câteva secunde, Nina rămase privind fix în pământ. De data asta chiar că se temuse că avea să-l piardă pe Unduieţ. Dacă nu ar fi intervenit Eterea, fluturele sigur ar fi murit otrăvit. Luptele cu Karkon deveneau tot mai primejdioase şi de fiecare dată misiunile erau la un pas de a da greş. Fetiţa se căţără iar pe felinar şi se aşeză comod pe balonul de săpun, îşi făcu vânt şi zbură către prietenii săi. Baloanele călătoriră repede deasupra acoperişurilor şi clopotniţelor, zburară peste piaţete şi canale până ajunseră la insula Giudecca.

Nina era deopotrivă fericită, dar şi îngrijorată. Chiar dacă Hauă, Taina Aerului, se întorsese în cele din urmă pe Cea de a Şasea Lună şi milioane de rândunele îşi luau zborul din Egipt, ca să ducă în Mirabilis Fantasio ideile copiilor, totuşi aventura nu se terminase. Ba chiar dimpotrivă. Karkon ca d’Oro şi primarul LSL nu se dăduseră bătuţi, desigur, iar acum, că Nina şi grupul său de prieteni îl învinseseră din nou pe Mag, războiul avea să devină total.

Era cam patru dimineaţa când copiii aterizară în parcul vilei. Înfriguraţi şi somnoroşi, se aruncară pe divanele din Salonul Portocalilor şi adormiră buştean. Doar Nina nu reuşi să urce în camera ei şi să se liniştească.

Mica alchimistă merse în Salonul cu şemineu. Aici, aşezată în faţa focului, cu Platon şi Adonis la picioare, se gândi iarăşi la cele întâmplate de la sosirea ei la Veneţia. În câteva luni, viaţa i se schimbase cu totul căci moartea misterioasă a bunicului şi peripeţiile pe Xorax dăduseră peste cap toate cele. Privi semnul în formă de stea şi apoi strânse pumnul, închise ochii şi îşi lăsă capul pe spătarul fotoliului. Se gândi la ce-i spusese Unduieţul. „Uşa neagră cu toc roşu. Vocea Persuasiunii locuieşte acolo, înăuntru”, îşi tot repeta în gând, încercând să-şi imagineze ce oare putea fi într-adevăr în acea cameră. Lemnele trosneau pe

foc şi căldura dezmorţi picioarele îngheţate ale fetiţei care, obosită şi îngândurată, adormi în cele din urmă, legănată de torsul motanului şi scăpată, cel puţin în această noapte, de prezenţa înfricoşătoare a călugărului misterios.

La şapte dimineaţa, Liuba intră în Salonul Portocalilor şi-i văzu pe copii dormind: Cesco era încovrigat pe divan şi sforăia de mama focului. Alături de el era Dodo, cu un braţ atârnându-i peste marginea divanului şi cu celălalt pus pe piept, strângând încă urna mortuară egipteană. În fotoliul de mătase vişinie, lângă tabloul cu pricipesa Espasia.

dormea liniştită Roxy, iar Fiore, având în mână Charta Mater, era întinsă pe burtă, pe covorul persan,

înconjurată de perne moi.

— Ce s-a întâmplat? Ce faceţi aici? Aţi adormit îmbrăcaţi?

Vocea Bezeluţei sferedeli urechile celor patru prieteni care, ca şi cum li s-ar fi dat deşteptarea cu trompeta, se sculară în picioare clătinându-se de somn.

— Eram obosiţi, am învăţat până noaptea târziu şi… răspunse Cesco încercând să se justifice.

Clătinând din cap, buna Bezeluţă îşi ridică braţele spre cer:

— Câtă răbdare îmi trebuie! Mă duc în bucătărie şi vă pregătesc micul dejun. Dar unde e Nina?

— Aici sunt. Şi mi-e o foame de lup, zise fetiţa care se trezise auzind gălăgia făcută de Liuba.

— Păi, bine… Văd că şi tu ai adormit îmbrăcată. Nu te-ai băgat în pat? o dojeni dădaca.

— Păi, m-a luat somnul în Salonul cu şemineu…

Nina îi făcu Bezeluţei cu ochiul şi aceasta se duse bodogănind în bucătărie, urmată de Platon şi de Adonis.

Când copiii fură singuri, Nina începu să vorbească:

— Şi de data asta ne-a mers. Dar sunt foarte îngrijorată şi teamă mi-e că foarte curând Karkon o să reapară. Trebuie să ne aşteptăm la orice.

Dodo se ridică de pe divan, întinzându-se:

— Cr… or… crezi că primarul tot n-a uitat de mine?

— Nu ştiu, răspunse mica alchimistă, dar e mai bine să fim cu ochii în patru. Şi apoi, nu înţeleg ce-o fi Kabitus Morbante. Când am eliberat A Doua Taină, a apărut inscripţia cu aceste cuvinte ciudate.

Roxy căscă şi Cesco o imită: erau rupţi de oboseală şi voiau să petreacă o duminică liniştită, fără alte griji.

— Biscuiţi cu migdale, brioşe cu cremă, ceai cald, cacao cu lapte şi suc de portocale. Haideţi copii, mâncaţi, aveţi mare nevoie! Liuba sosise cu o tavă plină de bunătăţi şi pe chipurile celor cinci tineri eroi apăru un zâmbet

vesel.

Dimineaţa se scurse liniştită: Nina şi Cesco jucară şah, Roxy şi Dodo rezolvară cuvinte încrucişate, iar Fiore se aşeză comod în fotoliu şi îşi ascultă muzica preferată. Dar pacea nu dură mult…

La unsprezece sosi José: era negru la faţă. Se apropie de Nina şi se îndreptară împreună spre Salonul Dogelui. Foarte îngrijorat, profesorul îi arătă o scrisoare de la LSL:

— Am primit-o în dimineaţa asta. Primarul vrea să-mi vorbească imediat. Simt că se întâmplă ceva groaznic. Am băut o poţiune ca să mă liniştesc, dar nasul meu nu se înşală. Trebuie să fim atenţi. Şi mai ales trebuie să controlăm dacă nu vor să-l ia din nou pe Dodo la întrebări. El e cel mai slab de înger.

Nina îl ascultă cu atenţie şi, umblând de sus în jos prin cameră, încerca să găsească o idee salvatoare.

— Spune-mi Nina, astă-noapte aţi făcut vreo drăcie?

Întrebarea profesorului o puse în încurcătură pe Nina:

— Da, am intrat în palatul lui Karkon şi i-am luat ceva. Nu vă pot spune mai mult, profesore…

Nina îl ţintui pe José care se ridică deodată de pe scaun şi, privind-o în ochi, îi spuse:

— *Muy bien*, înţeleg. Dar fii atentă, dacă trebuie să vă ajut, ceva – ceva tot trebuie să-mi spui.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni se apropie de rafturile bibliotecii şi, întoarsă cu spatele, îi explică:

— Am de dus la bun sfârşit o misiune. Alchimia îmi e de ajutor, dar contele Karkon e puternic şi foloseşte multe arme magice. Până acum l-am învins mereu, dar nu ştiu dacă o să mai reuşesc. Credeţi-mă, profesore, tare aş vrea să vă explic ce se întâmplă, dar chiar nu pot. Vă rog să-i fiţi aproape lui Dodo şi să înţelegeţi ce vrea primarul.

José întinse mâna şi mângâie obrajii Ninei:

— Eşti leit bunicu-tău. Ai un caracter puternic şi

talente alchimice deosebite. Sunt bucuros să-ţi fiu dascăl, chiar dacă uneori cred că tu ştii lucruri pe care eu nici măcar nu mi le închipui. Totuşi, nu uita că nu trebuie să neglijezi materiile de la şcoală: trebuie să înveţi şi istorie, şi geografie. Apoi profesorul se întoarse şi adăugă: ce pot să fac pentru tine şi prietenii tăi o să fac cu dragă inimă. Îţi făgăduiesc. Acum hai să mergem dincolo, ne aşteaptă!

— Profesore, îl opri Nina, dumneavoastră ştiţi ce este Kabitus Morbante?

— Da, sigur că ştiu. Este o vrăjitorie din Magia Neagră. Se foloseşte pentru a infecta şi a da putere unor obiecte. De ce mă întrebi? Profesorul era oarecum uimit de întrebare.

— Karkon a făcut vraja asta. Nu sunt sigură. Dar nu ştiu cum să mă apăr, răspunse neliniştită fetiţa.

— Nu cunosc antidotul pentru Kabitus Morbante. Eu nu mă ocup de Magia Neagră, ştii bine.

— Înţeleg. Atunci trebuie să studiez vreo poţiune. E urgent. Dar o s-o fac eu singură, profesore! Dacă o să am nevoie de o mână de ajutor, o să vă spun, nu vă faceţi griji, răspunse Nina cu hotărâre şi puse capăt discuţiei, lăsându-l uluit pe dascăl care se îndreptă spre ceilalţi copii. Când Dodo îl văzu intrând în Salonul Portocalilor, îi fugi în întâmpinare şi îl îmbrăţişă.

— Ce s-a întâmplat cu bascul tău portocaliu? îl întrebă José.

— Eu… eu… l-am p… p… pierdut, răspunse Dodo stânjenit şi, ca să abată discuţia, îi ceru lui José să le ţină o lecţie de istorie.

Profesorul nu se lăsă rugat de două ori:

— Bine, bine, dragi copii, luaţi notiţe, o să vă vorbesc despre vechii egipteni.

Dar abia termină profesorul propoziţia şi grupul izbucni într-un hohot de râs.

a.

— Nu, nu, pentru Dumnezeu, nu despre egipteni. Îi ştim chiar prea bine, fu răspunsul lui Roxy şi toţi reîncepură să hohotească nebuneşte.

Bietul profesor nu avea cum să bănuiască de ce atâta veselie, dar nu se supără, dimpotrivă, luă un pahar şi îl umplu cu oranjadă, îl ridică în aer şi bău în sănătatea acelei tovărăşii simpatice.

Duminica trecu liniştită, între bunătăţi pregătite de Liuba şi glume pline de haz. După-amiaza, profesorul se retrase în camera lui ca să-şi citească prăfuitele tomuri de alchimie şi copiii hotărâră să coboare în Acqueo Profundis, la Max şi la Andora.

— Aţi zozit, în sfârşit! Eram îngrijorat.

Max 10-pl şedea alături de Andora, androidul lui Karkon, „clona” mătuşii Ninei, care, cu câteva luni înainte, fusese luată prizonieră şi reprogramată de Max.

— Totul a mers bine, deşi Unduieţul a fost rănit. Eterea nu ne-a trimis niciun mesaj? întrebă Nina apropiindu-se bănuitoare de Andora.

— Unduieţul? Şi cum ze zimţe acum?

Tulburat de veste, Max se opri din lucru la chipul Andorei şi se întoarse către Nina.

— E bine. Eterea l-a vindecat pe dată. Dar dăduse de belea, răspunse fetiţa.

— Mama Alchimistă te-a căutat, spuse bunul android, curăţând obrazul drept al Andorei.

— Păi, să luăm repede legătura cu ea, vreau să văd dacă A Doua Taină funcţionează.

Nina era entuziasmată şi ardea de nerăbdare să-i vorbească Etereei. Cesco se aşeză pe dată la tastatura computerului, Fiore şi Roxy se duseră lângă Andora şi o cercetară cu atenţie. Androidul karkonian le privi, înclinându-şi capul.

— Max, acum e perfectă, ca şi cum n-ar fi avut niciun accident. Faţa e cât se poate de normală şi chiar şi braţele

şi picioarele sunt ca noi, spuse Fiore atingând o mână a Andorei.

— Dar e bună sau tot rea? întrebă Roxy îngrijorată.

— Bună, nu ştiu. Dar zigur nu mai e rea. Dimpotrivă, îmi pare mai degrabă cooperantă.

Max era mulţumit de felul cum muncise ca să o dreagă pe Andora şi părea convins că nu era primejdioasă.

Nina se apropie de Cesco şi îi dictă mesajul pentru Eterea:

„Mesaj pentru Mama Alchimistă de la Nina 5523312. Sunt pregătită pentru a lua legătura”. Ecranul uriaş al laboratorului se ilumină pe dată şi apăru Eterea, care vorbi telepatic cu mica alchimistă:

Felicitări,} Jina

A Doua Taină funcţionează foarte iine ţi gândurile copiilor *ajung SuYhedenie în Mira & ilis Fantasio*. *Pripeşte ţi iucură-te îvhpreună cu prietenii tăi*!

Pe ecran apărură milioane de rândunele care zburau pe cerul de la Gizeh, deasupra piramidelor şi Sfinxului, apoi imaginea se mută repede şi Mirabilis Fantasio inundă în lumină Acqueo Profundis. Copiii rămaseră nemişcaţi în faţa acestei scene nemaipomenite, până şi Andora îşi ridică privirile, uluită. Lumina era foarte puternică şi pulsa ca şi cum ar fi fost vie. Hauă şi Atanor funcţionau de minune. Eterea se ivi din nou pe ecran, marii ei ochi azurii şi chipul ei de lumină emanând un fluid magnetic:

Acuvh ablultă-Vhă cu *atenţie*:

Se por petrece lucruri grape, trebuie să le înfrunţi cu inteligenţă ţi intuiţie.

foloseşte Alefavhia Lurhinii ţi încree) e-te Yhereu în tine însăţi.

— *arkon are celelalte Jouă Taine* şi *Yhulte puteri ne & ănuite*.

Cărţi, *litere ţipoţiuni te por ajuta în Yhisiunea ta*.

Dar pericolele por fi yhulte *şi eu nu pot să-ţi Spun de cât că astea sunt regulile*.

Ecranul se stinse şi Nina rămase înmărmurită. Roxy şi Dodo se apropiară de ea fiindcă voiau să ştie ce-i spusese prin telepatie Eterea, dar fetiţa Celei de a Şasea Luni se îndreptă către şemineu, privi flăcările fără fum, controlă ca pietrele magice să ardă normal şi se aşeză gânditoare.

Eterea o prevenise, puterile nebănuite ale lui Karkon erau cu adevărat drăceşti, mai cu seamă Vocea Persuasiunii. Dar Nina nu voia să le spună nimic prietenilor ei, coşmarul pe care îl avusese îl păstra doar pentru ea.

— Eterea ţi-a spus ceva grav? întrebă Fiore cu obişnuita ei voce firavă.

— Mi-a spus că va trebui să trec peste multe greutăţi. Dar voi o să mă ajutaţi, nu-i aşa?

Nina se întoarse spre prietenii ei, aşteptând un răspuns.

— Sigur. Ai vreo îndoială? răspunse Cesco, aşezându-se pe masă lângă cartea *Străzile Lumii*.

— V… v… vom fi m… m… mereu împreună!

Dodo se scărpină în cap şi zâmbi.

— Suntem la jumătatea drumului, am găsit două dintre cele patru Taine, Focul şi Aerul redau energie Celei de a Şasea Luni, dar lipsesc Pământul şi Apa.

Nina părea cu adevărat îngrijorată. Cesco o bătu pe umăr şi îi spuse ştrengăreşte:

— În Notiţele lui Karkon scrie că Taina Apei e ascunsă într-un loc secret şi, până una-alta, nu putem face nimic. Dar în Camera Vrăjilor a rămas a treia maşinărie, care conţine Taina Pământului. Şi asta nu-i puţin lucru. Nu crezi?

— Da, sigur. Maşinăria care conţine Taina Pământului e Soba cu cărbuni, aia care scoate un şuier asurzitor, ştiu bine. Dar cred că acum contele o să născocească vrăji şi descântece care o să ne oprească să intrăm din nou în cameră şi să ne apropiem de maşinărie. Teamă mi-e că acel Kabitus Morbante slujeşte tocmai pentru chestia asta, răspunse mica alchimistă, care părea tot mai îngrijorată să găsească soluţii, pentru a duce la bun sfârşit misiunea.

Max o mângâie pe Nina şi apoi aranjă dinamul care dădea energie Andorei:

— Totul o ză meargă bine. E nevoie de răbdare. Uite, vedeţi, şi androidul azta karkonian părea pierdut. Înză acum e bine zănătoz.

Nina privi dinamul şi întrebă curioasă:

— Ce se întâmplă dacă se desprinde tubul ăsta?

— Păi, dacă ze dezprinde, Andora nu mai are energie şi ze ztinge. Dar nu ze va întâmplă azta niciodată! Eu o controlez în fiece minut. De când am decuplat circuitele care o puneau în legătură cu Karkon, computerul îmi zemnalează că Andora îşi pierde din puteri. Aşa că trebuie z-o alimentez tot timpul. Dar nu vrează mănânce dulceaţă de căpşune. De aia e încă zlăbită!

Max explică această situaţie delicată, dar nu părea îngrijorat din cale-afară.

— Fii atent să nu se stingă de tot! Ştii că, altminteri, e în pericol viaţa adevăratei mele mătuşi, sublinie Nina.

— Zigur, zigur. Eu zânt priceput.

Max era vesel şi lipsa lui de griji îi linişti şi pe ceilalţi, care hotărâră să se întoarcă în vilă.

— E aproape ora cinei, noi ne ducem acasă, altfel

mâine nu ne trezim pentru şcoală.

Zicând acestea, Cesco îşi puse geaca şi îl mângâie pe Adonis, care dădea din coadă fericit. Roxy se jucă niţeluş cu Platon şi Fiore, aranjându-şi părul, anunţă:

— Îmi pare rău că mâine nu ne vedem.

— De ce? întrebă Nina uimită.

— Fiindcă trebuie să învăţăm la engleză, marţi avem teză, răspunse ea privindu-i pe ceilalţi în faţă.

— Da… engleza… repetă Cesco.

— OK, păi atunci, multă baftă! Vă aştept marţi după-amiază! Pa, pa!

Nina închise uşa cea mare de la intrare şi rămase singură cu gândurile ei.

CAPITOLUL NOUĂ

Documentul Magilor şi salutul de rămas-bun al Andorei

La ora nouă, luni dimineaţa, copiii stăteau în băncile lor la şcoală şi o ascultau cu atenţie pe profesoara de matematică, explicându-le o problemă dificilă de geometrie. Dodo era singurul distrat, dar avea un motiv: bascul tatălui său îi era prea larg, însă, pe de altă parte, nu găsise nimic altceva cu care să-şi acopere capul chel. Se gândea şi se tot gândea la bascul de lână portocalie, pierdut în timpul luptei cu Alvise. Cum ar mai fi vrut să-i pocească mutra acelui android nesuferit!

Dar mânia lui Dodo nu era nimic pe lângă neliniştea Ninei, care se temea să nu audă iarăşi Vocea blestemată. Fetiţa Celei de a Şasea Luni îşi mâncase micul dejun şi, aşezată comod în Salonul Dogelui, citea o carte de Birian Birov, cu titlul *Tovarăşi de aventură*. Scriitorul şi alchimistul, dispărut misterios la fel ca bunicul Mişa şi acum şi el oaspete pe Xorax, scrisese acea carte înainte de romanul *Pierduţi în spaţiu*, pe care Nina îl citise de mai multe ori.

Mica alchimistă căutase în marea bibliotecă unele

idei pentru a-l bate pe vicleanul Karkon. Parcurgând repede titlurile diferitelor volume, cu graba celui care vrea imediat o soluţie, sfârşise prin a-şi opri privirea pe calendar. Abia atunci îşi dăduse seama că rămăsese în octombrie şi, întorcând pagina, gândise: „Pe toate ciocolatele din lume! Suntem în plină iarnă. Peste o lună va fi Crăciunul. Primul meu Crăciun la Veneţia. Primul Crăciun fără bunicul Mişa”.

O umbră de tristeţe se abătu pe chipul fetiţei, care totuşi se simţea alinată ştiind că bunicul îi e mereu aproape: de fapt, nu era mort!

Acea zi de luni de noiembrie începuse într-un fel deosebit: ceaţa se coborâse repede şi Veneţia chiar că părea agăţată între mare şi cer, zgomotele sunau vătuite, iar paşii

oamenilor care se duceau şi veneau de-a lungul piaţetelor şi canalelor păreau nişte tic-tacuri abia auzite. Înveşmântat în pelerina neagră şi având pe cap obişnuita lui pălărie ţuguiată, profesorul José se îndrepta în grabă către Primărie. Era foarte îngrijorat, întâlnirea cu primarul

nu era, bineînţeles, un bun început de zi, iar scrisoarea pe care o primise vorbea limpede. Numai ce trecu pragul Primăriei şi simţi un fior de-a lungul spinării, privi împrejur şi văzu vreo zece funcţionari cu feţe cenuşii, care scriau fără să-şi înalţe capetele.

— Poftiţi, domnul primar, marchizul Loris Sibilo Loredan, vă aşteaptă în biroul său. Intraţi, vă rog! Vocea portarului comunal era lipsită de intonaţie, aproape mecanică.

Curios şi totodată precaut, profesorul intră în biroul lui LSL. Perdelele de catifea verde-închis nu lăsau să pătrundă niciun fir de lumină prin ferestre, mobilele erau mohorâte şi biroul, aşezat pe un podium de lemn, era lăcuit în roşu. Singurul izvor de lumină din încăpere era un candelabru enorm, din cristal de Murano.

— Bine aţi venit, profesore José!

Primarul se ivi pe neaşteptate în spatele dascălului care, de speriat ce era, făcu un salt înapoi. Fără voie se apropie uşor de perete, unde erau agăţate câteva tablouri ciudate ce înfăţişau bărbaţi şi femei cu capete de şarpe.

— Bună ziua, domnule primar. Am primit scrisoarea dumneavoastră. Cu ce vă pot fi de folos? întrebă José rămânând nemişcat.

— Cu ce? Păi, am impresia că dumneata îmi poţi fi de mare folos.

Marchizul păşea încet şi, din când în când, îşi trecea mâna prin părul des şi încărunţit. Apoi, dintr-odată, se răsuci în loc şi îşi fixă ochii, de un verde aproape transparent, asupra profesorului. Chipurile lor erau la câţiva centimetri unul de celălalt, când, aproape şuierând, LSL zise:

— Dumneata mă vei ajuta! Nu-i aşa?

José făcu un pas înapoi şi, dându-şi capul într-o parte ca să se ferească de apropierea primarului, răspunse:

— Depinde ce vreţi de la mine, fireşte…

LSL făcu un gest repezit şi îi vârî profesorului sub nas un obiect ciudat:

— Ştii ce-i ăsta? Ştii al cui e?

José privi năucit:

— E un basc de lână portocalie. Nu ştiu al cui o fi.

Ţinând bascul strâns în mână, primarul se sui pe podium şi merse să se aşeze în fotoliul cel mare dindărătul biroului. Puse bascul printre hârtii şi, ridicând arătătorul de la mâna dreaptă, strigă:

— Dumneata ştii bine al cui e. Este al micuţului Dodo. Da, da… chiar Dodo.

Profesorul se aruncă înspre birou ca să ia bascul, dar LSL îi prinse mâinile într-ale sale:

— Nu, nu profesore, nu-i bine aşa. Stăpâniţi-vă! Eu intenţionez să restitui bascul copilului, dar…

— Dar ce?

Profesorul se enerva de purtarea marchizului şi nu reuşea să-şi păstreze calmul!

— Vezi, profesore, acest basc de lână a fost găsit noaptea trecută într-o încăpere din palatul contelui Karkon ca d’Oro. Şi nu numai atât, dar au fost distruse şi câteva sisteme de supraveghere. Dodo a fost văzut zburând… înţelegi? Zburând pe un balon de săpun, împreună cu alţi copii. O faptă foarte, foarte gravă. Încă o dată băiatul ăsta ne dă de furcă. Dumneata mă înţelegi, nu-i aşa?

Primarul avea un glas tot mai şuierător şi mai ameninţător.

— Chiar nu ştiu cum de-a ajuns bascul ăla în palatul lui Karkon. Poate că nici măcar nu-i al lui Dodo, răspunse José.

— Ei aş, îmi pare rău, e chiar al lui Dodo, vezi, înăuntru este brodat numele lui. În plus, eu cred cu tărie în vorbele contelui Karkon. Totuşi, dragă profesore José, pot trece cu vederea dacă dumneata o să mă ajuţi să-i conving pe băiatul ăsta şi pe prietenii lui să nu mai folosească

artele magice. Ştii bine că magia e interzisă! Pe scurt, sau dumneata mă ajuţi, sau te arestez împreună cu Dodo. V-ar plăcea o şedere în carceră?

— Dacă te voi ajuta, dumneata îmi promiţi că nu le vei face vreun rău lui Dodo şi prietenilor lui?

Dascălul înţelesese că trebuia să tărăgăneze şi să ajungă la o înţelegere: trebuia să-l îmblânzească pe LSL. În timp ce îl asculta pe primar, José se tot gândea ce naiba se duseseră copiii să facă la Karkon. Desigur, Nina povestise destul de puţin, fiindcă misiunea ei trebuia să rămână secretă, dar acum treaba chiar că se complica.

— Bine, bine, văd că începi să înţelegi. Îţi voi da o însărcinare pe care nimeni până acum nu a reuşit s-o ducă la bun sfârşit, zise LSL înaintând către profesor.

— Care? întrebă profesorul sprijinindu-şi mâinile pe birou.

— Să studiezi Leul înaripat şi să stabileşti că nu e magic. Că e o statuie cât se poate de normală. Dumneata vei confirma acest lucru. Vei aduce dovezile necesare, aşa încât toţi vor înţelege că nu e vorba despre niciun eveniment magic. De acord?

Ca atare, primarul scoase o foaie de hârtie dintr-un sertar: era Contractul Anti-Magie.

— Acum semnează, fără prea multe comentarii, ordonă el pe un ton ce nu lăsa loc de refuz.

LSL îi dădu stiloul lui José care, după ce îşi puse semnătura în clar pe hârtie, pe când ieşea pe uşă îl auzi din nou pe primar urlând:

— Ia ăsta, să-l duci înapoi prietenului dumitale, Dodo! Ne vedem după Crăciun.

Profesorul prinse bascul din zbor şi ieşi fără să salute. Ceaţa era tot mai deasă şi dascălul îşi simţi sângele îngheţându-i în vine. Trebuia să stea de vorbă cât mai curând cu Nina.

Când ajunse la Vila Espasia, José o găsi pe fetiţă

cufundată în lectură, îşi scoase pelerina şi pălăria şi se aşeză arătându-i bascul lui Dodo şi contractul abia semnat. Nina păli şi îl privi îngrijorată pe profesor:

— Blestematul de LSL! Urmează poruncile lui Karkon, ştiam eu. Ce facem?

— Întâi de toate, trebuie să ne ţinem firea. Sunt sigur că, acum, primarul mă va spiona. Voi face studiul pe care mi l-a cerut, voi născoci ceva ca să-l mulţumesc şi să demonstrez că Leul înaripat e doar o statuie de marmură. Dar, draga mea Nina, trebuie să-mi făgăduieşti că nu vei face nimic care să-ţi primejduiască viaţa ta şi a prietenilor tăi. Dodo ar sfârşi direct în puşcărie. Şi eu împreună cu el.

José părea foarte hotărât şi fetiţa încuviinţă, deşi era mânioasă.

— Bine, eu îmi continuu cercetările alchimice fiind foarte atentă, dar nu pot să vă spun mai mult, profesore. Prietenii mei sunt de neînlocuit, mă ajută cu adevărat. Fără ei, nu voi putea duce misiunea la bun sfârşit. Ceea ce trebuie să căutăm e vital… Pentru toţi ceilalţi copii din lume. Înţelegeţi?

Mica alchimistă luă mâinile profesorului într-ale sale şi, strângându-le cu putere, adăugă:

— O fac fiindcă mi-a cerut-o bunicul. Şi sunt fericită să-i fiu pe plac. E un lucru atât de important şi minunat, încât îl veţi afla şi dumneavoastră într-o bună zi.

José îşi sărută eleva pe obraz, îi lăsă bascul lui Dodo şi se duse să studieze proiectul încredinţat lui.

În ziua aceea Nina nu mâncă nimic şi o rugă pe Liuba să ducă bascul lui Dodo mamei acestuia. Petrecu ore în şir printre cărţile din Salonul Dogelui şi din laborator, îşi luă notiţe, desenă trasee, născoci noi formule alchimice, care însă nu dădeau niciun rezultat. Nimic nu-i putea veni de hac Vocii blestemate. Totul părea să meargă anapoda şi, pentru prima oară, Nina se simţi singură în univers. Citi atât de mult, că seara ochii îi erau roşii de oboseală.

Înainte de a merge la culcare, se duse în camera bunicului şi aprinse lumina: somptuosul pat cu baldachin era foarte frumos, iar mirosul de violete crea o atmosferă de curat şi de cunoscut. Atinse dulapurile şi sertarele, pipăi perdelele de catifea roşie şi, înainte de a ieşi, îşi opri ochii pe o măsuţă rotundă cu trei picioare: deasupra, se afla un sul de hârtie legat cu o panglică foarte lungă. Curioasă, îl desfăcu pe dată: „Păi e alb! Nu-i nimic scris aici!” spuse ea dezamăgită. În clipa aceea lumina se stinse şi panglica se ilumină, zbură deasupra patului cu baldachin, apoi coborî încetişor şi se lăsă pe covorul persan, făcând să curgă din ea o frază:

Foaie de citit mâine.

— Mâine? exclamă Nina, surprinsă.

Poate că găsise ajutorul pe care îl căuta, trebuia doar să aştepte să treacă noaptea; a doua zi Nina avea să afle un lucru important.

Fetiţa dădu fuga în camera ei, îşi puse pijamaua albastru-deschis şi adormi, strângând în mână sulul de hârtie atât de preţios.

Dar, în întuneric, Răul se întoarse să-i chinuie visele.

Ca şi prima dată, apăru o cortină roşie. Nina voia să se trezească, dar nu reuşea, încerca zadarnic să deschidă ochii. „Şi totuşi, nu am băut Potasiu… cum oare de revine coşmarul?” se întreba ea, pe când simţea că o forţă teribilă o târa către locul acela de groază.

Nina se văzu într-o încăpere foarte mare, cu mulţime de ferestre: prin cele din stânga se prefira lumina soarelui, iar cele din dreapta lăsau să se întrezărească bolta înstelată. În mijlocul camerei erau două fotolii goale şi un glob pământesc pe un trepied. Fetiţa păşea privind dezorientată în jurul ei şi, dintr-odată, îşi simţi gura şi nasul pătrunse de o miasmă groaznică: iarăşi duhoarea respiraţiei lui Karkon, un iz greţos care aproape că o făcea să vomite. Îi veni atunci în minte cuvântul acela ciudat pe

care îl rostise Magul în Camera Oglinzilor: „S U A S I O”.

Nina simţi că îi îngheaţă sângele în vine. „Respiraţia, putoarea, cuvântul magic… iată cum a pătruns vocea în mine”, se gândi ea tot mai neliniştită. În cele din urmă, înţelesese vraja lui Karkon!

Îl văzu pe călugăr înaintând agale din fundul camerei. Gluga îi ascundea cu totul chipul, dar mâinile şi picioarele goale se vedeau bine de tot.

— Aşadar, ai venit din nou să mă cauţi, spuse ciudatul personaj înaintând către ea.

— Tu eşti cel care îmi bântui visele, i-o întoarse Nina tremurând vargă.

— Nu, te înşeli! Fiindcă eu sunt cel de care ai nevoie. Glasul călugărului era liniştit, aproape dulce: Acum aşază-te lângă mine, vei fi fiind tare obosită.

Călugărul se aşeză într-un fotoliu, iar Nina pe cel de alături, cercetând de aproape ciudata îmbrăcăminte a acelui om fără chip şi fără umbră.

— Unde suntem? întrebă mica alchimistă.

— Suntem unde îţi doreşti tu. Tot ce vezi este rodul gândurilor tale. Aceasta este camera viselor tale, răspunse călugărul.

— Nu, nu-i adevărat. Nici chiar tu nu eşti real. Tu eşti Vocea Persuasiunii. Ştiu eu!

Nina încercă să se ridice, dar globul pământesc de pe trepied începu să se rotească, fără ca nimeni să-l fi atins.

— Spune-mi cum vrei. Eu sunt cel de care ai nevoie, repetă Vocea. Vezi, tu îţi doreai ca globul pământesc să se rotească şi, iată, se roteşte pentru tine!

Nina era uimită: de fapt, ea chiar asta îşi dorise! îşi puse mâna cu stea pe sfera care se rotea şi călugărul îi spuse:

— Lumea va fi a ta. Ştiu bine că o vrei. Eu te pot ajuta.

a

— Întreaga lume?

Fetiţa se întoarse şi nu-l mai văzu pe călugăr aşezat în fotoliu. Se ridică înspăimântată şi îl revăzu lângă una din ferestrele prin care pătrundea lumina soarelui.

— Vrei să fie ziuă? Iată, soarele îţi va face pe plac! spuse Vocea deschizând ferestrele prin care intrară raze calde şi aurii. Apoi călugărul dispăru din nou, ca să reapară în cealaltă parte a camerei, lângă una dintre ferestrele care înfăţişa stelele: Vrei să fie noapte? Iată, luna îţi va face pe plac!

Vocea era fascinantă, cu adevărat convingătoare. Nina nu mai ştia ce să spună: era captivată de lucrurile pe care le vedea, deşi ştia că nu trebuia nici în ruptul capului să-l asculte pe acel călugăr blestemat.

— Nu, nu, vreau să mă trezesc. Dă-mi drumul!

Micuţa alchimistă fugi către peretele din stânga, dar nu era nicio ieşire, apoi se duse în dreapta, dar nici aici nu găsi vreo uşă. Privi prin ferestre, dar dincolo de ele nu erau decât cerul de zi şi cerul de noapte.

— Linişteşte-te, eşti prea agitată! Eu sunt aici pentru tine. Priveşte minunile lumii. Eu îţi voi da tot ceea ce îmi vei cere. Aştept paşii tăi.

Călugărul se reîntorsese în fotoliu şi rotea cu mâinile globul pământesc.

— Tu eşti calp. Nu exişti! strigă Nina.

— Exist fiindcă exişti tu. Eu sunt cel de care ai nevoie, răspunse Vocea cu obişnuita ei linişte.

— Gata! Gata! Mă înnebuneşti!

Nina era ca ieşită din minţi, respiraţia i se făcea tot mai anevoioasă, simţea că nu o mai ţin picioarele şi îi era o sete groaznică.

— Ia asta, bea! E apă proaspătă.

În mâinile călugărului apăru un pahar de cristal plin ochi cu apă. Dorinţa fetiţei fusese îndeplinită fără ca măcar să spună o vorbă. Nina luă paharul şi bău cu lăcomie toată

apa. Era foarte bună, uşor acidulată, părea de izvor de munte. Apoi îşi dădu seama că băuse ceea ce îi oferise Vocea şi că nu ar fi trebuit nicicum să o facă.

— M-ai drogat? Ce era în pahar? întrebă ea bănuitoare.

— Apă, doar apă. Eu nu ţi-aş putea face rău niciodată. Îţi îndeplinesc dorinţele, nu ai priceput încă?

Călugărul întinse braţele în faţă, îşi înălţă mâinile şi le agită. Pe dată apărură zeci şi zeci de porumbei albi care zburară deasupra capului Ninei şi apoi ieşiră pe geam.

— Nevinovăţia, pacea, seninătatea. Aceasta este lumea pe care ţi-o doreşti, aşa-i? întrebă Vocea.

— Da… dar tu eşti o iluzie, eşti Răul!

Cuvintele îi ieşiră din gură Ninei cu mare greutate, iar copila îşi dădu seama că mintea ei era de-acum în stăpâlugărul se apropie foarte tare de ea şi îi spuse aproape murmurând: Cei pe care îi crezi buni, sunt, în realitate, răi. Nu te simţi folosită?

— Eu, folosită? De cine? întrebă fetiţa privind gluga călugărului: era la câţiva centimetri şi tare ar mai fi vrut să vadă chipul Vocii.

— Folosită de cine zici că-ţi vrea binele şi te iubeşte, dar care, de fapt, nu te iubeşte, răspunse călugărul îndepărtându-se încetişor. Nu încerca să-mi priveşti chipul. Ai vedea ceea ce nu poţi vedea. Eu sunt Binele. Ascultă vorbele mele! Sunt cel de care ai nevoie.

Şi, spunând acestea, călugărul dispăru lăsând-o pe Nina singură în cameră, pe când globul pământesc continua să se rotească. Pe neaşteptate, cortina roşie şterse orice imagine şi o înghiţi pe fetiţă care îşi simţi trupul ca o văpaie.

Nina se trezi brusc, transpirată ca şi cum ar fi stat la soare ore întregi, aprinse lumina de la veioza de lângă pat şi, dintr-o săritură, fu pe covor. Adonis lătră de sperietură, iar Platon îşi încovrigă spinarea, zburlindu-şi părul.

Era ora cinci dimineaţa. Coşmarul revenise, iar inima Ninei bătea mai-mai să-i sară din piept de frică. Fetiţa îşi privi steaua din palmă: era roşie. Aşadar, primejdia Vocii nu înnegrea steaua. Merse în baie să-şi răcorească faţa, apoi se reîntoarse în cameră şi se întinse pe jos între Adonis şi Platon. Nu-i mai era somn, privea în tavan şi se gândea la vorbele acelui călugăr fără chip. Dulăul lătră şi împinse cu laba sulul de hârtie pe care îl găsise Nina cu câteva ore înainte în camera bunicului. „Acum pot să-l citesc. Noaptea a trecut”, îşi spuse fetiţa mângâind căpăţâna câinelui.

Desfăşură sulul cu grijă şi, spre marea ei uimire, găsi înăuntru două beţigaşe parfumate, unul negru pe care scria FALSUS şi celălalt alb, pe care era scris VERUS. Le mirosi: aveau o mireasmă foarte plăcută. Apoi privi foaia de hârtie şi începu să citească tare, pe când câinele şi motanul se ghemuiră să asculte.

Nina înţelese pe dată că nu era vorba despre o scrisoare asemenea celor pe care le mai primise cândva. Titlul ei era destul de complicat. De fapt, era un document venit de pe Xorax şi fusese scris de Magii Celei de a Şasea Luni, strânşi laolaltă în Sala Azurie a Marilor Sfaturi din Mirabilis Fantasio. Foaia era pecetluită cu Jambirul şi, la sfârşit, stătea scris în limba Celei de a Şasea Luni: „A zbura pentru a trăi”. Era o propoziţie pe care Nina o cunoştea foarte bine, fiindcă bunicul Mişa o transcrisese în Caietul Negru.

Foarte emoţionată, fetiţa începu să citească:

DESPRE ADEVĂR

Xorax, Mirabilis Fantasio, Sala Sfaturilor a Marilor Sfaturi

GMna 5523342

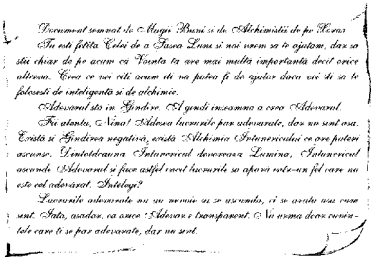

Document semnat de Magii Buni și de Alchimiștii de pe Xorax

Tu ești fetița Celei de a Șasea Luni și noi vrem să te ajutăm, dar se știe chiar de pe acum că Vocea ta are mai multă importanță decât orice altceva. Ceea ce noi ți-l putem da nu poate fi de ajuns dacă vei fi în a te folosește de inteligența și de alchimie.

Adevărul stă în Gândire. Al găsi înseamnă a avea Adevărul.

Fie atunci, Nina! Adesea lucrurile par adevărate, dar nu sunt ele. Ființă și Gândirea negativă, ființă Alchimie Întunericului ce ne putem aminti. Dintotdeauna Întunericul dăruiește Lumina, Întunericul ascunde. Adevărul și face astfel cunoștințele să apară în fel și chip care nu este cel adevărat. Dialog?

Lucrurile adunate nu se mai pot ascunde, ci se arată ușor cum sunt. Fals, ușurel, ca ușor Adevăr e bun pământ. Vei uita deci cunoștințele care ți se par adevărate, dar nu sunt.

9/n cremă/t/ fa va aja/a să tw/e/ea* mai /x we: G/we/tifiaie-ţi ca la a fi/i în/r-o camera fi/i na e/v oefiinxi ca/w t/i refice/a trafia/ cum fu ei să le/cmons/rext ca G \tna cea a</evarafa es/i fa, tar ce/e/a/fa stn/ e/dar ima<fiwi refleefafa?

— Pe toate ciocolate din lume! Ce document important! Magii Buni de pe Xorax îmi poartă de grijă!

Nina era cu adevărat uluită, dar nu se aştepta la aşa ceva. Acel document era într-adevăr preţios, fiindcă o ajuta să înfrunte Vocea. Magii Buni şi Alchimiştii Celei de a Şasea Luni o preveneau: vraja Vocii Persuasiunii era o încercare greu de trecut şi doar Adevărul ar fi putut învinge descântecul.

„Şi ei au trecut această încercare, gândi Nina, strângând în mâini cele două beţigaşe parfumate, şi eu va trebui să o fac, nu vreau să trec de partea lui Karkon. Răul nu va pune niciodată stăpânire pe mine!”

Hotărâtă ca totdeauna, mica alchimistă îşi privi steaua din palmă şi îşi jură că nu va da greş.

O rază de soare pătrunse prin perdele şi îi făcu ochii să strălucească. Era ora şapte, marţi dimineaţa, ziua începuse neaşteptat şi fetiţa Celei de a Şasea Luni era pregătită să se pună pe treabă. îşi îmbrăcă pantalonii negri şi largi cu buzunare mari pe laterale, bluza de trening portocalie şi ghetele albastre, coborî în fugă scara în spirală şi se opri în bucătărie să mănânce micul dejun – lapte şi biscuiţi.

— Bună dimineaţa, Ninocica, eşti trează la ora asta, cum aşa? 11 aştepţi pe profesorul José la lecţie? întrebă Liuba, trebăluind să facă o prăjitură.

— Nu, pe profesor o să-l văd peste câteva zile, lucrează la ceva important, răspunse Nina cu gura plină de biscuiţi.

— Lucrează? Ce lucrează?

Dădaca rusoaică era tare curioasă.

— Ceva secret. Din alea pe care tu nu poţi să le ştii… o tachină fetiţa ieşind în fugă din bucătărie spre laborator.

— Haimana ce eşti, mereu îmi ascunzi câte ceva, o dojeni dulce Liuba, continuând să garnisească prăjitura cu dulceaţă din cea mai bună.

Odată ajunsă în laborator, Nina ascunse în sertar documentul preţios al Magilor Buni de pe Xorax, puse pe masa de experimente cele două beţigaşe parfumate şi întrebă *Sistema Magicum Univerşi*:

— Carte, cum se folosesc aceste beţigaşe împotriva Vocii?

Veruă şi *Pakuă, alb ţi negru, a*. Se *folosi e un Yhister*. *Când zeea Va suăura unul din ele te va ajuta,.} ficicând uşor nu va fi Adevărul a-l descoperi*.

Cartea răspunsese, dar Nina nu era mulţumită. Încercă să pună o altă întrebare, pagina lichidă se ilumină din nou şi apăru o explicaţie lungă.

Alte forvhule ale () *ivhice vei încerca* şi *Răul să-l învingi atunci vei putea*. *Privhejdia nu doară zeea e, Căci j-arkon*. Se *face tot Vhai feroce*. *Sacrificii Vei înfrunta* şi *Yhulte ore de e* () *în ia să devii alef*) *iYhista ce eşti, dar nu pe deplin*. *Aur Tăcut* şi *PuYh Diabolic Vei fierbe în ceaunul Yhagic*.

Nina înţelesese că, pentru a elibera Tainele şi a deveni o alchimistă înţeleaptă, trebuia să treacă, încă o dată, prin multe încercări.

„Aur Tăcut şi Fum Diabolic? Păi astea sunt formule

din Alchimia întunericului, erau scrise în Notiţele lui Karkon. Cum pot să le creez?” gândi Nina, neînţelegând de ce anume o sfătuise Cartea să facă tocmai asta. Luă Notiţele şi citi cu atenţie cele două formule: „Se pun la topit 3 kilograme de aur vreme de 6 ore, amestecând la fiecare 2 minute, apoi se adaugă măruntaie de câine şi 6 căpăţâni de găină. Se lasă la macerat 24 de ore. La amestec se adaugă Fum Diabolic. Aurul Tăcut foloseşte pentru a descânta Numărul-Mag Zero care creează motorul”.

Nina înălţă capul şi urlă:

— Păi, nu pot nicicum să omor câini şi găini!

Apoi citi formula Fumului Diabolic: „Se obţine arzând pui de focă spintecaţi în patru şi ficaţi şi inimi de babuin. Fumul Diabolic trebuie ţinut bine închis v „\ într-un butoi de azbest”. R

Mica alchimistă se foi pe taburet; ŢACUX chiar că nu putea crea acele poţiuni. Ea nu ar fi omorât în ruptul capului niciun animal!

Nina puse mâna cu stea pe Carte şi zise:

— Nu pot să fac ce-mi spui! Şi apoi, la ce folosesc formulele astea? Eu am găsit Numărul-Mag Zero, o ştii prea bine. Am Charta Mater şi Grafitul Violet, am pătruns în Zeroul înceţoşat şi, ca atare, pot transforma numerele lui Karkon şi pot rupe vraja maşinăriilor care conţin Tainele.

Vei face fapta ce-ţi este cerută, eu nu sunt o Carte nepricepută!

Nurhărul-Mag Zero Vhai puternic a devenit deoarece Jarkon l-a întărit

Dar norocoasă eşti nu puţin fiindcă Rouă de Crin nu Vhai vrăjeşte orice lucru deplin

Şi asta de folos îţi va fi

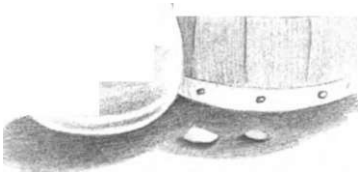

pentru a înfrânge Răul ce va veni.

— Roua de Crin? întrebă Nina, uluită.

Apoi luă Notiţele lui Karkon şi găsi rezolvarea: „Este o formulă din Alchimia întunericului. Este vorba despre un lichid preţios, care se găseşte doar în anumiţi crini albi ce răsar o dată la o sută de ani. Pentru a obţine jumătate de kilogram de Rouă trebuie cel puţin zece crini. Aceasta foloseşte pentru a vrăji maşinăriile şi sunt de ajuns zece picături o dată la zece ani. Şi dacă acum nu mai funcţionează înseamnă că s-a isprăvit efectul, iar maşinăria ce conţine A Treia Taină e mai şubredă… Am înţeles! De aia a întărit Karkon Număru-Mag Zero care controlează motorul! se bucură fetiţa. În cele din urmă, am înţeles”.

Mica alchimistă îşi aminti că din Rachetă, cea care conţinea a Doua Taină, se scursese nu numai Ombio, uleiul verzuliu din salivă de balaur şi pipi de lebădă, ci şi o foarte ciudată substanţă gălbuie. Roua de Crin, fără doar şi poate!

Nina era bucuroasă, în cele din urmă i se părea că ţine situaţia sub control. Dar *Sistema Magicum Univerşi* continuă să-i dea şi alte informaţii importante.

Pentru Roua de Crin nu ar trebui să te îngrijorezi, dar noi Yhagii va trebui să inventezi-ÎVu pune întrebări, unhează al tău drurh:

Iată încercările la care-ipus un alef) iYhist bun.

O carte. Se D în ian birov te va ajuta

Şi totul SIV – hplu va părea.

Kici un anivhal nu vei Sacrifica, pentru că totul există deja.

— O carte de Birov? Dar care?

Nina nu reuşea să înţeleagă nimic. Trebuia să găsească Fumul Diabolic şi Aurul Tăcut, dar încă nu ştia cum anume. Apoi îi veni în minte că tocmai citea *Tovarăşi de aventură* şi dădu fuga să ia romanul din biblioteca din Salonul Dogelui. Îl răsfoi repede şi, la pagina 270, găsi un capitol intitulat „Cum să muţi obiecte şi lichide dintr-un loc într-altul, fără să te deplasezi”.

În sfârşit, Nina înţelesese. Pentru a pune stăpânire pe A Treia Taină trebuia să se reîntoarcă în Camera Vrăjilor, dar cu siguranţă că maşinăria care o ţinea prizonieră fusese întărită de Karkon şi ar fi fost cu neputinţă să schimbe Numărul-Mag Zero. Aşa că trebuia să fure cele două substanţe ale Alchimiei întunericului, Fumul Diabolic şi Aurul Tăcut, care erau păzite cu străşnicie într-un loc tainic din palat. Pentru aceasta nu era nevoie să-l înfrunte pe Karkon, era de ajuns să urmeze indicaţiile lui Birian Birov şi să mute prin magie lichidele, fără să se deplaseze din vilă.

Dar cum? Nina citi cu atenţie întregul capitol şi soluţia era uluitoare. Trebuia să bei o poţiune de Coriandru Repede, un lichid cu puteri foarte mari care permitea să muţi obiecte solide şi lichide numai prin forţa gândului. Odată înghiţită poţiunea, ar fi putut deplasa recipientele cu Aur Tăcut şi Fum Diabolic din palatul lui Karkon la Vila Espasia, fără ca nimeni să-şi dea seama.

— Extraordinar! exclamă Nina, entuziasmată.

Da, dar cum se obţinea Coriandrul Repede?

Mica alchimistă se întoarse în faţa volumului *Sistema Magicum Univerşi* şi întrebă cu glas hotărât:

— Carte, cum se face Coriandrul Repede?

Cinci litri. Se Apă. Se p Ploaie.

Soaa Sute. Se gra Yhe. Se Făină Fierbinte, un hilogravh. Se p Piper tyiolet ţi un Vârf. Se cuţit. Se CoYhetă Pletoasă.

fi pune la fiert 2 ore ţi f Secunse.

Se beau ţa-Se înghiţituri cu gândul la obiectele *pe care vrei să le Sepla-Se-i*.

Fii atentă, Nina, pentru a găsi aceste ingre Siente ai nevoie. Se cel puţin Souă luni. Se căutări.

Începe. Se înăată şi cere ajutor prietenilor tăi.

Nina se ghemui pe taburet: în câteva ore i se întâmplaseră atâtea lucruri şi, mai mult, foarte complicate. Găsise documentul Magilor Buni cu cele două beţigaşe parfumate ca să înfrunte Vocea; şi nu doar atât, dar Cartea o vestise că avea de înfruntat o altă încercare în lungul ei drum de ucenic în ale alchimiei. Trebuia să se pună pe dată la treabă, ca să caute formulele Alchimiei întunericului.

„E prea mult, într-adevăr prea mult! Nu mai pot! gândi ea îngrijorată şi obosită. De ce o altă încercare tocmai acum, când ar trebui şi aş putea să mă concentrez la rezolvarea problemelor ultimelor două Taine? Nu pricep…”

În plus, îi veni în minte povestea păcătoasă cu primarul LSL care voia să-l prindă pe Dodo.

Cu privirile pierdute, ieşi din laborator şi se îndreptă către Salonul Portocalilor, ducând cu ea cartea lui Birov. Frântă de oboseală, se întinse pe divan şi adormi lin între pernele de mătase, în vreme ce Platon torcea de zor.

Sunetul clopoţelului o trezi brusc: era patru după-amiaza şi prietenii ei sosiseră punctuali. Primul intră Dodo care, plin de frenezie, îşi arătă bascul portocaliu.

— M… m… mulţumesc Nina, dar e… e… cum ai pus mâna pe el?

— Chiar aşa, cum ai făcut? întrebară şi ceilalţi.

Mica alchimistă îi invită să se aşeze pe divanul cel mare din faţa portretului bunicii Espasia şi începu să povestească despre cele întâmplate lui José şi despre ameninţarea primarului LSL. Dodo îşi plecă privirile şi se bosumflă, Fiore îl alină, Roxy şi Cesco luară la pumni pernele, de mânie.

— Dodo, nu-ţi face griji! José va prezenta un proiect foarte frumos care îl va mulţumi pe blestematul de marchiz, iar tu o să scapi nevătămat. Ba şi noi vom putea fi liniştiţi, le explică Nina, ridicându-se în picioare.

Cesco o privi bănuitor şi întrebă:

— Dar mai e şi altceva, Nina, nu-i aşa? Prea îmi pari nervoasă.

— Da, sunt nervoasă. Trebuie să vă spun nişte lucruri foarte importante.

Aşa că îşi deşertă sacul şi povesti totul prietenilor ei: pentru prima dată avu curajul să-şi destăinuie coşmarurile, să povestească despre Vocea Persuasiunii care îi intrase în

trup, le istorisi cele două vise cu blestematul acela de călugăr şi apoi dezvălui documentul Magilor Buni de pe Xorax care vorbea despre Adevăr, le arătă cele două beţigaşe, pe cel alb şi pe cel negru, şi vorbi despre cartea lui Birov şi despre grabnica nevoie de a crea formula Coriandrului.

— Fir-ar să fie! Ce poveste! comentă Cesco, scoţându-şi ochelarii şi trecându-şi mâinile prin părul pieptănat perie.

— Două luni? O formulă alchimică atât de lungă n-am mai făcut până acum! exclamă Roxy mâncând două bomboane deodată.

— Tr… tr… trebuie să ne p… p… punem pe treabă imediat!

Dodo sări în picioare gata să înceapă, dar Fiore îl trase de un braţ şi îl obligă să se aşeze la loc.

— Liniştiţi-vă, liniştiţi-vă, copii! mai întâi de toate, Nina trebuie să se simtă bine şi să nu fie tulburată de Voce.

— La Voce nici să nu vă gândiţi, asta e problema mea, spuse Nina luând o înfăţişare serioasă.

— Păi, noi nu vrem ca tu să fii atrasă de Rău. Ce ne facem dacă treci de partea lui Karkon? Şi dacă mai apoi o să trebuiască să ne ucizi?

Cuvintele lui Cesco o şocară pe Nina care reacţionă pe dată:

— Chiar crezi că eu v-aş putea trăda? Că m-aş face părtaşă cu Karkon? Nu ai încredere în mine! răspunse înfuriată fetiţa, apoi le întoarse spatele şi nu mai scoase o vorbă.

Cesco se duse lângă ea şi îşi ceru iertare. Şi Fiore, Roxy şi Dodo încercară să o liniştească. La sfârşit, Nina îi privi şi, ţinând în mână Taldomul, spuse tare:

— Mai bine mor decât să ajung o karkoniană!

Cei patru copii scoaseră din buzunare rubinele

Prieteniei Trainice şi, arătându-le Ninei, îi făgăduiră cu toţii:

a. A…

— Noi vom fi mereu cu tine. Îţi suntem prieteni şi am jurat să te ajutăm în această misiune dificilă. O să reuşim şi Karkon o să fie înfrânt pe vecie!

Mai unit ca niciodată, grupul se îndreptă spre laborator ca să înceapă prepararea Coriandrului Repede. Lucrul cel mai simplu, dar şi cel mai de durată, era să obţină cinci litri de Apă de Ploaie şi Fiore avu o idee bună:

— Să luăm un vas mare şi să-l lăsăm sub cerul liber, cred că în două luni va ploua, aşa că nu ne rămâne decât să aşteptăm să se strice vremea.

Cesco luă un vas vechi de aramă.

— OK, pe ăsta îl vom pune afară, în grădină, lângă magnolia cea mare, şi să sperăm că o să plouă cât de curând. Dar Făina Fierbinte cum se face?

Nina şi Fiore începură să citească tot felul de cărţi de alchimie, în vreme ce Dodo controla dacă nu cumva printre flacoane se afla şi cel care conţinea Cometa Pletoasă. Roxy căută Piperul Violet printre pietrele preţioase şi metale. După-amiaza trecu într-o clipită şi, printre ceaune fumegânde şi lichide aburinde, copiii încercară să creeze elementele de care aveau nevoie. Nu era nimic de făcut: toate experienţele dădură greş. Măcar că dezamăgirea era mare, nu-şi pierdură entuziasmul şi, înainte să plece, o asigurară pe Nina că aveau să găsească soluţia, dar era nevoie de răbdare.

— Poate că e cazul să cerem ajutorul profesorului José, propuse Cesco, dar Nina stătea în cumpănă:

— Are prea multe lucruri de făcut, nu cred să ne poată da o mână de ajutor. Oricum, dacă nu vom reuşi singuri, o să-i cer.

La opt seara grupul de prieteni plecă şi fetiţa Celei de a Şasea Luni coborî în Acqueo Profundis: voia să stea

de vorbă cu Max. Când intră în laboratorul de sub lagună, o văzu pe Andora umblând de colo-colo, legănându-şi braţele, şi spuse:

— Max, eşti sigur că nu ne face necazuri?

Bunul android îşi roti urechile în formă de clopoţei şi zâmbi:

— Din când în când ztrică una-alta, dar ze poartă deztul de bine, răspunse el pe când deschidea al nu ştiu câtelea borcan de dulceaţă de căpşune.

— Mănâncă? întrebă curioasă mica alchimistă.

— Nu, zeuipă totul. Poate că-i ajunge energia pentru a supravieţui.

De fapt, Max era îngrijorat fiindcă Andora, deşi era aproape pe de-a întregul autonomă, nu voia să mănânce nimic. Era prea tristă şi îngândurată. Pe deasupra, nu vorbea de bunăvoie, adesea se aşeza în faţa geamurilor şi privea peisajul marin şi peştii care înotau printre alge, iar ochii îi deveneau strălucitori ca şi când ar fi plâns.

— Crezi că vrea să iasă de aici? Poate că nu-i fericită închisă aici. Dar n-o putem nicicum duce afară.

Nina chiar nu ştia ce sfat să-i dea lui Max, asta şi fiindcă nu avea deloc încredere în Andora, ştia bine că dintotdeauna fusese vicleană şi rea. Desigur, s-ar fi putut să se fi schimbat, dar teama că ar fi putut pune la cale vreo drăcie o urmărea mereu.

— Trebuieză ze obişnuiazcăză trăiască în Acqueo Profundiz. E doar o cheztie de timp, insistă Max.

— Cred că Andora poate supravieţui şi fără să mănânce, deoarece are un sânge deosebit, explică Nina. În Notiţele lui Karkon scrie că prin venele ei curge Magmă Sulfurică, un lichid special care îi face pe aceşti androizi să trăiască până la o sută de ani. Ce spui de asta, Max?

— Magmă Zulfurică, păi da. Z-ar putează fie azta motivul. Totuşi, în cele din urmă, Andora va trebuiză mănânce. Zânt zigur de azta.

Zilele trecură încet, Max încerca s-o convingă pe Andora să înghită dulceaţă de căpşune, dar fără sorţi de izbândă, iar Nina, împreună cu nedespărţiţii ei prieteni, încerca în fiecare după-amiază să găsească soluţii alchimice care, însă, nu dădeau vreun rezultat. Fiore citise de-acum cinci cărţi de alchimie clasică, Roxy scrisese un munte de formule, din păcate toate greşite, în vreme ce Dodo şi Cesco inventariau cu grijă toate flacoanele şi alambicurile din laborator sperând să găsească un indiciu folositor. Singurul lucru pe care izbutiseră să-l facă era Piperul, dar nu era violet, ci galben! În plus, despre Cometa Pletoasă nici urmă! O întâmplare fericită se petrecu totuşi: ploaia! De fapt, vasul pus sub magnolie se umpluse cu cel puţin un litru de Apă de Ploaie. Aşadar, un foarte mic pas înainte se făcuse totuşi, dar nu era de ajuns.

Nina era cu moralul la pământ şi, într-o după-amiază rece de decembrie, intră în cămăruţa profesorului José pe care îl găsi înecat în hârtii, desene şi fel de fel de hărţi. Era pe terminate cu proiectul cerut de primarul LSL.

— Încă o săptămână şi o să predau totul, anunţă dascălul pe când scria al nu ştiu câtelea comentariu despre „Absenţa Magiei”. Chiar cred că primarul nu o să poată spune nimic. Am creat un adevărat document despre Leul înaripat. Uită-te, am desenat Leul din toate părţile pentru a demonstra că nu are nimic magic şi că este vorba doar despre o nevinovată statuie de marmură. Cine ştie dacă primarul chiar o să mă creadă?

Nina aplaudă şi mulţumi profesorului pentru strădanie; cu siguranţă, Dodo avea să fie salvat de la ameninţările lui LSL şi acea blestemată *Proclamaţie* avea să fie anulată.

— Profesore, trebuie să vă cer un lucru important, ştiu că sunteţi foarte ocupat, dar am nevoie de ajutorul dumneavoastră, zise fetiţa aşezându-se lângă José.

— *Muy bien*, spune-mi!

Dascălul o ascultă cu atenţie pe mica sa elevă. Nina îl întrebă unde putea găsi Cometa Pletoasă, dar José clătină din cap:

— Îmi pare rău, dar Cometa Pletoasă e un lucru destul de rar şi se obţine greu. Să văd printre însemnările mele dacă nu cumva am ceva care te-ar putea ajuta, dar trebuie să-ţi spun chiar acum că e primejdios să cauţi acest element alchimic. Eu nu am făcut-o niciodată. Probabil că bunicul tău ştia. Nu ai găsit nimic în caietele şi în cărţile lui?

Nina clătină din cap şi, punându-şi coatele pe masa plină vârf cu hârţoage, făcu să cadă pe jos albumul cu Alchidesene. Fu străfulgerată de o idee, luă albumul şi exclamă:

— Păi asta conţine pulbere de comete. Aşa că… poate… Profesorul se ridică de pe scaun şi, scărpinându-se pe frunte, răspunse:

— Da… poate.

Ipoteza că albumul Alchidesenelor ar fi putut da vreo

indicaţie despre Cometa Pletoasă nu era cu totul greşită. Nina îl îmbrăţişă pe José şi ieşi în fugă din cameră, pe când profesorul striga:

— Fii atentă, e o alchimie periculoasă! Dar Ninei nu-i putea fi teamă. Nu trebuia!

Ajunsă în laboratorul vilei, deschise albumul magic şi începu să studieze Pulberea de Cometă, luă puţin din ea şi o puse în ceaunul de aramă ce conţinea aur şi sulf.

Amestecul începu să fiarbă, dând naştere unui fum negru şi urât mirositor. Cu obrajii murdari şi fruntea asudată, mica alchimistă turnă apă deasupra şi aruncă într-o găleată amestecul greşit. Apoi încercă din nou adăugând două linguri de argint viu, dar, atunci, focul din şemineu se stinse. Nu se mai întâmplase asta până atunci. Ba, mai mult, nu ar fi trebuit să se întâmple aşa ceva! Speriată, fetiţa coborî în grabă în pivniţă şi se duse în Acqueo Profundis, intră valvârtej şi îi strigă lui Max:

— Vino repede cu mine, am făcut o prostie, focul din şemineu s-a stins.

Max se nelinişti pe dată:

— Impozibil. Nu ze poate ztinge. Hai repedeză vedem ce z-a petrecut!

Întâmplarea nefericită cu stingerea focului îl scoase pentru prima dată pe Max din Acqueo Profundis. Şi nici acest lucru nu ar fi trebuit să se întâmple vreodată…

Andora rămase singură în Acqueo Profundis. Max o lăsase să se mişte în voie şi uitase cu totul să o lege sau să o decupleze înainte de a ieşi din laborator: Nina îl chemase cu atâta grabă, încât pur şi simplu nu se mai gândise să blocheze androidul karkonian.

Andora privi în jur, se ridică de pe scaun şi atinse cu mâna tastatura computerului: dorinţa de a se pune în legătură cu Karkon fu foarte puternică. Abia începu să tasteze secvenţa numerică şi fu scuturată de o descărcare electrică: sistemul de blocare inventat de Max funcţiona de

minune şi nu era posibilă intrarea în legătură cu Magul. Andora făcu un pas înapoi şi, clătinându-se pe picioare, se lovi de peretele de sticlă prin care se vedea fundul lagunei.

Se întoarse şi merse către locul unde se găsea tronul pe care îl folosea Nina ca să călătorească spre Cea de a Şasea Lună. Se aşeză şi căută vreun buton ca să pună în funcţiune mecanismul.

„Să plec, să plec, vreau să ies de aici”, murmură ea în culmea disperării. Din fericire, nu exista niciun buton care să pună tronul în funcţiune. Se ridică degrabă, o umbră de nebunie tristă îi înceţoşă ochii, luă un patent şi şi-l băgă în urechea stângă, apoi trase cu putere scoţând un mic cilindru de cupru. Îl puse pe masă. În sfârşit, desprinse tubul de alimentare care o ţinea în viaţă şi, mai înainte de a se stinge pentru totdeauna, îi scrise Ninei o scrisoare: „Nu pot trăi aici. Eu nu voi mai fi nicicând liberă, fiindcă voi nu-mi puteţi oferi această libertate. Nina, ştiu că v-am făcut rău, ţie, mătuşii tale celei adevărate şi lui Carmen. V-am urât! Dar asta era datoria mea, pentru asta fusesem programată de Karkon. Trebuia să-i ascult ordinele. Acum mă simt fără rost şi mă tem să nu devin iarăşi rea şi să aduc alte necazuri familiei tale. Sângele meu este compus dintr-un lichid diabolic şi nu vreau să trăiesc aşa până la o sută de ani. Eu o să mă duc pentru totdeauna, o să mă sting de una singură! Aşa am hotărât eu! Dar nu-ţi face griji pentru mătuşa ta, ea este teafără, am dezactivat legătura şi vei găsi pe măsuţă un mic cilindru de cupru pe care îl aveam în urechea stângă. Acesta era contactul cu mătuşa ta: acum nu va mai fi nevoie de el. Îţi mulţumesc şi ţie, Max, eşti un android bun şi simpatic. Acqueo Profundis e casa ta şi o să trăieşti aici fericit ca întotdeauna. Mai am doar un lucru să vă spun: Karkon a mai construit încă trei androizi adulţi, sunt modele mai puţin inteligente decât mine, dar…”

Andora închise ochii şi alunecă la pământ,

încheieturile de la mâini şi de la picioare îi trosniră, gura îi rămase deschisă şi, printre buzele de imitaţie de piele, nu-i ieşi niciun geamăt. Energia se terminase. Andora se dezactivase. Era moartă. Tragedia se sfârşise în câteva minute, fără să poată interveni cineva. Max şi Nina erau în laboratorul vilei, ocupaţi până peste cap şi concentraţi, şi nici în ruptul capului nu şi-ar fi putut închipui ce se întâmplă în laboratorul din lagună.

— Iată, şemineul e din nou în funcţiune, spuse Max ştergându-şi mâinile metalice cu o bucată de hârtie. Te rog mult, nu mai face experimente ciudate! Formula pentru a obţine Cometa Pletoază e foarte dificilă şi nu ştiu cum zăte ajut.

Nina privi flăcările, erau normale, îi strânse mâna lui Max, mulţumindu-i, şi apoi deschise chepengul de la pivniţă.

— Eu nu cobor zingur. Mi-e teamă de tunel. Inzoţeşte-mă tu până în Acqueo Profundiz.

Bunul android era destul de speriat şi abia aştepta să se reîntoarcă în „casa” lui de sub ape. Nina râse şi îi făcu pe plac. Coborâră împreună în tunel, se suiră în vagonet şi, în cele din urmă, intrară în Acqueo Profundis.

Scena ce li se înfăţişă ochilor fu înfiorătoare: o văzură pe Andora întinsă pe jos. Max dădu fuga, se ghemui deasupra androidului karkonian şi urlă cu deznădejde:

— Andora, Andora, răspunde-mi! Ce z-a întâmplat?

Max înţelesese că nu mai era nimic de făcut, văzu că tubul de alimentare fusese desprins şi pricepu pe dată că ea însăşi vrusese să se „stingă”.

— Andora z-a dezactivat zingură. Z-a zinuciz, spuse el ridicându-se în picioare. Din ochii blânzi ai lui Max picurau lacrimi. Nu-şi putea ierta că o lăsase de una singură: E vina mea. Nu trebuia z-o părăzesc.

Dădu cu pumnii în masă. Nina îl îmbrăţişă şi, privind către masă, văzu scrisoarea. Când o citi, plânse şi ea, emoţionată:

— La urma urmelor, era rea fiindcă aşa o construise Karkon. îmi pare rău.

Max luă în braţe androidul karkonian:

— O voi pune într-un zicriu de metal. Cred că e drept zăi facem o înmormântare.

Nina făcu din cap semn că da:

— De acord. Eu o s-o înştiinţez pe mătuşa mea, trebuie să ştie că, de azi, nu se mai află în niciun pericol. Apoi le voi spune şi copiilor. Cred că şi lor o să le pară rău. Pune bine cilindrul ăsta de cupru, este legătura dintre android şi mătuşa mea Andora.

Se întoarse în vilă, ţinând încă scrisoarea în mână, se duse la Liuba şi îi povesti cele întâmplate: era drept să o înştiinţeze pe blânda Bezeluţă care cunoscuse androidul karkonian. Apoi puse mâna pe telefon şi chemă Madridul.

În mica vilă de pe strada Velázquez totul era liniştit şi telefonul Ninei le făcu fericite pe mătuşile ei bătrâne. Carmen vorbea întruna, iar Andora, când află ce se întâmplase, suspină lung şi, fără să-i dea lui Carmen nimic de înţeles, îi trimise Ninei o sărutare, spunându-i:

— E mai bine aşa, micuţa mea. Măcar voi putea trăi mai liniştită. Şi ştii ceva?

— Ce, mătuşă?

— Eu şi Carmen ne-am hotărât să-ţi facem o vizită de Crăciun? Eşti bucuroasă?

— Da, foarte bucuroasă! Închipuie-ţi, vor fi aici şi mami, şi tati! O să facem o petrecere pe cinste şi o să ne distrăm de minune, răspunse entuziasmată fetiţa Celei de a Şasea Luni, în vreme ce Bezeluţa, care ascultase convorbirea, se porni să ţopăie de fericire în mijlocul holului de la intrare. În sfârşit, putea să gătească pentru toată familia!

Adonis şi Platon începură să se fugărească prin camerele Vilei Espasia, luând în picioare toate covoarele, iar Nina, deşi încă tristă pentru sfârşitul androidului karkonian, izbuti să se joace toată seara cu cele două animale.

La Palatul ca d'Oro, în schimb, nici urmă de veselie. Karkon îşi ieşise din fire. Nu numai că trebuise să întărească Zeroul de la motorul Sobei, dar fusese nevoit şi să infecteze cu Kabitus Morbante maşinăria care conţinea a Treia Taină, fiindcă bănuia un viitor atac al Ninei. În plus, Alvise şi Barbessa, Irene, Gastilo şi Sabina se simţeau din ce în ce mai rău: aveau grabnică nevoie de inimi de pisică.

— Visciolo! Kabitus Morbante funcţionează. A treia maşinărie e la adăpost, Nina nu va şti niciodată s-o deblocheze, acum e infectată şi e mai puternică decât înainte. Numerele-Magi şi Mecageometria sunt la loc sigur. Acum pregăteşte nişte cuţite şi fire de fier, în zilele următoare o să măcelărim nişte pisici vagabonde, urlă el, scuipând în dreapta şi în stânga.

— Desigur, Stăpâne! Totul va fi pregătit, răspunse Saşiul, frecându-şi mâinile de bucurie că va putea omorî vreo două animăluţe amărâte.

Contele închise uşa laboratorului K şi se hotărî să treacă la planul de atac, slujindu-se de ajutorul celor trei androizi adulţi pe care îi avea: execută toate procedurile necesare şi contactul fu stabilit imediat. În acelaşi timp, în trei locuri diferite din lume unde locuiau acei oameni-

robot, semnalul ajunse cu precizie în circuitele lor cerebrale. În Perú era Tupac „Cel Crud”: ochi negri, plete pana corbului, faţă oacheşă şi dinţi puternici, un android numai muşchi şi fără minte; în Rusia trăia Vladimir „Amăgitorul”: ochi albaştri, plete galben-pai, faţă albă ca laptele, avea iscusinţa de a păcăli pe oricine; apoi era al treilea android karkonian, Loui Meci Kian „Cinicul” care trăia în China: ochi prelungi ca nişte fante, păr castaniu tuns perie, trup uscăţiv şi o intuiţie fără cusur. De ani de zile toţi trei trăiau ca oricare altul, aveau slujbe foarte normale, iar purtarea lor nu dăduse nimănui de bănuit: Karkon îi pusese în faza de „somnolenţă”, altfel spus, nu erau

În stare să acţioneze cu răutate şi violenţă. Dar acum sosise clipa să-i „trezească”.

— Sunt Karkon, Magister Magicum. Vă ordon să redeveniţi activi! Vă voi trimite fiecăruia un cufăr. Înăuntru veţi găsi cele de trebuinţă. Aşteptaţi ordinele mele! Veţi afla veşti de la mine foarte curând.

Contele întrerupse comunicarea şi, mângâindu-şi

ţăcălia, visa la victorie şi îşi imagina sfârşitul micii alchimiste. „Câteva luni doar şi cei trei androizi ai mei vor fi pregătiţi să se lupte cu nepoţica profesorului Mişa. Nina nu mai are scăpare!” rânji el dispreţuitor, strângând în mâini Pandemon Mortalis.

Necazurile pentru Nina şi prietenii ei erau tot mai mari şi aventura pentru a salva Xorax devenea pe zi ce trecea tot mai grea şi obositoare. Dar hotărârea celor cinci copii era mai puternică decât Răul. De bună seamă, lucruri rele se tot întâmplaseră, ba chiar prea multe, iar moartea Andorei

le zdruncinase încă o dată încrederea, dar, pe de altă parte, lupta împotriva contelui se înăsprise atât de tare, încât orice suferinţă era înfruntată curajos şi suportată în virtutea prieteniei lor.

Îşi luară rămas-bun de la androidul karkonian într-o după-amiază friguroasă de la mijlocul lui decembrie. Cerul era plumburiu şi Veneţia părea învăluită într-o manta de gheaţă. Lui Max 10-pl i se citea tristeţea în ochi, păşea fără tragere de inimă şi, când puse trupul Andorei în

sicriul de metal, două lacrimi se prelinseră pe chipul lui argintiu. Era pentru prima dată de faţă la moartea unui semen de-al său. Max ştia bine că Andora fusese un android foarte deosebit de el, atât ca înfăţişare cât şi ca fire, dar tot era copleşitor să-l vezi nemişcat şi lipsit de viaţă.

Cu capetele plecate, Nina şi ceilalţi priviră pentru ultima oară acel robot complicat care, deşi le făcuse atâtea greutăţi, se hotărâse să moară ca să nu ducă o viaţă de răutate. Max puse sicriul pe singurul hublou din Acqueo Profundis, o trapă de urgenţă care îngăduia ieşirea pe fundul lagunei. Sistemul de închidere ermetică a hubloului era foarte sigur şi mecanismul pentru a-l deschise şi a face sicriul să alunece afară se dovedi destul de complicat. Toţi îşi luară în tăcere rămas-bun de la Andora. Sicriul alunecă afară şi pluti printre alge şi peşti până se aşeză pe fundul nisipos.

Şi, în timp ce povestea androidului preferat al lui Karkon lua sfârşit în apele îngheţate ale lagunei, o altă înfruntare, cu iţe încurcate şi descumpănitoare, era pe cale să înceapă: cea dintre profesorul José şi groaznicul primar LSL.

CAPITOLUL ZECE

Interogatoriul şi vioara din al treilea turn

„Desenele Leului sunt perfecte, descrierea statuii şi observaţiile mele privind totala lipsă a unor evenimente magice sunt convingătoare”. Profesorul José vorbea de unul singur pe când punea într-un plic voluminos diferitele documente pe care le scrisese. Era nouă dimineaţa, pe 16 decembrie, aroma cafelei se răspândea în cameră, înmiresmând-o, şi dascălul spaniol sorbea din băutura caldă mai înainte de a da piept cu primarul Loris Sibilo Loredan. Făcuse tot ce putuse ca să-l mulţumească pe marchizul cel dubios şi era sigur că Dodo nu avea să mai fie prigonit şi că povestea Leului înaripat avea să fie dată

uitării. Desigur, profesorul ştia prea bine că statuia era fermecată, dar trebuia cu orice preţ să demonstreze contrariul!

Îşi puse nelipsita lui pelerină şi îşi aşeză pe cap caraghioasa pălărie neagră şi ţuguiată: dacă e să spunem adevărul, privindu-l bine, îmbrăcat aşa cum era nu semăna deloc cu un dascăl, ci cu un mag ciudat. Dar cultura şi pregătirea lui erau deosebite, aşa că nimeni nu ar fi putut pune la îndoială priceperea sa. Cel puţin aşa gândea el. Luă plicul şi ieşi sprinten, salutându-l pe grădinar care era ocupat cu obişnuitele treburi gospodăreşti în parcul Vilei Espasia.

Jumătate de oră mai târziu, profesorul stătea în sala de aşteptare a Primăriei şi acelaşi aprod comunal, cu faţă cenuşie şi severă, îl pofti în biroul lui LSL. Dascălul intră, dar primarul nu era acolo. Profesorul luă aminte din nou la tablourile agăţate de pereţi şi bombăni:

— Groaznice pânze! Bărbaţi şi femei cu cap de şarpe! Chiar că e de prost-gust!

Tocmai atunci intră marchizul Loris Sibilo Loredan, îmbrăcat cu un palton cenuşiu lung până la călcâie şi cu o eşarfă galbenă. 11 salută pe profesorul José din cap şi se duse să se aşeze în fotoliul său, îndărătul biroului.

— Aşadar, aţi adus ceea ce v-am cerut? întrebă LSL.

— Da, desigur. Iată, priviţi, aici se află demonstraţia că statuia Leului înaripat din Veneţia nu este nicidecum magică. Dimpotrivă! Este o veche statuie de marmură, de provenienţă antică. Totul ca la carte, răspunse stingherit José, punând pe masă plicul cu documente.

Primarul citi în tăcere vreme de câteva minute, apoi privi atent desenele, se ridică în picioare şi, cu degetul îndreptat spre profesor, urlă:

— Dumneata eşti un vrăjitor! Eşti un pericol pentru comunitatea din Veneţia. Aceste hârtii nu au nicio valoare. Dimpotrivă, demonstrează că Leul înaripat e vrăjit şi

zboară.

— Dar… domnule primar, ce tot spuneţi? Nu e adevărat!

José păli.

— Gărzi, duceţi-l pe profesor în Sala Marelui Consiliu pentru a fi interogat!

Glasul lui LSL se făcu adânc şi puternic. Uşa biroului se deschise şi intrară doi gardieni care îl luară de braţe pe sărmanul José care se zbătea şi urla:

— Sunt nevinovat! N-am făcut nimic! Nu sunt un vrăjitor!

Dar planul lui LSL fusese studiat în amănunt, primarul ar fi găsit orice scuză pentru a-l băga la închisoare pe José, ca apoi să se poată răfui cu Dodo. Înţelegerea cu diabolicul Karkon era limpede, iar marchizul urma ordinele contelui.

În Sala Marelui Consiliu se aflau zece indivizi ciudaţi, îmbrăcaţi în violet, care ocupau cele două bănci aşezate pe laturile încăperii. Îndată ce gardienii îl aduseră pe José în mijlocul sălii, ei îl priviră şi începură să zâmbească.

Aprodul comunal scutură un clopoţel de argint şi anunţă:

— A început interogatoriul. Se închid uşile!

Primarul LSL se apropie de dascăl şi, cu un aer sfidător, îşi desfăcu larg braţele şi se adresă celor de faţă:

— Vedeţi, acesta este profesorul José, un mag spaniol care voia să facă zarvă în oraşul nostru. Şi asta în ciuda faptului că eu afişasem pe toate zidurile o proclamaţie foarte clară: „Leul din Veneţia nu e vrăjit. Nu zboară”. Dar profesorul susţine contrariul, iar aceste documente pe care mi le-a adus acum de dimineaţă sunt o dovadă evidentă.

Şi, spunând acestea, le arătă hârtiile şi desenele celor zece persoane aşezate pe bănci. Se ridică un murmur, toţi comentară cu glas scăzut documentele, iar profesorul, răvăşit de ce se întâmplă, strigă:

— Acele documente demonstrează că Leul e doar o statuie de marmură şi atâta tot. Nu-i nicio vrăjitorie la mijloc! Vă jur!

— Linişte! îl reduse la tăcere LSL. Dumneata insişti! Tăgăduieşti evidenţa! Acum răspunde-mi la întrebări! Vreau adevărul!

Interogatoriul începuse. Cele zece personaje se consultară, apoi, pe rând, se duseră lângă primar şi îi şoptiră întrebările lor. LSL era mulţumit şi întrebă:

— Profesore, de ce ai venit la Veneţia?

Pe José îl trecură fiori reci:

— Am nişte prieteni. Asta-i tot.

— Suntem informaţi că locuieşti la Vila Espasia, împreună cu nepoata profesorului Mihail Mejinschi, dus dintre noi acum câteva luni… urmă primarul, ţintuindu-l pe sărmanul profesor cu privirea sa pătrunzătoare.

— Da, locuiesc într-o casă alăturată. Am fost bun prieten cu profesorul Mişa, răspunse José şi inima îi bătea să-i spargă pieptul.

În acel moment, primarul spuse că profesorul fusese un om de treabă, însă foarte original, care ducea o viaţă ciudată, îndrăgea alchimia şi magia. José nu-l putu contrazice, nu se simţea în stare să-l vorbească de rău pe mult iubitul său prieten şi, în plus, se temea să nu-i facă vreun necaz Ninei. Dar marchizul continuă cu întrebările până când puse punctul pe i.

— Dumneata te vezi şi cu prietenii micuţei Nina. În mod deosebit cu Dodo. Un exemplu foarte prost pentru copii! În ultima vreme ne-a făcut o groază de necazuri şi tot vorbeşte despre magie şi despre Leul înaripat. Nu poţi tăgădui acest lucru!

LSL era hotărât, voia să-l bage la apă şi pe copil.

— Nu, nu e adevărat! Dodo e un băieţel de zahăr. Nu a făcut rău nimănui, niciodată, răspunse José din ce în ce mai stingherit.

În clipa aceea, toţi cei zece indivizi îmbrăcaţi în violet se ridicară în picioare şi strigară:

— Dodo e un pericol! Trebuie pedepsit aspru!

Primarul făcu un semn aprodului comunal, care deschise uşa Sălii Marelui Consiliu şi îl lăsă înăuntru pe băiat, însoţit de doi gardieni. Îl ridicaseră înainte să ajungă la şcoală. Deşi se împotrivise, Dodo nu izbutise să fugă şi să-şi avertizeze părinţii şi prietenii.

Copilul era înspăimântat rău, tremura şi plângea. Profesorul încercă să-i iasă în întâmpinare, dar primarul îl opri şi îl aduse pe copil în mijlocul încăperii, îmbrâncindu-l.

— Tu crezi în magie? îl întrebă LSL.

Dodo îl privi pe José care îi făcea semn din cap să zică nu, şi aşa făcu:

— Nu, eu nu e… c… cred în… m… magie, murmură el muşcându-şi buzele.

— Eşti un mincinos! Noi avem dovezi! afirmă primarul învârtindu-se în jurul lui. Ştim bine că ai intrat ca un hoţ în palatul contelui la d’Oro. Ce ai furat? Ce voiai să faci?

— N… n… nimic. Nu’s… s… sunt un hoţ! răspunse copilul, plecându-şi capul.

— A, nu? Păi atunci cum explici că te-au văzut zburând pe un balon de săpun?

Întrebările lui LSL deveneau tot mai tăioase.

Cine m-a v... v... văzut? avu curaj Dodo să-l întrebe pe marchiz, care îl interoga.

— Te-au văzut copiii orfani care trăiesc în palatul lui Karkon! Ei sunt cu adevărat copii de treabă, spuse primarul cu un aer mulţumit.

— Nu’s... s... sunt copii! Sunt androizi. Ei m-au bătut, răspunse Dodo cu obidă, fără să îşi dea seama de gravitatea spuselor lui.

Se băgase singur în bucluc. Tocmai recunoscuse că acei copii ai lui Karkon erau androizi. LSL îşi desfăcu iar braţele şi, întorcându-se către cele zece personaje care şedeau pe bănci, exclamă:

— Iată, vedeţi! Dodo vorbeşte de androizi! Curată nebunie! E demonstraţia concretă că acest copil crede în

magie. Crede cu adevărat că o persoană onorabilă precum contele Karkon ar fi, în fapt, un viclean meşter de androizi. Asta e grav. Foarte grav.

Atunci interveni profesorul José care voia să dreagă busuiocul:

— Nu, Dodo s-a exprimat prost. Eu pot să explic…

— Linişte! Dumneata să taci! Am auzit destul, i-o tăie primarul. Dumneata vrei să aduci dezordine în oraşul nostru. Aţi răspândit zvonul că Leul înaripat e magic, că există copii androizi. Şi cine ştie ce mai puneţi la cale!

— Răfuiţi-vă cu mine! Dodo şi ceilalţi copii nu au nimic de-a face cu treaba asta, strigă José disperat.

— Zadarnic încerci dumneata să-l scapi pe mucosul ăsta. Sunteţi vinovaţi amândoi. Sunteţi nişte răufăcători! urlă şi mai tare LSL, întorcându-se către cele zece personaje care rânjeau, privindu-i cu ură pe profesor şi pe copil.

— Ce trebuie să facem cu ei? întrebă marchizul cu un glas aspru.

— Să-i băgăm la zdup! veni răspunsul sec al celor zece.

— Bine, atunci vor fi duşi la puşcărie, şi, spunând acestea, primarul îi chemă pe gardieni.

Dodo se aruncă pe jos şi începu să plângă disperat, profesorul se duse lângă el să-l aline, dar gardienii izbutiră să-i despartă cu forţa şi să-i târască afară din Sala Marelui Consiliu, pe când aprodul comunal suna din nou clopoţelul de argint:

— Interogatorul s-a terminat. Şedinţa se ridică!

Copilul urlă disperat:

— V… v… vreau la mama! Chemaţi-o! dar primarul îl luă în râs şi îi smulse bascul portocaliu, aruncându-l pe jos.

Dodo rămase cu capul gol şi chelios; încă se mai vedeau cicatricele şi frumosul său păr roşcovan începuse să crească asemenea unor ace.

— Mă, ţestosule, termină cu văicăreala, o să vezi că închisoarea o să te facă să-ţi bagi minţile în cap.

Deşi ţinut de cei doi gardieni, profesorul reuşi să-i tragă un şut în fund primarului, care se întoarse brusc şi urlă:

— Afară! Duceţi-l afară de-aici! O să putrezească în temniţă până ce vor recunoaşte că nu există magie!

Dodo îşi ridică bascul de pe jos şi îl puse pe cap, apoi, cu o mişcare dibace, reuşi să-şi vâre mâna în buzunar, mai înainte ca să-l apuce de braţ şi să-l scoată de acolo gardienii. Pipăi câteva clipe rubinul Prieteniei Trainice: de data asta nu-l uitase acasă. Trăgea nădejde ca prietenii săi să ajungă în cel mai scurt timp. Situaţia era cu adevărat tragică.

Era la amiază, Roxy, Cesco şi Fiore stăteau în bănci la şcoală şi era ocupaţi să scrie o temă la italiană când simţiră în buzunare o căldură ciudată. Cesco îşi privi pantalonii şi băgă o mână în buzunar: rubinul era fierbinte. Roxy şi Fiore îşi dădură seama şi ele. Pe dată săriră în picioare şi rostiră cu toţii numele prietenului lor care nu venise la şcoală în acea dimineaţă: Dodo.

Profesoara de italiană tresări pe scaun şi ceilalţi elevi se puseră pe râs. Cesco îşi ceru scuze şi, împreună cu cele două fete, reîncepură să-şi scrie tema, cu sufletul la gură. Pricepuseră că Dodo era în primejdie şi trebuiau să plece de la şcoală cât mai repede. Roxy se prefăcu că o doare burta, iar Fiore şi Cesco îi spuseră profesoarei că nici ei nu se simţeau bine.

— În recreaţie am mâncat nişte brioşe, poate că n-or fi fost proaspete, spuse băiatul luându-şi o mutră chinuită de durere.

Profesoara nu bănui nimic şi le dădu drumul acasă.

Cei trei izbutiseră; după cinci minute, copiii erau în faţa Vilei Espasia ca să o anunţe pe Nina. Îi arătară micii

alchimiste rubinele calde, iar aceasta îşi puse pe dată canadiana groasă şi îi duse pe toţi la căsuţa profesorului José, ca să-i spună că prietenul lor dăduse de necaz. Dar, când intrară, avură o surpriză neplăcută: văzură masa goală, documentele despre Leul înaripat dispăruseră. Iar de profesor, nici urmă.

Văzându-i pe copii neliniştiţi, grădinarul le spuse că José plecase cu câteva ore în urmă şi nu se întorsese încă:

— A spus că se duce pe podul Rialto.

Nina înţelese că José era la primar.

Copiii se priviră în ochi şi mica alchimistă luă o hotărâre:

— Trebuie să mergem degrabă la Primărie. După părerea mea, Dodo şi José sunt la primar. Dar trebuie să fim pregătiţi pentru ce-i mai rău, aşa că e nevoie să luăm cu noi o poţiune magică. O să ne fie de folos.

— Acum? Trebuie să facem o poţiune tocmai acum? Dar nu avem timp de pierdut! se opuse Cesco nefiind de acord.

Dar fetele îl convinseră: nu era cu putinţă să îl înfrunte pe marchizul viclean fără a se folosi de magie.

Când ajunseră în laboratorul vilei, Nina puse mâna cu stea pe pagina lichidă şi întrebă repede *Sistema*

Magicum Univerşi:

— Carte, Dodo şi José sunt în primejdie. Ce poţiune alchimică pot folosi?

t) dar Sarea Forte te va ajuta şi pe duşrhanii tăi îi va stopa.

De rhurit, Sigur nu vor Yhuri\ Sar Vherhoria Şi-o vor risipi în luYhe Taldo Yhul nu-l folosi\ fiindcă la nivhic nu-ţi va sluji.

— Sare Forte? Dar ce proastă sunt, nu mă gândisem! E o formulă scrisă aici, în Caieul Negru al bunicului, spuse Nina răsfoind carneţelul. Imediat ce găsi pagina cu pricina citi repede:

SARE FORTE

Compusă din Sare Marină şi Apă de Smarald. Băută sau împroşcată în faţă, blochează mintea şi îţi înţepeneşte corpul vreme de cel puţin două ore. A se distila 1 oră şi 43 de secunde.

— O oră şi 43 de secunde? Păi e prea mult! se plânse Cesco.

— Nu te văicări şi caută în flacoane Apa de Smarald! Nina era nerăbdătoare: cu o lingură mare luă Sare

Marină dintr-un castron şi o puse într-un flacon. Cesco trase de pe un raft sticla cu Apă de Smarald şi i-o dădu fetei. Orologiul arăta ora 12, 49 de minute şi 7 secunde.

— Aşadar, poţiunea va fi gata la ora 13, 49 de minute şi 50 de secunde. Între timp, o să telefonăm la Primărie şi o să întrebăm dacă nu cumva José şi Dodo se află la domnul primar. Poate că o să ne răspundă.

Ideea Ninei păru naivă, dar Fiore născoci pe dată o minciună gogonată care putea să meargă. Luă celularul Ninei şi dădu telefon, zicând:

— Alo, Primăria? Sunt menajera marchizului LSL, aş vrea să ştiu dacă domnul primar a plecat, fiindcă prânzul e gata şi-l aştept cu masa pusă.

Fetiţa avea o voce convingătoare şi, de la celălalt capăt al firului, secretara lui LSL căzu în plasă:

— Nu cred că primarul o să vină la masă. S-a dus la închisoarea comunală pentru o problemă foarte delicată.

Fiore închise celularul şi spuse cu tristeţe:

— I-a dus la temniţă. Sunt sigură de asta. Secretara mi-a zis că primarul s-a dus la închisoare pentru o problemă foarte delicată.

— La temniţă? Dodo şi José la închisoare? strigă Roxy dând cu pumnii în zid.

— Trebuie să ne grăbim. Hai să-i eliberăm!

Cesco dădea din picioare de enervare, iar Nina luă Taldomul în mână şi îl strânse cu putere:

— Dacă LSL îi face vreun rău lui Dodo, jur că îl omor.

Ora de aşteptare pentru obţinerea poţiunii păru să nu se mai termine: cu ochii ţintă pe flacon, copiii văzură lichidul transformându-se şi devenind tot mai negru. Când se făcu ora 13, 49 de minute şi 50 de secunde poţiunea fu gata: Nina luă flaconul şi îl ascunse sub canadiană, apoi ieşi în fugă din laborator, împreună cu prietenii ei. Salvarea lui Dodo era aproape.

Era frig rău, soarele era acoperit de nori groşi şi cenuşii, şi curând avea să plouă, dar copiii rămaseră pe puntea vaporaşului ce îi ducea la San Marco. Voiau să coboare cât mai repede şi să-i găsească pe Dodo şi pe José. Cu nasul îngheţat şi cu respiraţia grea, ajunseră la poarta cea mare a închisorii din Veneţia, unde o santinelă făcea de pază. Copiii se învârtiră în sus şi în jos, şi santinela, crezând că se joacă, chiar începu să râdă, dar în acel moment Nina îl împroşcă în faţă cu Sare Forte. Tinerelul în uniformă căzu la pământ ameţit, cu ochii larg deschişi. Magia îşi făcuse efectul. Într-o goană nebună, copiii îl târâră de cealaltă parte a porţii, aşa ca niciun trecător să nu intre la bănuieli.

— Haideţi, să mergem, vraja nu durează decât două

ore, după care santinela o să se trezească, îi grăbi Roxy cuprinsă de nelinişte: ardea de nerăbdare să-l găsească pe Dodo.

În vârful picioarelor străbătură un coridor lung, unde, din fericire, nu întâlniră pe nimeni, coborâră trei scări şi, ajunşi la capăt, văzură câţiva temniceri care le dădeau de mâncare prizonierilor. Încet-încet dădură colţul şi, fără să facă zgomot, izbutiră să nu fie zăriţi. Cu cât înaintau, cu atât simţeau un miros greţos de canal.

— Acoperiţi-vă nasul, nu ne putem întoarce, şopti Cesco. Trebuie să-i găsim pe Dodo şi pe José.

La o încrucişare a coridoarelor subterane văzură trei săgeţi indicatoare care arătau direcţii diferite: „Celule pentru hoţi” la stânga, „Celule pentru ucigaşi” la dreapta, „Celule pentru subversivi” în faţă.

— Ăsta e, trebuie să mergem înainte, îmi amintesc bine *Proclamaţia* primarului. Cine vorbeşte despre magie este socotit subversiv, spuse Nina înaintând încetişor.

Lumina, care venea de la nişte felinare mici, acoperite cu uriaşe pânze de păianjen, se făcea tot mai slabă, zidurile erau scorojite şi pline de mucegai, iar pardoseala crăpată de umezeală. Din cauza frigului, pe tavan se formaseră stalactite şi, din când în când, copiilor le cădeau în cap bucăţi de gheaţă.

— Brrr, aici e un frig de groaza lumii!

Fiore tremura toată şi se temea să nu dea de păianjeni, Roxy îşi sufla în pumni să se încălzească şi ardea de nerăbdare să iasă din acel loc groaznic. La un moment dat, se auziră nişte glasuri şi zgomote de lanţuri ce veneau dinspre capătul coridorului, unde se întrezărea o lumină ceva mai puternică. Cesco şi Nina merseră înainte primii şi îl văzură pe primar, împreună cu doi gardieni, în faţa uşii unei celule.

— O să staţi aici până ce vă veţi recunoaşte vina, urlă LSL.

Gardienii luară un lanţ gros şi îl trecură printre zăbrele ca să închidă cu lacătul uşa celulei. Nina îşi făcu curaj şi, dintr-o săritură, ajunse la ei strigând:

— Nenorociţilor!

Îi împroşcă în faţă cu lichidul alchimic pe primar şi pe cei doi gardieni, care nu avură timp să spună nici pâs. Se prăbuşiră la pământ cu limba scoasă.

— Nina! strigară Dodo şi José.

— Suntem aici cu toţii. Acum trebuie să ieşim afară din temniţele astea urât mirositoare.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni intră în celulă şi, împreună cu ea, Cesco, Fiore şi Roxy. Profesorul îi îmbrăţişă pe copii, iar Dodo, cu ochii umflaţi de plâns, îi sărută pe toţi.

— P… p… prieteni, cat’s… s… sunt de f… f… fericit să vă v… v… văd. De data asta, aveam r… r… rubinul în b… b… buzunar.

Nina îşi îmbrăţişă tare prietenul. Cesco şi Roxy zâmbiră, iar Fiore îl ajută pe profesorul José să-şi pună pelerina:

— *Muchas gracias*, aţi picat la ţanc. A fost groaznic. M-au interogat şi apoi Dodo a fost târât în temniţă împreună cu mine. Primarul ăsta e nebun! Cu siguranţă e în slujba contelui Karkon.

Profesorul vorbea anevoie şi clănţănea de frig.

— De bună seamă că la mijloc e mâna lui Karkon, zise Nina încurajându-l pe profesor. Acum însă, trebuie să ne cărăbănim de-aici. Efectul poţiunii de Sare Forte durează doar două ore!

— Sare Forte? Bravo Nina, bravo copii, sunteţi nişte alchimişti pe cinste! Magia asta era tocmai ce ne trebuia! îi lăudă José, aprobând acţiunea copiilor.

— Când se vor trezi, nu-şi vor aminti nimic. Cel puţin, aşa nădăjduiesc… zise Nina privind către primar şi cei doi gardieni întinşi pe podeaua umedă.

Traversară în fugă coridorul şi apoi scările, ieşiră prin poarta cea mare a închisorii, cu feţele răvăşite, dar bucuroşi să se fi reîntors la libertate. Fiore se sprijini o clipă de o coloană a închisorii şi-şi trase sufletul.

— Şi de data asta ne-am descurcat binişor.

— Chiar aşa, răspunse Nina. Acum ne întoarcem în Giudecca şi voi vă duceţi acasă, ca părinţii voştri să nu-şi facă griji. Ne vedem mâine.

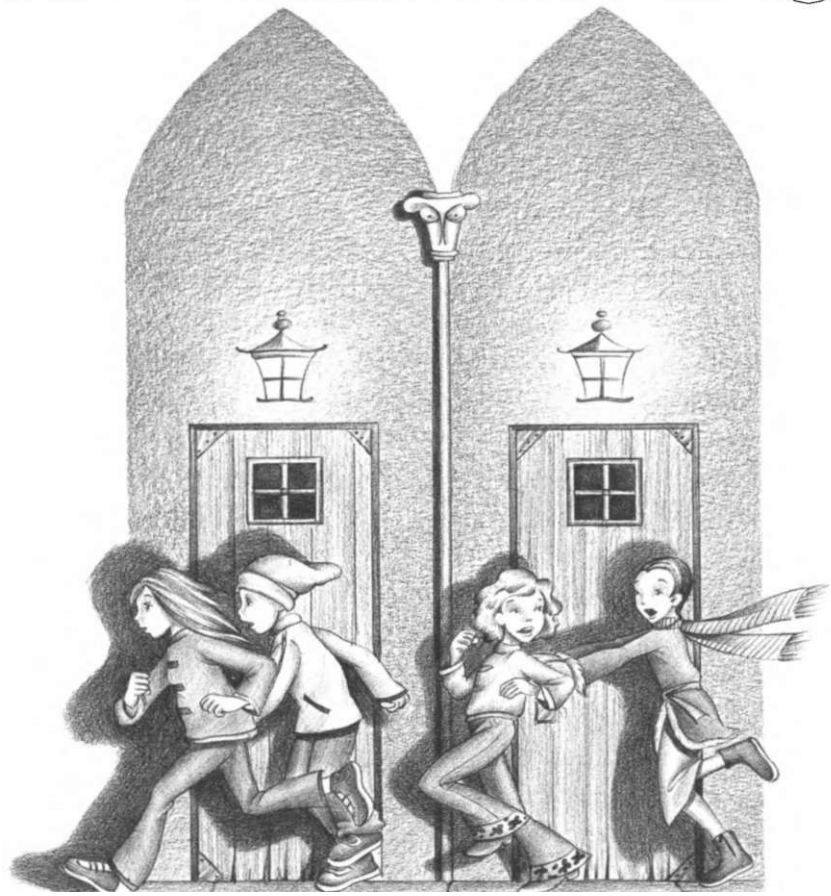

— R – f t.

— Şi dacă v… v… vin mâine să mă ia din nou? Ce f… f… fac? întrebă Dodo, îngrozit pe bună dreptate.

— Nu cred s-o facă. O să te lase în pace, cel puţin o vreme. Şi sper să stea departe şi de mine, şi de voi toţi. Altfel, îmi folosesc iscusinţa alchimică şi îl transform pe LSL într-un broscoi, făgădui profesorul José plin de mândrie.

Copiii se priviră în faţă şi izbucniră în râs. Roxy se bucură mult la ideea de a-l transforma pe primar în broscoi şi… cine ştie, poate că s-ar fi putut întâmpla aşa ceva!

Cesco, Fiore şi Roxy îl însoţiră pe Dodo până acasă, unde băiatul se simţi la adăpost. Nu spuse nimic despre groaznica aventură pe care o trăise, dimpotrivă, făcu pe niznaiul şi, cu scuza că trebuie să-şi facă lecţiile, se duse de-a dreptul în camera lui.

— Trebuie să învăţăm foarte mult, îi explică Fiore mamei lui Dodo, care întreba cum de întârziaseră atâta şi unde mâncaseră.

— Am fost la prânz la Nina, spuse Cesco. Era şi profesorul José care ne-a explicat cum să rezolvăm nişte probleme de matematică.

Femeia nu bănui nimic rău şi îi lăsă pe copii să înveţe liniştiţi. Cei patru copii îşi făcură curaj şi, mâncând ciocolată şi bomboane, petrecură restul după-amiezii gândindu-se cum să i-o plătească lui LSL. Mânia era prea mare şi dorinţa de răzbunare creştea clipă de clipă.

Nina şi José se reîntorseseră la vilă. Se îndreptară spre Salonul cu şemineu şi se aşezară în faţa focului. Dascălul privea nemişcat flăcările şi nu scotea o vorbă. Nina îşi dădu seama că, pentru el, situaţia era cu adevărat primejdioasă. Cu siguranţă că LS şi Karkon aveau să pună în curând la cale un alt plan ca să-i acuze pe el şi pe Dodo.

— Primarul îşi va fi venit în fire de-acum şi s-o fi întrebând cum oare de stă întins pe jos în închisoare, spuse mica alchimistă schiţând un zâmbet firav.

— Da, nu-şi va aminti nimic. Dar Karkon o să-l facă să-i revină memoria. Trebuie să fim pregătiţi pentru ce-i mai rău.

Profesorul vorbea cu mult calm, sorbind din ceaiul cald, cu biscuiţi proaspeţi, adus de Liuba. Ameninţările blestematului marchiz încă îi mai răsunau în urechi şi nu reuşea să accepte faptul că îl prinseseră şi pe Dodo.

— Domnule profesor, vreţi să vă întoarceţi la Madrid? întrebă Nina care, în fundul sufletului, se temea de un răspuns afirmativ.

— Nu, în niciun caz! Tu şi prietenii tăi aveţi nevoie de mine. O să rămân aici cât vei vrea tu. José se ridică din fotoliu, îşi puse pelerina şi, înainte să iasă din încăpere, îi făcu Ninei cu ochiul: Mă duc să mă odihnesc în cămăruţa mea. Iar tu nu te mai osteni, azi a fost o zi grea pentru toţi. Ai găsit soluţia pentru Cometa Pletoasă?

— Încă nu. Dar nu mă dau bătută. Cred că Alchidesenele o să-mi fie de folos. Trebuie doar să găsesc combinaţiile corecte de metale şi lichide. O să reuşesc, profesore, încheie Nina încrezătoare, însoţindu-l până la uşă.

Când José ieşi, fetiţa stătu câteva clipe sprijinită de zid şi se gândi că ar fi vrut să-i spună totul bunului profesor, dar nu era cu putinţă. Misiunea de a salva Xorax îi fusese încredinţată ei tocmai pentru că era o fetiţă şi Cea de a Şasea Lună avea nevoie de gândurile copiilor, nu de cele ale adulţilor, ca să nu dispară în Nimic. De aceea, bunicul Mişa şi Eterea, şi toţi Magii Buni, şi Alchimiştii de pe Xorax hotărâseră că ea, Nina de Nobili, avea să fie cea aleasă. Privindu-şi steaua din palmă se mai linişti un pic şi se hotărî să meargă în Acqueo Profundis ca să-l întâlnească pe Max, trist încă de pe urma morţii Andorei. Fetiţa coborî în pivniţă, puse în mişcare vagonetul, deschise cu Inelul de Fum marea uşă de stâncă şi pătrunse în laboratorul de sub lagună.

— Bună Max, ce mai faci?

— Trizt. Dar când te văd zânt fericit, răspunse androidul, ştergând praful de pe cărţi şi de pe rafturi.

Mica alchimistă îi povesti cele petrecute cu Dodo şi cu profesorul José, şi cât îi era de greu să continue tot aşa, luptând zilnic împotriva lui Karkon şi a primarului LSL. Şi, pe când vorbea, ecranul uriaş se ilumină dintr-odată: era Eterea.

Pentru Nina pe Xorax totul Yherge cuvh nu. Se poate Vhai bine

Şi Marele Consiliu al Magilor îţi urYhăreşte fiecare Yhişcare.

Îţi *aduc Salutul unor persoane pe care le cunoşti*, bunicul tău Mişa, î) în ian Dirov, Tadino de Ciorgis, *străvho Şul tău* liavhoi Aturi şi *Qsiris*, căruia iai făcut o ivhpresie foarte bună.

Să ştii că vei avea de înfruntat nişte luni dificile, lucrul acesta noi îl şti Uh foarte bine.

Fă-*ţi curaj*, *Suntevh Siguri că ai să reuşeşti*

Lipăşesc încă două Taine: Păvhântul şi Apa.

Şi nu va fi uşor să pui Vhâna pe ele.

ţine Yhereu Yhinte că aluvh ai Nota *a* Opta.

Chiar dacă nu Yhai ai cele trei cuburi.

Arvhonia Universului va cânta când Vei elibera A Patra Taină.

Sper *că acest VheSaj al Yheu te va însenina*

Şi te va face să descoperi puterea care stă în tine.

Xorax va trăi doar dacă tu şi prietenii tăi

Veţi învinge Luftiea întunericului.

Ştiu bine că nu e uşor să găseşti CoYheta Pletoasă.

Făina Fierbinte şi Piperul Violet.

complicată for Yhula pentru a obţine Coriandrul Repede, *dar totul va veni la vre Yhea Sa.*

Acuvh, concentrea-ă-te asupra încercării.

Nina şi Max nu avură nici măcar timpul să se apropie de ecran, ca să admire frumosul chip luminos şi totul se stinse. Mesajul neaşteptat al Etereei o îmbărbătă pe mica alchimistă care, impresionată, îl îmbrăţişă tare pe Max:

— Nota a Opta, Armonia Universului, repetă Nina, o muzică nemaipomenită pe care ard de nerăbdare s-o ascult din nou. Max, crezi că o să reuşesc să duc la bun sfârşit misiunea?

— Zânt zigur de azta! Poate că, într-o bună zi, ne vom întoarce împreună pe Xorax şi voi putea zăi revăd pe câţiva prieteni vechi şi pe bunicul tău Misa, căruia îi zimt atât de mult lipza, răspunse Max mângâind părul lung al Ninei şi privind-o în ochi.

— Ai un suflet mare, Max! Sunt bucuroasă că eşti aici cu mine.

Nina îl trase de urechile în formă de clopoţel ca să îl facă să râdă şi, în cele din urmă, pe chipul lui metalic de android răsări un zâmbet. Priviră împreună prin geamurile laboratorului spre fundul lagunei. Era întunecat şi printre alge nu înota niciun peşte, ploua şi frigul iernii se făcea simţit până şi în Acqueo Profundis, deşi sistemul de

încălzire fusese dat la maximum.

Nina îşi luă rămas-bun de la Max şi se reîntoarse în vilă. Petrecu o altă noapte fără ca Vocea să-i tulbure visele. Curând, avea să reapară dându-i micuţei alchimiste noi fiori de teamă: răsuflarea puturoasă a lui Karkon se afla de-acuma în vinele ei şi era greu lucru să se elibereze de Vocea Persuasiunii.

Trecuse o altă zi foarte grea, evenimentele se perindau fără oprire, dar, în acele ore, altcineva se simţea mai rău decât Nina. De fapt, la primărie era în plină desfăşurare o întâlnire secretă.

— Nu-mi amintesc nimic! Jur! M-am trezit în închisoare. Eram întins pe jos şi nici cei doi gardieni care stăteau lângă mine nu ştiu să spună ce anume s-a întâmplat şi de ce mă aflam eu acolo!

Primarul Loris Sibilo Loredan era răvăşit şi încerca să-i explice lui Karkon cele întâmplate.

— Dragă marchize, dumneata ştii bine că trebuia să-l interoghezi pe profesorul José şi să-l găseşti vinovat pe blestematul ăla de băiat cu basc portocaliu. Se poate ca nimeni să nu fie în stare să dea o explicaţie la ce s-a întâmplat? întrebă contele bănuitor, nevenindu-i să creadă vorbele primarului.

— Da, da, cei zece tovarăşi ai mei de mare încredere mi-au spus că interogatoriul a avut loc în Sala Marelui Consiliu şi că eu personal am pus să fie arestaţi profesorul şi Dodo. Dar nu-mi amintesc ce s-a întâmplat după aceea. Un lucru doar e sigur: nu mai sunt în temniţă, încercă să povestească primarul care, încă năucit de Sarea Forte, vorbea dând din mâini şi clătinând din cap.

— Probabil că ai fost hipnotizat. Vi s-a făcut o vrajă, o magie, explică atunci Karkon, vădit mâniat. E cu putinţă ca tocmai dumneata, care te pricepi la magie, să nu înţelegi că aceşti copii sunt cu adevărat groaznici? Trebuie eliminaţi cât mai curând. Dar trebuie să fim foarte atenţi,

altminteri, lumea va intra la bănuieli în ce ne priveşte atât pe mine cât şi pe dumneata.

Contele şi marchizul erau cu adevărat mâniaţi şi nu mai suportau ideea că cinci puşti şi un dascăl sosit de la Madrid puteau să le dea atâta bătaie de cap.

— Dumneata eşti Magister Magicum, Magul cel mai puternic din lume. De ce nu-i faci să dispară folosind una dintre vrăjile dumitale? întrebă primarul, ridicându-se din fotoliu.

— E tocmai ceea ce am de gând să fac. Ce crezi dumneata? Blestemata aia de fată e tare. Cunoaşte Alchimia Luminii, ştie toate secretele magice ale profesorului Mişa şi, în plus, are un sceptru de aur foarte puternic, Taldom Lux, iar eu nu am fost niciodată în stare să i-l iau. L-am ucis pe Mişa tocmai ca să i-l fur, dar, din păcate, nu am reuşit. Dar vei vedea, dragă domnule primar, curând Nina de Nobili va fi înfrântă! Am pus Kabitus Morbante şi nu se mai poate intra în Camera Vrăjilor!

Karkon pusese la cale şi un alt plan drăcesc, trezindu-i pe cei trei androizi adulţi ai săi, şi era sigur că avea să învingă, în cele din urmă.

Încă năucit, Loris Sibilo Loredan privi îngrozitoarele sale tablouri şi mângâie pânzele.

— Curând o să-mi cunoască adevărata fire… până acum am fost prea îngăduitor. Şi dumneata, stimate conte, ştii cât pot fi de primejdios, spuse el lungindu-şi gâtul. Pe de altă parte, mina asta de aur pe care mi-ai dăruit-o e foarte folositoare, fiindcă îmi îngăduie în sfârşit să trăiesc aşa cum îmi doresc. Dar dumneata, conte, eşti cel care trebuie să-i învingă pe Nina şi pe prietenii ei.

Acestea fiind zise, marchizul îşi înfăşură eşarfa la gât şi, înălţându-şi privirile, îl ţintui pe Karkon.

— Pentru moment, dragă domnule primar, nu te sfătuiesc să te foloseşti de magie. Înţelegerea noastră

merge înainte şi, curând, îţi vei putea dezvălui adevărata fire diabolică. Totul va merge ca pe roate. Dar, cum ştii, am de rezolvat o altă problemă, şi asta cât mai repede: îmi trebuie inimi de pisică! continuă Magul trăgând nădejde că LSL îl va ajuta.

Dar marchizul deschise gura, arătându-şi groaznica limbă verde:

— Pisici? Păi cum aşa, stimate conte, dumneata ştii că mă înnebunesc după pisici! îmi plac grozav de mult… nu mă pot lipsi de ele, ca să le dau androizilor dumitale. Nu-mi poţi cere acest lucru!

— Desigur, de bună seamă, înţeleg. Pe de altă parte, firea dumitale cere această mâncare. Dumneata te hrăneşti cu pisici, domnule primar, şi eu iau notă! Îţi doresc să găseşti mereu pisici grase şi gustoase, dar şi eu trebuie să încep cât mai curând vânătoarea acestor animăluţe. Ciracii mei sunt pe moarte şi e musai să le schimb inimile.

Magul se ridică şi, fluturându-şi mantia violetă, se îndreptă către ieşire. Când ajunse în faţa uşii, se întoarse şi făcu o ultimă sugestie:

— Mai sunt doar câteva zile până la Crăciun, fă în aşa fel ca să domnească din nou liniştea în oraş. Lumea trebuie să te iubească, dragă marchize, trebuie să te stimeze. Dumneata eşti primarul! Dacă îi vei avea pe cetăţeni de partea dumitale, nimeni nu va putea gândi că eşti un om periculos. M-am făcut destul de clar?

LSL zâmbi şi făgădui că avea să facă tot ce îi va sta în putinţă pentru un Crăciun fără scandaluri şi tărăboi.

— Despre Leul înaripat n-o să se mai vorbească. Voi pune să se acopere statuia cu o pânză, spunând că e nevoie să fie restaurată, aşa că, dragă conte, nu se va mai vedea nimic din vraja dumitale. Şi, chiar dacă noaptea i se vor ilumina ochii în violet, nimeni nu va descoperi acest lucru. De Crăciun, oraşul va fi în sărbătoare, însă noi, spuse el aproape şuierând, ne vom pregăti cursele… Curse

mortale!

Aşadar, înţelegerea dintre cei doi răufăcători era tot mai puternică şi se arătau noi necazuri pentru Nina. Noi lupte. Noi dureri.

În zilele următoare, copiii se întoarseră la Vila Espasia ca să o ajute pe mica alchimistă să găsească Făina Fierbinte, Cometa Pletoasă şi Piperul Violet, substanţe de trebuinţă pentru a obţine Coriandrul Repede, dar nici urmă de rezultate concrete. De data aceasta încercarea era cu adevărat lungă şi dificilă, şi Nina începu să se teamă că nu va izbuti să-şi demonstreze îndemânarea alchimică. Ar fi fost o belea! Pentru ea însăşi (ţinea la acest lucru în amintirea bunicului) şi pentru toţi copiii din lume. Cine i-ar fi izbăvit de vicleanul Karkon?

Din fericire, *Sistema Magicum Univerşi* le dădu o mână de ajutor. Când Cesco găsi într-un borcan nişte pulbere albă, i-o arătă Ninei:

— Ce crezi? Ar putea fi Făina Fierbinte?

Fetiţa pipăi ciudata substanţă şi privi borcanul:

— Nu-i scris nimic pe el. Ciudat, de obicei bunicul cataloga totul cu o precizie amănunţită. Încerc să întreb Cartea.

Puse pe ea mâna cu stea şi pagina lichidă se ilumină:

— Aceasta e Făina Fierbinte?

Cu *pulberea albă Vhă prăfuieşte*, *Să-ţi răspund nicicând nu* mă *oboseşte*.

Nina luă o linguriţă de pulbere şi o aruncă asupra Cărţii. Pagina lichidă o înghiţi şi, după câteva secunde, se auzi un pocnet puternic ce venea din *Sistema Magicum Univerşi*:

Răsunătoare şi cu dulce parfuvh, asta sigur e Făina Fierbinte, îţi Spun.

Vin *ea două Sute de gra Yhe să iei*

Şi între două oglindi să le pui cu tevhei.

Zece zile acolo trebuie să stea anuvhe

Şi apoi pe foc o vei putea pune.

Acurha, că tot ai dat de ea.

Covheta Pletoasă poţi căuta, *de o carte a lui Jo. Se eşti pregătită, dar nu fi foarte neliniştită, poate că din cer va cădea*

Şi, după Crăciun, *o Surpriză vei avea.*

Când toate aceste evenirhente. Se *vor iYhplini*

Piperul Violet între rudele tale va răsări.

— Pe toate ciocolatele din lume! strigă Nina. Cesco, ai găsit adevărata Făină Fierbinte! Eşti un geniu! Acum însă, trebuie să găsim două oglinzi şi să aşteptăm zece zile mai înainte de a o pune la fiert.

Cu borcanul în mână, Cesco se simţi mândru şi ceilalţi îi făcură o plecăciune şi o grămadă de complimente, luându-l în râs pentru ifosele pe care şi le dădea. Cartea le dăduse nişte indicaţii cu adevărat importante. Trebuiau să aştepte Crăciunul pentru a găsi Cometa Pletoasă şi Piperul Violet. Mai mult, Cartea o sfătuise pe Nina să se folosească de cartea lui José, *Alchidesene*, şi acest lucru o făcu foarte fericită, chiar dacă povestea cu Piperul Violet, şi anume că avea să răsară odată cu rudele, nu-i era deloc limpede.

— Ce crezi, Piperul Violet o să-l aducă mătuşile tale de la Madrid? întrebă Roxy.

— Nu ştiu. Mă îndoiesc că Andora şi Carmen ar avea această substanţă alchimică. O să vedem, răspunse stingherită fetiţa Celei de a Şasea Luni.

Căutarea ingredientelor pentru crearea Coriandrului Repede era anevoioasă, dar şi distractivă, şi copiii ştiau că urmau multe zile libere ca să o ajute pe Nina: de fapt, şcoala îşi închidea porţile pentru vacanţa de iarnă şi aveau să stea acasă până de Bobotează. Dodo, Cesco, Fiore şi Roxy ardeau de nerăbdare să-şi petreacă tot timpul în vila aceea frumoasă, aşteptând marea cină de Ajun. Urmau să vină şi părinţii lor, care aveau să o ajute pe Liuba să

pregătească delicioasele mâncăruri de Crăciun. Pe scurt, avea să fie un Crăciun pe cinste.

Pe 20 decembrie sosi o telegramă de la Moscova: Vera şi Giacomo îşi anunţau venirea, iar Nina mai-mai că explodă de bucurie. Liuba era ocupată până peste cap; împreună cu grădinarul curăţase lună vila şi pregătise camerele pentru părinţii Ninei şi pentru Carmen şi Andora. Şi José dăduse o mână de ajutor la împodobirea bradului, cumpărase globuri strălucitoare şi beteală, un set de beculeţe cu lumină intermitentă şi zeci şi zeci de fleacuri de atârnat la uşi şi la ferestre. În holul de la intrare fusese pus un brad mare şi ramuri de vâsc împodobeau canaturile uşilor, iar sute de lumânări roşii înfrumuseţau încăperile somptuoase.

Aerul de sărbătoare alunga grijile pentru misiunea lor, iar copiii erau cu adevărat foarte prinşi de pregătiri.

Aşa cum sugerase Karkon, primarul dăduse dispoziţie să fie puşi o mulţime de brăduţi iluminaţi prin toate piaţetele din oraş, iar Piaţa San Marco fusese împodobită din belşug cu uriaşe draperii de catifea roşie şi cu lame padare aurite. În felul acesta, acoperirea Leului înaripat trecu aproape neobservată: veneţienii erau cu toţii ocupaţi cu darurile de pus sub pom şi nu se întrebară prea mult de ce statuia de marmură despre care se făcuse atâta vâlvă fusese acoperită tocmai de Crăciun, pe motiv că trebuia restaurată. Planul contelui şi al marchizului era, aşadar, perfect, dar Nina nu-şi găsea liniştea. Acea împăcare închipuită nu o convingea deloc.

Şi avea drep Jfâstate.

Vânătoarea de pisici începuse şi, în două nopţi, Visciolo şi copiii androizi prinseră douăzeci de maidaneze. Puii fură lăsaţi liberi, dar cele mai mari avură parte de un sfârşit trist. În Camera de Tortură din Palatul ca d'Oro, unde cu luni în urmă fusese dus şi bietul Adonis, totul era pregătit. Cazanul cu apă şi smoală fierbea pe foc, iar sărmanele pisici erau legate pe masă. Mieunau şi pufneau pe nas, dar nimeni nu le mai putea salva. Fură spintecate şi inimile puse la fiert la foc mic, aşa cum o cerea magia vicleană a lui Karkon. Alvise şi Barbessa erau slăbiţi în ultimul hal şi ceilalţi androizi abia se ţineau şi ei pe picioare. În câteva zile aveau să fie gata pentru transplant

şi acesta era cadoul de Crăciun al lui Karkon pentru ucenicii săi răufăcători.

Nina şi prietenii ei nu putură face nimic pentru a salva pisicile: era prea periculos să intre în Palatul ca d'Oro, după cele întâmplate cu José şi Dodo. Roxy şi Fiore insistaseră, dar Cesco şi Nina, deşi cu inima frântă de durere, hotărâră să nu intervină. Pentru prima dată cei cinci prieteni se certară şi cele două fete se supărară pe Nina. Făcură pace doar după ce interveni cu blândeţe profesorul José:

— Mi se rupe inima ştiind că Magul cel viclean omoară acele sărmane animale, dar trebuie să vă daţi seama că e prea periculos să facem ceva. Riscăm să sfârşim cu toţii la puşcărie. LSL ar putea hotărî să ne ucidă sau să ne otrăvească. Primarul ăla e mai crud şi decât Karkon şi sunt sigur că şi el se slujeşte de Alchimia întunericului, le explică dascălul spaniol. Vreau să studiez viaţa lui LSL, mă voi informa. Omul ăla tăinuieşte ceva secrete. Are o căutătură vicleană, nicidecum omenească.

Profesorul José avea dreptate. Era încă un mister cine era, de fapt, Loris Sibilo Loredan. Doar Karkon şi alţi câţiva ciraci ştiau adevărul.

Nina era tulburată peste poate: îi făcea foarte rău să ştie că Magul măcelărea sărmanele pisici, dar, dacă şi-ar fi implicat încă o dată prietenii, atunci s-ar fi sfârşit totul. Peste tot erau controale şi spioni, primarul îi pusese sub urmărire pe José şi pe Dodo şi, fără îndoială, şi ea, şi ceilalţi erau în vizor. Ar fi fost de ajuns o greşeală cât de mică şi cine ştie ce ar mai fi făcut marchizul. Încercă să anunţe Asociaţia pentru Protecţia Pisicilor, dar la numărul telefonic al sediului din Veneţia răspundea mereu un robot plicticos care repeta obişnuitul mesaj: „Ne pare rău, sediul este închis pentru sărbătorile de Crăciun. Redeschidem după Bobotează".

Bucuria de a se gândi la Ajunul Crăciunului, la

venirea rudelor şi la frenetica zăpăceală a căutării cadourilor potrivite se împletea cu suferinţa de a nu putea salva bietele animăluţe de răutatea karkoniană.

Nina nu izbutea să doarmă liniştită, dar, într-o seară, oboseala fu atât de mare, că fetiţa adormi foarte devreme. Era abia opt şi jumătate. Liuba o înveli drăgăstoasă, stinse veioza de pe noptieră şi, înainte să iasă din cameră, o sărută pe frunte.

Părea o noapte ca atâtea altele, luminile intermitente inundau întregul parc al vilei şi totul era liniştit.

Dar, se ştie, Răul îşi arată chipul hâd chiar în clipele cele mai senine.

Nina visa că se joacă laolaltă cu Platon şi cu Adonis, îşi fugărea animalele mult iubite şi, în glumă, le stropea cu apă

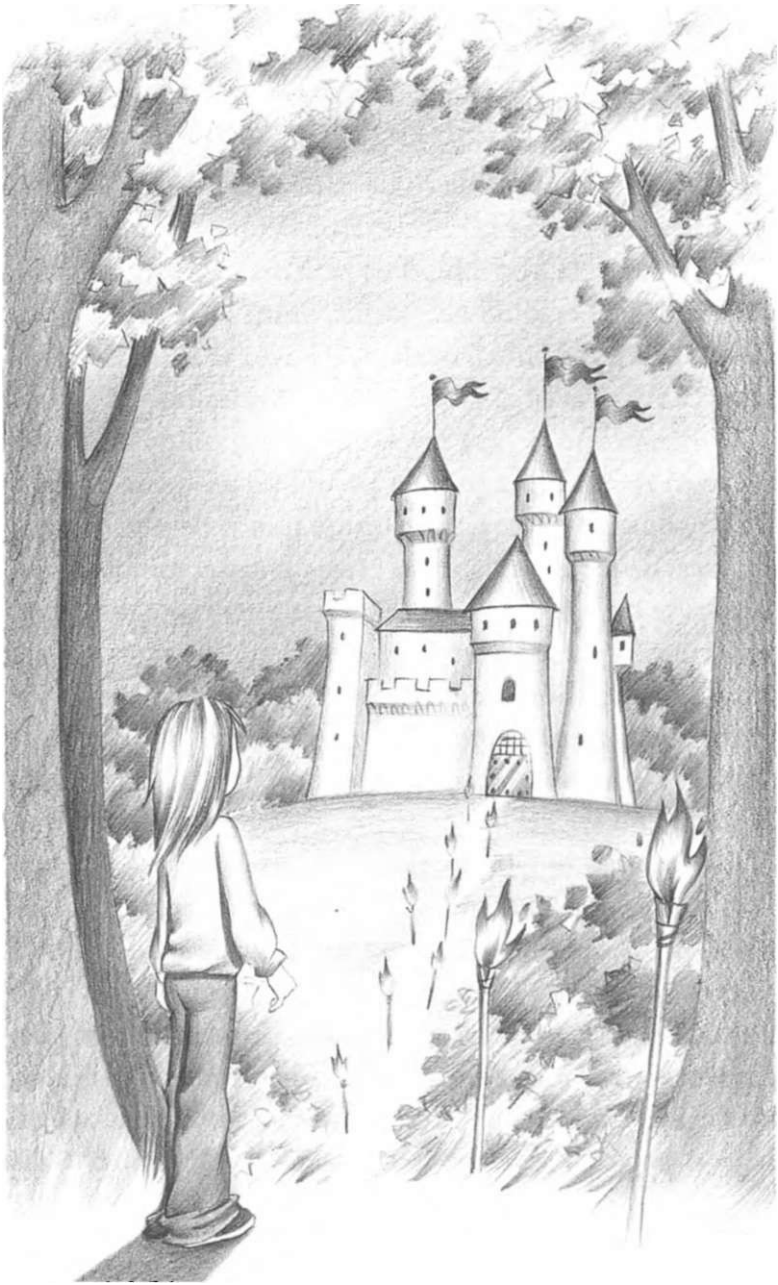

din fântână. Pe neaşteptate, visul se curmă. Apăru

cortina roşie care acoperi orice altă imagine. Vocea se reîntorsese!

Fetiţa simţi că se sufocă, nu izbutea să strige şi să deschidă ochii. Cuprinsă de panică, încercă să facă vreo mişcare, dar forţa Răului o dusese pentru a treia oară în lumea Persuasiunii. Singurul lucru pe care izbuti să îl facă fu să controleze dacă avea la ea cele două beţigaşe parfumate pe care i le dăduseră Magii Buni de pe Xorax. Verus şi Falsus, albul şi negrul erau de neînlocuit. Simţi că le are în mâna dreaptă, aşa că se linişti: de data asta avea să le folosească şi poate că vocea avea să dispară pentru totdeauna.

Cortina roşie se făcu nevăzută, destrămându-se asemenea unui nor şi Nina se trezi păşind pe un drumeag străjuit de copaci. Pe margini, înşiruite frumos de-o parte şi de alta, zeci de torţe o călăuzeau către un castel minunat: trei turnuri se ridicau măreţe şi ferestrele erau toate luminate, ca şi cum în palat ar fi fost o petrecere. Noaptea nu era deloc rece şi milioane de stele străluceau sus pe cer; nimic nu părea ameninţător în acel loc necunoscut. Nina înainta privind în jurul ei, dar nu văzu nici ţipenie. Călugărul ăla blestemat nu era acolo!

Când ajunse în faţa castelului, uriaşa poartă de lemn cu drugi de fier, înaltă de patru metri şi mai bine, se deschise scârţâind. Muzica unei viori, venind dinspre unul dintre cele trei turnuri, o ademeni pe mica alchimistă, care intră curioasă să afle cine cânta. Nina rămase uluită de cele patru turnuri străvechi care străjuiau intrarea; pe ziduri erau agăţate scuturi şi lănci medievale, nu existau uşi, ci doar o singură scară în spirală. Mica alchimistă urcă anevoie treptele înalte de marmură roşie şi ajunse la intrarea în primul turn.

În depărtare, se auzea sunetul viorii. Străbătu un coridor lung cu pereţii tapetaţi de tablouri de epocă înfăţişând doamne din înalta societate şi prinţi, apoi urcă o

altă scară în spirală cu trepte de marmură verde, ceva mai înguste. Ajunsă în faţa uşii celui de-al doilea turn, îşi dădu seama că muzica venea din cealaltă parte a castelului. Merse mai departe şi străbătu două încăperi mobilate bogat, aristocratic, cu sofale în catifea, fotolii cu brocarturi de Damasc, bibliotecă şi mobile din lemn preţios, apoi intră într-un coridor foarte lung, plin de statui ce înfăţişau animale ciudate. La capătul lui, urcă ultima scară în spirală, cu trepte din marmură viorie, mici şi înguste. Ţinând strâns în mână cele două beţigaşe parfumate, Nina le străbătu gâfâind: începea să i se taie răsuflarea. Acum sunetul viorii se auzea foarte clar; fetiţa deschise uşa ce ducea în vârful celui de al treilea turn şi intră. Mare îi fu mirarea!

Văzu o vioară plutind în aer…

Arcuşul se mişca uşor, abia atingând corzile. Nu era vreun muzicant, viora cânta de una singură o melodie tristă, sfâşietoare. Nina se apropie de instrument şi fu cuprinsă de o dorinţă de neînfrânt de a fi lua în mâini şi de a continua să cânte. Şi aşa făcu!

Furată de melodie, fetiţa Celei de a Şasea Luni cântă la vioară, ca şi cum asta ar fi făcut de o viaţă. O adevărată magie! Un lucru uluitor, pe care nici ea însăşi nu îl înţelegea, dar pasiunea pentru acea muzică era atât de puternică, încât se sluji de vioară ca o adevărată profesionistă. Teama o părăsise cu totul, mintea ei nu mai nutrea niciun gând rău: toate problemele păreau că se topiseră în acea muzică. Nu-şi mai amintea nimic de Xorax, de Dodo, de Taine şi de formulele alchimice. Continua să cânte cu ochii închişi, pe când gândurile i se roteau în cap ca şi cum s-ar fi dat în căluşei. Deodată muzica se isprăvi şi Nina continuă să cânte, dar îşi dădu seama că nu mai ţinea instrumentul în mâini. Dispăruse fără urmă. Privi în jurul ei şi, într-un colţ, în penumbră, îl văzu. El, călugărul!

— Sunt fericit să te revăd. Aşadar, ai venit din nou la

mine, o întâmpină Vocea.

— Nu, tu eşti cel care îmi bântui visele! răspunse Nina venindu-şi în fire şi strângând pe dată cele două beţigaşe pe care le ţinea în mâna dreaptă.

— Aminteşte-ţi, eu sunt cel de care ai nevoie! Nu mă îndepărta! Eu sunt aici ca să te ajut. Ca să-ţi dau fericirea pe care o meriţi, începu călugărul cu obişnuitul său calm şi, apropiindu-se încet de fetiţă, o întrebă: Spune-mi, oare nu erai fericită când cântai la vioară?

— Da, a fost foarte frumos, totuşi…

Nina fu întreruptă brusc.

— Nu încerca să înţelegi de ce erai în stare să cânţi la acel instrument. Trăieşte frumuseţea acelei clipe şi gândeşte-te că ai putea face şi avea tot ceea ce doreşti. Eu de asta sunt aici. Şi tu o ştii bine…

Vocea se făcea tot mai moale şi mai catifelată, şi cuvintele călugărului păreau înţelepte.

— Eu nu te ascult. Tu eşti calp! insistă mica alchimistă, dar călugărul se duse lângă un candelabru enorm şi prinse între degete flacăra lumânărilor.

— Vezi, focul nu e primejdios dacă ştii să îl îmblânzeşti. E nevoie doar să ştii să îţi foloseşti puterea minţii, explică Vocea.

— Puterea minţii? repetă Nina, apropiindu-se de candelabru.

— Sigur. Cu mintea, cu gândul se poate obţine totul, spuse călugărul cu înţelepciune, rămânând întors cu spatele, lângă candelabru.

— Şi Eterea mi-a explicat că totul depinde de forţa gândului, spuse Nina fără să-şi dea seama că Vocea o convingea.

— Da, doar că Eterea îţi cere multe sacrificii. Multe suferinţe. L-a dus la moarte pe bunicul tău, profesorul Mişa. Şi îl ţine acolo, ca pe un sclav, rosti răspicat Vocea.

Călugărul îi dădu Ninei de înţeles că ştia totul, chiar

şi puterea Etereei, Marea Mamă Alchimistă, şi, spunând acestea, se întoarse încetişor şi îşi întinse mâinile ca şi cum ar fi vrut să le atingă pe cele ale fetiţei.

— Bunicul meu nu e sclavul Etereei. E un mare alchimist. Karkon l-a ucis. Şi acum îţi voi demonstra că nu spui adevărul, răspunse fetiţa trăgându-se înapoi şi înţelegând că picase în cursă.

Cu îndemânare, aruncă beţigaşul negru, FALSUS, pe flăcările lumânărilor şi acesta se aprinse pe dată, răspândind un firicel de fum foarte înmiresmat.

— Aiii, ce-ai făcut! Te vei căi de gestul tău!

Vocea deveni aproape răguşită şi dezgustătoare, călugărul îşi puse mâinile sub glugă ca să-şi acopere chipul misterios, apoi se întoarse brusc şi trânti la pământ candelabrul uriaş. Lumânările se stinseră şi turnul rămase cufundat în beznă. Nina nu mai văzu nimic şi se simţi atinsă în fugă de călugărul care trecea pe lângă ea.

Vocea dispăru, lăsând-o pe mica alchimistă cuprinsă de groază. Nina căută pe bâjbâite uşa ca să iasă, o găsi şi coborî în fugă scara în spirală. De atâta grabă alunecă şi se rostogoli până la etajul de jos. Plină de lovituri şi doborâtă de durere, încercă să se ridice, când auzi iarăşi vioara cântând. Privi în sus şi nu văzu nimic, iar Vocea se făcu din

nou auzită:

— Eu sunt cel de care ai nevoie. Răul pe care vrei să mi-l faci se va întoarce asupra ta. Nu te mai poţi elibera de mine. Am pătruns în tine. Dacă mă ucizi, te ucizi pe tine însăţi. Ascultă această muzică, e tristă, sufletul meu e cel care îţi vorbeşte. Ascultă-mă! Îţi aştept paşii.

Pe Nina o trecură sudori reci, era înspăimântată şi dezorientată; imediat ce încercă să coboare a doua scară în spirală reapăru cortina roşie, târând-o într-un vârtej foarte puternic.

Se trezi ţipând.

Coşmarul se sfârşise. În lumina slabă din cămăruţa ei încercă să se liniştească, dar abia-abia izbutea să tragă aer în piept. Aprinse veioza de pe noptieră şi se duse la baie să bea o gură de apă. Se privi în oglindă: ochii albaştri i se înroşiseră, obrajii îi erau palizi şi părul ciufulit. Încă strângea în mână un beţigaş, pe cel alb: VERUS. Îl duse în dreptul inimii şi se rugă ca Magii Buni de pe Xorax să o apere. Apoi izbucni în hohote de plâns, în timp ce buzele ei murmurau numele bunicului, dragul ei bunic, Mişa…

Frântă de oboseală, se întinse iarăşi pe pat şi lacrimile udară toată perna, pe când Adonis şi Platon îi lingeau faţa, încercând să-i aducă alinare.

Încă o dată, Răul o pusese la încercare.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Darul bunicului Misa

*

— Ninocica, iată micul dejun! Ţi-am adus şi fructe. Hai, sus, scoală-te, e ora nouă şi, dacă vei deschide fereastra, vei vedea ceva ce îţi place tare mult! anunţă Liuba intrând în camera Ninei.

Puse tava pe măsuţă şi aşteptă ca fetiţa să se dea jos din pat.

— Ce-i afară? întrebă Nina frecându-şi ochii încă umflaţi de plâns.

— Dă perdelele de-o parte şi o să vezi, eu cobor în bucătărie. Am o grămadă de lucruri de făcut. Mai sunt doar două zile până la Ajunul Crăciunului. Mâine vin părinţii tăi şi mătuşile, spuse Bezeluţa ieşind atât de repede, încât nu luă aminte la chipul răvăşit al micuţei.

Nina se sculă fără tragere de inimă, luă un biscuit de pe tavă şi, ronţăind din el, trase perdelele. În faţa ochilor văzu un peisaj minunat: ningea! Deschise pe dată fereastra şi aerul rece îi mângâie faţa, trase pe nas mirosul curat al zăpezii şi se simţi renăscând. Acoperişurile caselor erau

albe, pe coşuri ieşea fum, pescăruşii zburau jos de tot şi pe crengile copacilor din parc păsărelele ţopăiau, făcând să cadă pe pământ bulgări firavi de zăpadă. „Veneţia acoperită de zăpadă e foarte frumoasă. Mai frumoasă decât Moscova”, gândi fetiţa, amintindu-şi de copilăria ei petrecută în frigurosul oraş rusesc unde lucrau părinţii ei. Aruncă o privire înspre lagună: fulgii alb-strălucitori cădeau în apa sărată, topindu-se gingaş. Totul părea învăluit într-o mantie de frişcă. Nina îşi întinse mâinile afară pe fereastră şi, privind cerul, strigă: „E Crăciunulll!”

Închise zâmbind fereastra şi îşi mâncă micul dejun aşezată pe jos, printre perne. Îi dădu o bucată de banană lui Adonis, care se înnebunea după ele, şi turnă într-o farfurioară nişte lapte pentru Platon.

Ziua începuse bine, dar imaginea zăpezii nu alungă amintirea groaznică a nopţii. Vocea fusese puternică, dar, din fericire, beţigaşul negru funcţionase. Dar nu era de ajuns. Călugărul nu avea să se dea bătut, de bună seamă. Nina încă auzea muzica viorii şi voia să cânte din nou, chiar dacă ştia că era o senzaţie negativă. A duce dorul viorii însemna a duce dorul Vocii. „Nu, nu, nu-mi pot permite să-mi pierd luciditatea. Trebuie să alung Răul!” Gândurile îi erau tot mai încâlcite şi îi revenea în minte scena cu acel castel misterios cu trei turnuri. Se îmbrăcă repede şi îşi puse în buzunar sfera de cristal care deschidea uşa laboratorului, Taldomul, Jambirul, Pana de Gughi, cheile în formă de stea şi de semilună şi Inelul de Fum. Într-un buzunăraş al salopetei albastre strecură beţigaşul de la Magii Buni, apoi dădu fuga în laboratorul bunicului.

Controlă cele două oglinzi între care pusese Făina Fierbinte: totul era în regulă, magia funcţiona, dar mai trebuia să treacă nişte zile până la desăvârşirea procesului alchimic. Totuşi, nu izbutea să-şi mute gândurile spre altceva: Vocea o urmărea tot timpul.

— Trebuie să mă descotorosesc de ea! Trebuie să intru în Palatul ca d’Oro şi să o nimicesc! exclamă Nina privind la *Sistema Magicum Univerşi*. Şi imediat puse mâna cu stea pe pagina lichidă şi întrebă: Carte, cum fac să intru în camera Vocii Persuasiunii?

Unduieţul ţi-a Spuă-o pripit, nu e acuvh YhoYhentulpotrivit în palatul lui j-arkon nu poţi pătrunde căci o înfrângere Vhortală te paşte orişiunde, *deoarece*, *odată intrată*.

J (abituă Morbante te va răpune pe dată.

— Kabitus Morbante? La ce foloseşte, de fapt? întrebă Nina, curioasă.

Jabituă Morbante e un descântec obscur pe care acuvh nu-l poţi înfrunta, îţi jur. Nu fi aţa grăbită.

Vei vedea că, *până la unhă*, *victoria ţi-e Sortită*.

ta Coriandrul cel Repede te gândeşte, şi nu la zeea care te tot urYhăreşte.

Calvhul mereu te va ajuta, dar nuvhai dacă Yhintea liberă vei avea.

Aţa ţi nuvhai aţa kjabituă Morbante va dispărea, pienţând din puterile perfide *ale substanţei Sale acide*.

Aşadar, Cartea o sfătuise să nu facă nimic, să nu intre în palat ca să caute Vocea. Kabitus Morbante avea să-şi piardă puterea doar folosind Coriandrul Repede. Pe de altă parte, Magii Buni de pe Xorax o avertizaseră că aceea avea să fie o încercare foarte greu de trecut.

Nina trebuia să se concentreze numai asupra poţiunii de Coriandru Repede şi să aştepte descoperirea Cometei Pletoase şi a Piperului Violet. Dar ştia bine despre Karkon că nu avea să stea cu mâinile în sân şi că, nu peste multă vreme, va încerca să o înfrunte iarăşi. Vicleanul conte stăpânea celelalte două Taine şi bătăliile pentru a i le fura aveau să fie multe şi crâncene. îşi aminti că, în Notiţele sale, Magul vorbea despre trei androizi adulţi, iar Andora pomenise şi ea ceva despre existenţa lor în scrisoarea pe

care o lăsase înainte să moară. Aşadar, noul pericol karkonian putea veni tocmai de aici; dacă Magul activase cei trei oameni-robot, atunci era cazul să fie pregătită pentru noi înfruntări cumplite. Fetiţa Celei de a Şasea Luni era agitată şi puse o altă întrebare:

— Carte, e adevărat că blestematul de Karkon are alţi trei androizi adulţi?

Rând pe rând pe cei trei îi vei vedea şi în locuri diferite cu ei te vei lupta. În cartea lui birov ceva vei găti, de care, fără îndoială, te vei foloti. Var ti noutatea a<? ta Vhare îţi va pune răbdarea la încercare.

— Cartea lui Birian Birov? *Tovarăşi de aventură*! Fără îndoială că despre asta e vorba.

Nina se repezi în Salonul Dogelui, urcă pe scăriţa bibliotecii şi luă cartea pe care o răsfoise cu câteva zile în urmă. Apoi merse să se aşeze în Salonul cu şemineu şi începu să studieze cu atenţie paginile. La sfârşitul cărţii erau un capitol intitulat „Oamenii-robot” şi o serie de desene ce înfăţişau trei androizi. Dar nu era nicio explicaţie privind modul lor de funcţionare, sub fiecare desen aflându-se doar un rând de numere. Nimic altceva.

— Numere. Fără îndoială, astea sunt codurile lui Karkon pentru a-i activa pe androizi. Va trebui să folosesc din nou Numeromagia şi Mecageometria!

Nina era foarte concentrată, dar un zvon de glasuri o smulse din lectură. Veneau dinspre holul de la intrarea vilei.

— Hei, Nina, am sosit! Vino să ne jucăm în zăpadă! o chemă vocea răsunătoare a lui Roxy care, împreună cu ceilalţi, făcea un tărăboi pe cinste.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni se ridică din fotoliu şi, încă ţinând în mână cartea, dădu fuga la prietenii ei.

— Citeşti şi studiezi! La altceva nu mai ştii să te gândeşti? Haide, pune-ţi canadiana şi hai afară cu noi!

Cesco avea chef să se distreze şi Nina primi îndemnul lui. Totuşi, înainte de a ieşi din casă, le arătă desenele cu oamenii-robot:

— Astea o să ne ajute să înţelegem care sunt puterile celor trei androizi ai lui Karkon. Aici, dedesubt, sunt codurile lor şi…

Fiore îi smulse cartea din mâini:

— La alchimie şi la Karkon ne-om gândi după-amiază. Acuma hai la joacă! E Crăciunul!

Adonis dădea din coadă ţinând în gură o minge roşie de cauciuc, Platon zgâria uşa cu ghearele, iar Liuba, cu o lingură mare de lemn în mână, îi îndemnă pe copii să iasă:

— Toţi afară şi fiţi atenţi să nu alunecaţi! Puneţi-vă mănuşile, altminteri, vă îngheaţă mâinile!

Nina îşi puse canadiana şi, abia ieşită, fu bombardată cu bulgări de zăpadă. Bătălia începuse, dar, de data aceasta, era doar un joc amuzant. Copiii se fugăriră prin parc, se ascunseră pe după copacii împovăraţi cu zăpadă, îşi făcură glume, ţipară şi se întinseră pe mantia moale de omăt, fredonând cunoscutul cântec de Crăciun: *Jingle bells*, *jingle* bells, jingle all the way! Oh, what (un it is to râde în a one horse open sleigh!

Profesorul José ieşi din garsoniera lui ca să vadă ce se întâmpla şi, purtând obişnuita lui pelerină, se îndreptă spre copii. Dar, cu siguranţă, nu purta pantofi potriviţi momentului… Alunecă pe zăpadă şi căzu pe spate, izbucni un hohot general de râs. Dascălul încercă să se ridice, dar alunecă din nou şi, atunci, copiii îl umplură de zăpadă. Dodo avea obrajii roşii, Fiore nu mai izbutea să se oprească din râs şi pe Cesco îl apucase sughiţul.

„Ce bună e!” se gândea Nina gustând zăpada, aşa cum făcea când era mititică.

Frigul o pătrunse până în stomac, o trecură fiori reci şi lucrul acesta îi plăcu foarte mult. Privindu-i pe cei patru copii din Giudecca, se gândi că nu avea să-i uite niciodată şi că vor fi prieteni adevăraţi şi sinceri toată viaţa. Simţi că prietenia era un sentiment puternic, de nezdruncinat, şi nimic nu ar fi putut să o ruineze. Nici Karkon, nici LSL, nici Vocea blestemată.

Adonis lătra şi rostogoli cu laba mingea roşie înspre copii, Roxy o luă şi o puse pe nasul profesorului, încă întins

la pământ: José chiar că semăna cu un om de zăpadă!

Fiore şi Cesco se jucau cu Platon care ţopăia de colo-colo printre frunze pe pământul îngheţat. Lângă magnolia cea mare din curte, motanul văzu o vrăbiuţă, făcu o săritură ca s-o înşface şi ateriză pe un recipient acoperit de zăpadă. Cesco se opri dintr-odată.

— O, nu! E vasul în care strângem Apă de Ploaie! E plin de zăpadă! Ce ne facem?

Nina se duse repede să vadă, îndepărtă zăpada şi văzu că vasul de aramă era plin ochi cu apă îngheţată:

— E în regulă. E ploaia căzută zilele trecute, când se va dezgheţa o vom putea folosi. Cred că sunt mai mult de cei cinci litri care ne trebuie pentru formula Coriandrului Repede! Să ducem vasul în laborator!

Cu ajutorul lui José, care nu pricepea nicicum la ce folosea copiilor acel vas vechi plin cu gheaţă, se reîntoarseră în vilă.

Liuba se puse pe urlat, cum nu mai făcuse în viaţa ei:

— Scoateţi-vă imediat încălţările! Am dat cu ceară. Podelele sunt oglindă!

Bezeluţa avea dreptate, muncise zile întregi să cureţe totul bec, în aşteptarea Crăciunului. Cu zăpada şiroindu-le de pe canadiene, îşi scoaseră cu toţii ghetele şi le puseră într-un colţ. José, cu ciorapii de lână găuriţi, merse în bucătărie la Bezeluţa ca să i-i cârpească, iar copiii intrară în laborator ducând cu ei vasul greu de aramă.

— Să-l punem lângă piramida cu Dinţi de Dragon. Ar trebui un capac, spuse Roxy, în timp ce muta nişte flacoane în primejdie să se spargă.

Fuseseră găsite două elemente – Făina Fierbinte şi Apa de Ploaie – necesare pentru a prepara Coriandrul Repede; pentru celelalte trebuiau să mai aştepte. Nina se aşeză pe taburet şi, cu coatele sprijinite de masa de experimente şi cu faţa în mâini, începu să le relateze coşmarul cu Vocea. Copiii o ascultară în tăcere şi mica

alchimistă le spuse cât de frumos fusese să cânte la vioară în al treilea turn al castelului, dar le zise şi că fusese înspăimântată de acel călugăr care părea înţelept şi bun.

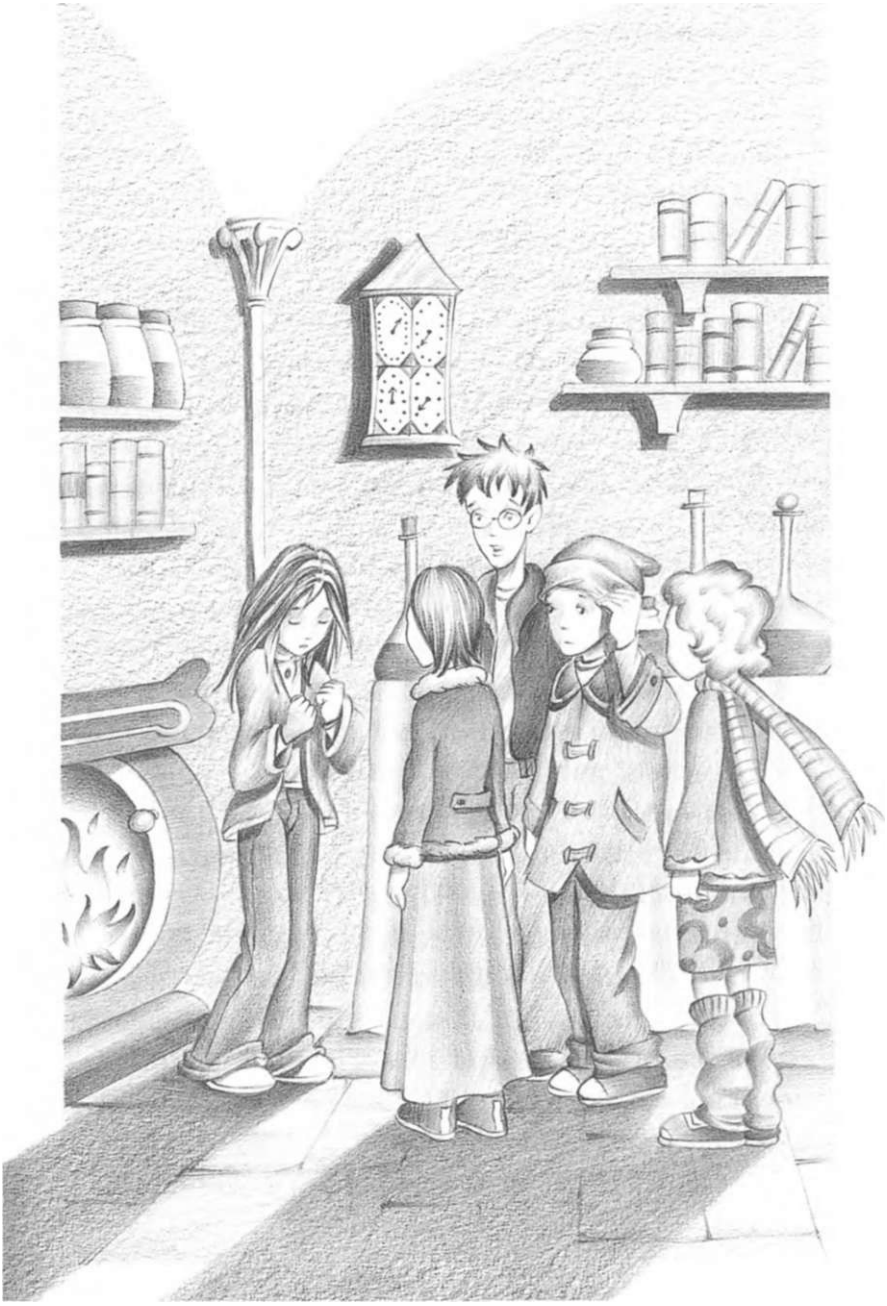

— Ştiu că Magii Buni mi-au spus că Vocea este una dintre încercările pe care le am de trecut. Dar e greu. Ştiu că se va întoarce în visele mele şi, în fiece seară, mi-e teamă să adorm şi să-l revăd pe călugăr. Trag nădejde să izbândesc. Să nu mă las amăgită de rău.

Nina avea privirile triste şi Dodo se apropie de ea:

— Tu eşti f… f… fetiţa Celei de a Şasea Luni. Nu-l poţi trăda pe b… b… bunicul tău, Mişa. Noi o să te ajutăm.

Nina îl îmbrăţişă şi, de emoţie, lui Dodo îi alunecă bascul portocaliu. Nu mai era chel de tot, părul roşcovan începuse să-i crească iarăşi, chiar dacă încă se mai vedeau cicatricele. Nina răspunse cu glas dulce:

— Tu ai făcut atâtea pentru mine. Voi mi-aţi stat cu toţii alături. Vă datorez viaţa.

Cesco îşi umflă pieptul şi, îngroşându-şi vocea, zise:

— Împreună până la capăt! Când vom găsi A Patra Taină, o să vezi ce petrecere vom face!

— Aşa nădăjduiesc. Dar uite, e ceva în spusele călugărului care nu-mi iese din cap, adăugă Nina.

— Ce? întrebară în cor.

— Mi-a vorbit despre Eterea zicându-mi că îl ţine sclav pe bunicul. Pe scurt, că se foloseşte de el. Eu nu cred asta. Ştiu bine că altul e adevărul. Totuşi…

— Totuşi, ce? repetară ei la unison.

— Totuşi, bunicul e acolo sus. Nu mai e aici cu mine. Cu noi toţi. Şi eu nu pot să stau cu el. Desigur, îi găsesc scrisorile, din când în când îl văd preţ de câteva clipe atunci când mă duc pe Xorax. Dar nu e ca şi cum ar fi viu. Pricepeţi?

De tulburare, Nina îşi răsucea părul şi dădea din cap.

— Eu te înţeleg, Nina, dar vezi, chestia e că toate s-au întâmplat din vina lui Karkon. El l-a ucis pe bunicul tău. Lucrul cel mai important e că, acum, profesorul Mişa trăieşte pe Cea de a Şasea Lună. De aceea ţi-a cerut să-l ajuţi şi să salvezi acea planetă minunată de unde a apărut

întreaga viaţă a universului. Chiar tu ne-ai explicat asta. Cum de te îndoieşti acuma de toate?

Cesco vorbise într-adevăr frumos şi Nina înţelesese din vorbele lui toată dragostea prietenilor săi.

— Mulţumesc, Cesco, nici că puteai vorbi mai bine, izbuti să răspundă fetiţa strângându-se, puţin emoţionată, la pieptul prietenului. Ce proastă sunt! Şi când te gândeşti că eu v-am târât în această aventură plină de peripeţii şi de primejdii!

— E vina Vocii, adăugă Fiore, şi nu uita că vicleanul Karkon se va folosi de toate vrăjile cu putinţă ca să te învingă. Dar noi o să fim mai buni decât el. O să vezi!

Roxy luă în mână cartea lui Birov şi căută repede paginile cu desenele oamenilor-robot:

— Hai, Nina, notează-ţi aceste numere de cod! Dacă e adevărat că, acuma, contele îi va aduce aici pe aceşti androizi, atunci noi vom fi pregătiţi să-i înfruntăm.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni luă hârtie şi creion şi transcrise numerele, apoi puse foaia în primul sertar al mesei.

— De-acuma, Numerele-Magi ne aparţin. Karkon nu va învinge în vecii vecilor!

Orologiul din laborator arăta ora 15, 43 de minute şi 5 secunde. Fiore se apropie de uşă zicând:

— Acum haide la cumpărături! Aţi uitat de cadouri? Şi sunt atât de multe… Aşa că hai să mergem.

Pentru prima dată după atâtea luni de învăţătură şi de formule alchimice, cei cinci prieteni ieşiră să facă o plimbare. Pe canalele Veneţiei era un mare du-te-vino de oameni preocupaţi cu ultimele pregătiri de Crăciun. Fulgii de zăpadă cădeau alene, dându-i oraşului un aer de basm. Cântece de Crăciun, clinchete de clopoţei şi zvonuri de cimpoi, cântări şi coruri, toate făceau ca Veneţia să pară cu adevărat un loc vrăjit. Prin piaţete se răspândiseră iarmaroace, tarabele erau luminate, munţi de dulciuri,

mere glazurate, susan, alune, nuci trase-n zahăr, vată pe băţ şi cozonaci de-ţi lăsa gura apă. Cesco alesese cadourile pentru părinţi, iar Fiore cumpărase şi ea un parfum pentru mama ei şi o curea pentru tata. Dodo era nehotărât, nu ştia dacă să ia pentru tatăl lui un fular sau o agendă. Roxy îşi burduşise geanta cu dulciuri, dar, pofticioasă cum era, le mâncase aproape pe toate. Nina se opri în faţa unei vitrine cu jucării de pluş, unde era un urs uriaş care dansa hip-hop.

— Uite, îl iau pe ăsta pentru părinţii mei! Aşa, când vor fi la Ferk, îşi vor aminti de mine de fiecare dată când îl vor vedea.

Copiii nu-i uitară pe José, pe Bezeluţă şi pe Carlo Bernotti: pentru toţi, daruri mici, gânduri bune.

După-amiaza trecu într-o clipă şi, când grupul lor fără griji ajunse pe podul Rialto, dădu peste o mână de oameni adunaţi acolo.

— Hai să vedem ce se întâmplă, spuse Fiore luând-o la fugă înainte.

Scena care li se înfăţişă ochilor nu era deloc plăcută. Acolo era primarul care împărţea unor copii pachete

frumos legate cu funde. Fotografii declanşau mii de bliţuri ca să-l imortalizeze pe LSL, zâmbitor, cu micii veneţieni fericiţi care strângeau la piept cadourile.

Cesco nu izbuti să se înfrâneze:

— Bună treabă! Face daruri şi apoi îi bagă pe copii în închisoare.

Mulţimea se dădu în lături şi toţi îl priviră pe Cesco, roşu ca para focului. Nina îl trase deoparte şi încercă să-l ducă de acolo, dar LSL întinse un braţ şi îl apucă pe băiat de canadiană:

— Ce-ai zis? întrebă primarul.

Cesco îl privi în ochi şi, măcar că încă tremura de frică, îl scuipă în faţă.

— Ohhh! exclamară cei prezenţi.

LSL se făcu a nu lua aminte şi, ştergându-şi faţa cu o batistă, îl lăsă pe Cesco să plece, zicând:

— Au mereu chef de glume copiii ăştia. E Crăciunul, să-i lăsăm să-şi facă pe plac.

De fapt, marchizul fierbea de mânie şi, întorcându-se către cei cinci copii, şopti printre dinţi:

— Curând o să v-o plătesc cu vârf şi îndesat. O să daţi de dracu’.

Din păcate, nu glumea deloc… îşi făcu drum prin mulţimea care îl aplauda, luă o fetiţă în braţe şi reîncepu să fie amabil şi zâmbitor: trebuia să joace rolul primarului bun şi să abată gândurile veneţienilor de la magiile Leului înaripat.

Dodo îl luă de braţ pe Cesco şi îl trase după el.

— Cesco, ai înnebunit? Ce-ţi veni? Vrei să ne bage pe toţi în puşcărie? spuse Nina mânioasă.

— Iartă-mă, dar nu am putut să-mi ţin gura. Primarul ăsta îmi face greaţă.

Băiatul se căia că nu se putuse înfrâna, dar scena cu LSL care îi răsfăţa pe copii fusese într-adevăr prea de tot!

Veselia şi bucuria pentru cadourile cumpărate le

dispăru de pe chipuri, toţi deveniră trişti, realitatea care îi aştepta nu era, de bună seamă, plăcută. Dar Fiore, cu obişnuitul său comportament de adorabilă fetiţă cu nasul pe sus, se opri în faţa unei vitrine cu bijuterii şi spuse cu voce tare:

— Tare mi-aş dori brăţara aia cu inimioare de aur. Cu siguranţă că primarul nu face astfel de cadouri. În pachetele lui de Crăciun o fi pus doar lucruri de două parale.

Cesco şi Dodo pufniră în râs, Nina şi Roxy îi astupară gura lui Fiore şi fugiră înainte ca LSL să-i înşface. Când ajunseră din nou la Vila Espasia puseră sub brad toate cadourile cumpărate, sub privirile drăgăstoase ale Liubei, care se bucura nevoie mare la gândul unui Crăciun nemaipomenit.

La ora mesei de seară, când copiii se întorseseră pe la casele lor, profesorul José se duse la Nina. Avea privirea luminoasă, ca şi cum ar fi descoperit cine ştie ce:

— Trebuie să-ţi vorbesc imediat, hai în Salonul cu şemineu, spuse el trăgând-o pe fetiţă de un braţ, sub privirile nedumerite ale Bezeluţei care aducea la masă o frumuseţe de friptură de pui la cuptor cu cartofi prăjiţi.

După ce se aşezară în fotoliile comode, dascălul scoase un document şi i-l întinse micii alchimiste:

— Citeşte, e important!

Nina despăturii foaia de hârtie şi citi cu atenţie:

— Pe toate ciocolatele din lume! Primarul e un vrăjitor! exclamă Nina, sărind în picioare.

— Da. Un Mag al Ocultismului. Un alchimist primejdios. Ştiam eu că e ceva în neregulă cu individul ăsta, spuse, cu voce joasă, profesorul.

— Dar unde aţi găsit documentul acesta? întrebă fetiţa.

— Am fost la vechea Bibliotecă Marciana, cea din Piaţa San Marco, şi, folosindu-mă de un şiretlic, am izbutit

să pătrund în camera cu documente secrete ale Veneţiei, povesti José, fără să-şi ascundă mulţumirea.

— Dumneavoastră sunteţi de neînlocuit, domnule profesor. Dar… ce facem, acum? întrebă ea tulburată.

— Trebuie să-l demascăm şi, aşa, tot oraşul va şti că e un mag în slujba Răului şi că *Proclamaţia* lui împotriva magiei e falsă, că a dat-o doar pentru a acoperi faptele rele ale contelui Karkon. Totuşi, e nevoie de răbdare şi multă grijă, explică dascălul. Nu trebuie să-i dăm de înţeles lui LSL că îi ştim secretul.

— Sigur, sigur, aveţi dreptate, profesore, întări fetiţa care, încă ţinând documentul în mână, îl întrebă: Dar ce anume sunt Alchicărtile de Tarot?

— Cred că sunt cărţi magice de tarot, dar eu nu le ştiu. Bunicul tău le studia, dar nu mi-a explicat nimic, niciodată. Cred că sunt primejdioase, o invenţie monstruoasă, răspunse José ridicând din umeri.

— Atunci o să descopăr eu adevărul. Vă promit, profesore, spuse hotărâtă Nina, înălţându-şi capul şi ducând la piept mâna în care ţinea documentul.

Cu feţele surâzătoare, eleva şi profesorul se ridicară şi merseră să dea gata puiul şi cartofii prăjiţi gătiţi de atât de priceputa Bezeluţă.

— Mâine vor sosi toţi. Şi eu am pregătit meniul pentru cină. Va fi o seară de Ajun pe cinste, anunţă Liuba fără să-şi ascundă freamătul de bucurie.

— Câţi o să fim? întrebă José.

Bezeluţa numără pe degete:

— Aşadar, cinci copii, zece părinţi, două mătuşi, Carlo grădinarul, dumneata, dragă profesore, şi cu mine. O să fim douăzeci, răspunse fericită dădaca rusoaică.

— Păi, poate o să fim douăzeci şi unu, o corectă Nina.

— Şi cine trebuie să mai vină? întrebă Bezeluţa.

— Un prieten, o persoană foarte simpatică pe care nu o cunoaşteţi! spuse Nina misterioasă.

Liuba şi José o priviră cu surprindere, dar nu insistară.

Mica alchimistă se gândise, de fapt, la Max. Cumva trebuia să ia şi el parte la marea sărbătoare, nu putea să stea de unul singur în Acqueo Profundis, în vreme ce toţi ceilalţi petreceau de Crăciun.

Singurul mijloc ca nimeni să nu bage de seamă că Max era un android era acela de a-l travesti. Dar cum?

A doua zi de dimineaţă, Nina dădu fuga la Dodo acasă. Mai întâi povesti ce descoperise profesorul José şi că LSL

era un Mag al Ocultismului foarte primejdios care inventase Alchicărţile de Tarot.

— M… m… mag al Ocultismului? Păi, atunci, şi el crede în magie!

Nina nu avu timp să-i explice totul prietenului ei, vru doar să-l liniştească spunându-i că, în curând, primarul avea să fie demascat şi învins.

— Spune-le tu şi celorlalţi, diseară n-o să putem vorbi prea mult, vor fi acolo părinţii noştri şi sunt sigură că profesorul José nu va avea cum să explice tot ce a descoperit. Dar acum trebuie să-mi faci un hatâr, ceru Nina apăsat. Trebuie să găsim o îmbrăcăminte potrivită pentru Max, ca să poată lua parte şi el la petrecerea de Crăciun.

„Bottega della Băută”, magazinul de măşti unde lucrau părinţii lui Dodo şi ai lui Cesco, avea fără doar şi poate vreun costum de carnaval care se potrivea acestei ocazii.

— Am g… g… găsit. Acum mă duc în… m… magazin şi îl aduc fără ca m… m… mama să-şi dea seama.

Băiatul roşcovan şi ca faţa plină de pistrui găsi, într-adevăr, o soluţie măreaţă!

La ora cinci după-amiaza, Vila Espasia era în mare fierbere: Vera şi Giacomo, abia sosiţi de la Moscova, îşi despachetau valizele împreună cu Nina. Când sună clopoţelul de la intrare, câinele, motanul şi fetiţa dădură

fuga în hol: erau mătuşile Andora şi Carmen, încărcate cu fel de fel de sacoşe şi pachete. îmbrăţişările şi pupăturile o emoţionară pe Bezeluţă care, mânjită de făină şi de frişcă, alerga de colo-colo de la bucătărie în Salonul Trandafirilor: masa frumos pusă pentru cină era minunată. Deasupra feţei de masă bogat brodate şi albe ca zăpada erau puse farfurii albe cu chenar trandafiriu, pahare de cristal, sfeş (nice de argint şi ramuri de vâsc.

Totul era pregătit pentru o splendidă seară de Ajun. Andora se apropie de Nina şi, aproape neobservată, îi puse în mână un săculeţ:

— E cadoul meu pentru tine. Dar să nu le spui nimic nici lui Carmen, nici mamei tale. Sunt nişte perle viorii care au fost ale bunicii tale, principesa Espasia. Le-am păstrat în toţi anii aceştia şi acum sunt ale tale.

Mătuşa îi dădu o sărutare şi Nina o îmbrăţişă, mulţumindu-i. Imediat ce fu singură, fetiţa privi în săculeţ şi văzu perlele, luă una şi, fără să-şi dea seama, o puse pe limbă.

— Păi… are gust de piper. Ustură pe limbă!

Nina înţelese din zbor că acelea nu erau perle, ci Piper Violet. Cartea o vestise că urma să vină de la rudele sale!

La şapte jumătate se adunară şi ceilalţi. Părinţii prietenilor Ninei se împrieteniră pe dată cu părinţii fetiţei şi doamnele merseră să-i dea o mână de ajutor neobositei Bezeluţe. Carlo Bernotti şi profesorul José controlară să fie lemne îndeajuns în şemineuri, în vreme ce toţi taţii se puseră pe taifas cu veselie.

Dodo ţinea în mână un pachet şi, apropiindu-se de Nina, şopti:

— Am h… h… hainele pentru Max.

Fetiţa sări în sus de bucurie şi, coborând cu prietenii în Acqueo Profundis, le arătă Piperul Violet.

— Trăiască! L-ai găsit! izbucni Roxy veselă, bătând

din palme, pe când ceilalţi strigau de bucurie.

Când ajunseră în laboratorul lagunei şi îi arătară lui Max hainele pe care trebuia să le îmbrace, androidul clătină din cap şi nici nu vru să audă. Nu voia să-şi pună pe el acel ciudat costum roşu.

— Nici nu mă gândeze! Nu-mi pun cheztia azta nici în ruptul capului! Eu zânt un android zerioz, repeta el mereu, în vreme ce Roxy şi Fiore se străduiau să îl convingă.

Cesco şi Nina ţineau în mână o perucă albă şi cu păr cârlionţat şi o barbă falsă, lungă şi creaţă. Dodo strângea sub braţ o ciudată căciuliţă roşie cu pampon alb şi nu ştia ce să facă.

În cele din urmă, cei cinci copii izbutiră să-l îmbrace pe Max.

— Eşti frumos foc! Eşti cel mai frumos Moş Crăciun pe care l-am văzut vreodată, strigară copiii râzând ca nebunii.

Androidul se privi în oglindă şi slobozi un urlet:

— Ahhh, păi zânt groaznic! Eu, Moş Crăciun? Ce, aţi înnebunit? Bine, bine, accept să vin la petrecere, dar cu o zingură condiţie.

— Care? întrebară curioşi copiii.

— Trebuieză duc zuz, în camera Ninei, cutia aia mare cu fundă roşie, le explică el aruncându-le o privire ciudată.

— E pentru mine? întrebă fetiţa.

— Da, a trimiz-o bunicul tău. Dar nu poţi z-o dezehizi înainte de miezul nopţii.

Mica alchimistă acceptă: era prea curioasă să ştie ce anume îi trimisese bunicul său de pe Xorax!

Păşind stângaci şi aranjându-şi barba şi peruca, androidul se sui în vagonet ducând cu el cutia cea mare, urcă singur scara în spirală şi puse pe patul Ninei darul bunicului Mişa. Apoi coborî în grabă şi îşi făcu intrarea în camera luminată puternic.

Erau aşezaţi cu toţii la masă şi, când intrară copiii cu

Moş Crăciun, izbucni un ropot de aplauze.

În cele din urmă, cina începu. Max se aşeză lângă mătuşa Andora şi, privind-o galeş, se prezentă:

— Bună zeara, doamnă Andora! îmi face mare plăcereză fiu aici, lângă dumneavoaztră.

— Bună seara, Moş Crăciun, răspunse mătuşa zâmbind. Dar ce, ne cunoaştem?

— Da, eu vă cunoze bine şi dumneavoastră ştiţi cine zânt eu, spuse Max aducându-şi aminte cu tristeţe de androidul lui Karkon.

— Nu, chiar că nu vă recunosc, sub barba şi mustăţile alea, zise Andora.

— Păi, zânt Moş Crăciun! Toţi mă cunoze! spuse Max tare, făcându-i pe toţi să râdă datorită felului său neobişnuit de a vorbi.

Între ciocnete de pahare, apetitive, mâncăruri delicioase şi dulciuri de tot felul, seara trecu minunat şi, în vreme ce adulţii stăteau de vorbă, cei cinci copii îşi desfăceau fericiţi cadourile, aşezaţi sub bradul cel mare care strălucea în holul de la intrare al vilei. Dar, când bătu miezul nopţii, lăsară darurile pe covorul persan şi dădură fuga în camera Ninei, ca să vadă ce era în cutia cea mare şi misterioasă trimisă de profesorul Mişa.

Sub privirile curioase ale prietenilor, mica alchimistă deschise cutia:

— Ohohooo! De necrezut! Pe toate ciocolatele din lume! Mulţumesc, bunicule! strigă ea privind înăuntru.

Se vedeau câteva obiecte, învelite în hârtie, şi, mai cu seamă, o scrisoare de la bunicul.

Cu mişcări gingaşe, Nina scoase primul obiect – era o cutiuţă de sticlă în formă de stea, având imprimate deasupra două litere:

— C.C? Cine ştie ce conţine cutiuţa asta? zise Fiore plină de curiozitate, pipăind steaua de sticlă.

— Conţine o substanţă albă gazoasă, răspunse Cesco

vrând să o deschidă pe dată, dar Nina o aşeză la loc spunând că putea fi periculoasă:

— O vom deschide în laborator, e mai sigur aşa.

Apoi fetiţa scoase din cutia mare al doilea obiect – era Sikkim Qadim, anticul cuţit egiptean folosit de Osiris. Deasupra lui stătea scris:

— Sikkim Qadim! Cu ăsta m-a tăiat Osiris ca să facă să-mi curgă sânge şi să o salveze pe Fiore! exclamă Roxy uimită.

— Da, chiar ăsta e. Dar nu-l putem folosi. Vedeţi, aici scrie că va putea fi deschis doar când va fi nevoie, zise Nina scoţând din cutie al treilea şi ultimul obiect – un lucru foarte important: Alchicărţile de Tarot.

Pachetul, prins cu o panglică albastră, era alcătuit din douăsprezece cărţi de joc lungi şi înguste. Deasupra lui stătea scris:

A M Pânkmjn mrmtwk

A IW e f. inril Hl: tă Hl: ti

Ak7 mmix\î & AGUA

TA HJtă IÂKA

— Alchicărţile de Tarot? Acelea inventate de LSL! Perfect! Acum cunoaştem şi secretul lui, exclamară toţi în cor.

— Dar nu putem privi acum aceste cărţi, altminteri, magia se va destrăma pe dată. Trebuie să aşteptăm şi să le folosim în timpul călătoriei, explică Nina.

— C… e… călătorie? În ce d… d… direcţie? întrebă Dodo, trăgând cu coada ochiului la Alchicărţile de Tarot.

— Cine ştie, poate va fi o călătorie în trecut, cum au fost cele pe care le-am mai făcut! răspunse mica alchimistă.

— Nina, acum eşti o alchimistă adevărată, pe bune! Ăsta e viitorul tău! exclamă Cesco.

— Viitorul nostru! adăugă fetiţa apropiindu-se de fereastră, de unde se vedeau, limpezi şi luminoase, stelele

şi luna.

— Viitorul n… nostru? repetară în cor prietenii.

Nina îşi privi cei patru prieteni şi răspunse zâmbind:

— Da, şi îl vom trăi împreună.

Notiţele r lui Karkon

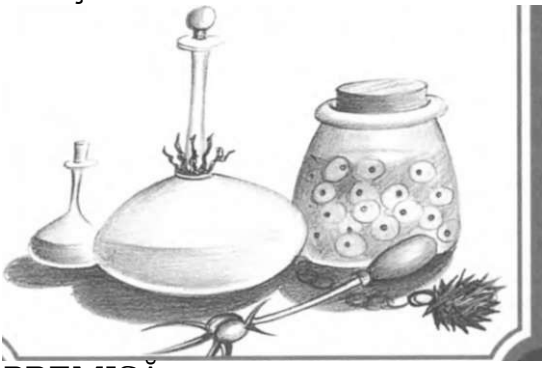

PREMISĂ

Ce e aici jos e la fel cu ce e sus. Şi ce e sus e la fel cu ce se află jos.

Doar yrin CUNOAŞTERE se yoate anula CREAŢIA. Vântul duce cu sine flândurile şi *sufletele se usucă la soare. Coyiii se sting* şi *lumina disyare. Se reîntoarce domnia Răului.*

Patru sunt duşmanii de înfrânt, yatru sunt Tainele de dezvăluit pentru a yutea DOMNI.

MARELE ÎNCEPUT

wmti/ – ova 23, fie 7 wwU – Qtewte tfi ecăili/wu, aâcwM.

Qu/Utew a/wiicu.

Aceasta e era, aceasta e ziua Marelui început

Astăzi pot face să se nască Alchimia întunericului care va distruge Alchimia Luminii. Poziţia planetelor şi *a galaxiilor mă ajută să înţeleg soarta faptelor mele.*

Duşmanul pe care trebuie să-l

Învin este Mihail Mejinschi, deţinător al secretelor Planetei Misterioase, Xerox, care călăuzeşte Binele împotriva Răului.

Eu, Karleon la d'Or o, Magister Magicum, voi cuceri Cea de a Şasea Lună şi *voi deveni cel mai puternic alchimist din univers. Voi porunci tuturor fiinţelor vii, animalele îmi vor fi servitori, stele, sateliţi şi galaxii vor fi numai ale mele. Pentru a face toate acestea, trebuie să-l ucid pe profesorul Misa* şi *pe prietenul lui, scriitorul Birian*

Birov.

EI ŞTIU CEEA CE EU NU ŞTIU. EI ŞTIU TOTUL DESPRE XORAX ŞI DESPRE UNIVERSUL ALCHIMIC.

Au instrumente şi y uter i magice necunoscute. Au un sceytru de aur, numit Taldom Lux, parte yuternic şi *care sigur yrovine de ye Xorax.*

Eu îl vei lua! *Am yus la cale magii imyortante şi studiez cum să ţin yrizeniere ye vecie Tainele Alchimice*: *Aya* (*Sufletul Slab*), *Pământul* (*Sufletul Vrăjit*), *Focul* (*Sufletul Tare*) *şi Aerul* (*Sufletul Strălucitor*).

Trei sunt maşinăriile de vrăji ye care vreau să le creez pentru a ţine yrizeniere Trei Taine. Dar, pentru a yatra, încă nu ştiu ce magie să folosesc, fiindcă este cea mai comylexă şi cel mai greu de oyrit. Pentru a yatra nu slujeşte o maşinărie vrăjită. Slujeşte altceva…

Dacă Tainele nu sunt la locul lor, Binele se şubrezeşte. Gândurile coyiilor vor fi nimicite, Gândul Vieţii va muri, rândunelele nu vor mai duce imaginaţia coyiilor ye Cea de a Şasea Lună, care, astfel, nu va mai fi de nebiruit.

TOATE ACESTEA ÎMI ADUC O BUCURIE FĂRĂ MARGINI!

NUMEROMAGIA ŞI MECAGEOMETRIA

Vfiot/*ea* – <*wa* O, 30, /le

30 decembrie – în omuew, (*Saluwi în votatie*

entă, fimub atxfawifa, anlai.

Duvă mai bine de un an de cercetări şi de studii alchimice am reuşit; *în cele din urmă, să transform primele numere în forţe mecanice. Doar aşa yot construi maşinăriile cu care voi ţine yrizeniere trei Taine. Chiar dacă le-am furat, şi, ca atare, nu se mai află în locurile unde le ascunseseră Magii Buni vreme de atâtea secole pentru a ajuta Cea de a Şasea Lună, totuşi energia ye care o yroduc e yuternică şi de temut. De aceea trebuie să le închid într-un loc sigur unde nu se yoate ajunge. Aşadar,*

am modificat matematica mulţumită Magiei Persuasive. Magia Persuasivă face yuternică Alchimia întunericului şi yoate învinge Alchimia Luminii.

Iată cum am făcut.

Mai întâif trebuie să iei CHARTA MATER, să scrii numerele cu atenţie, folosind GRAFIT VIOLET, şi ayoi să rosteşti cu voce tare, de trei cri, cuvintele descântecului: „NUMERUS NOCTIS”.

În clipa aceea, Numărul-Mag se va desprinde de pe foaia de Jiârtie şi *va putea fi folosit adoptând formulele Alchimiei întunericului, care îngăduie realizarea unor maşinării magice ingenioase.*

Mecanica şi *Gecmetria nu mai au secrete* şi *eu le-am unit una cu alta. Astfel, toate fermele gemetrice* şi *combinaţiile mecanice sunt supuse alchimiei mele.*

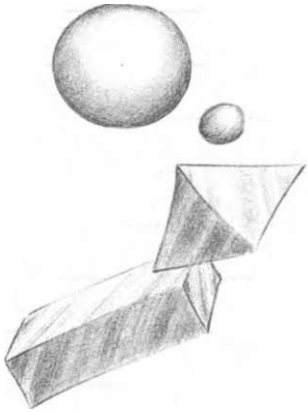

Fiecărui Număr-Mag îi corespunde un element al Mecageometriei. Dear în acest fel vei putea să construiesc puternicele maşinării care îmi vor păstra Tainele. Am pregătit deja Camera Vrăjitor.

*O. ZERO este începutul tuturor Numere*lor – *Magi. Este MOTORUL tuturor mecanismelor existente. Echilibrul motorului se obţine menţinând mereu Zeroul înspre Nord. Motorul e alimentat cu apa.*

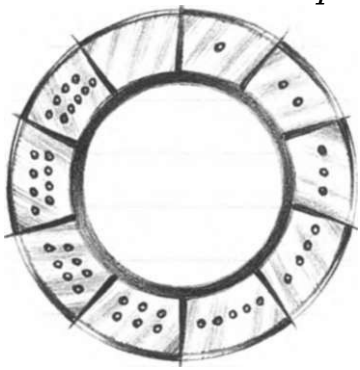

1. UNU este Numărul-Mag care leagă părţile oricărui mecanism şi corespunde BARELOR. Fiecare bară este magnetizată.

2. DOI este Numărul-Mag care permite să ţii suspendate părţile oricărui mecanism şi corespunde CÂRLIGULUI. Fiecare cârlig are la dispoziţie corzile de TENSIUM.

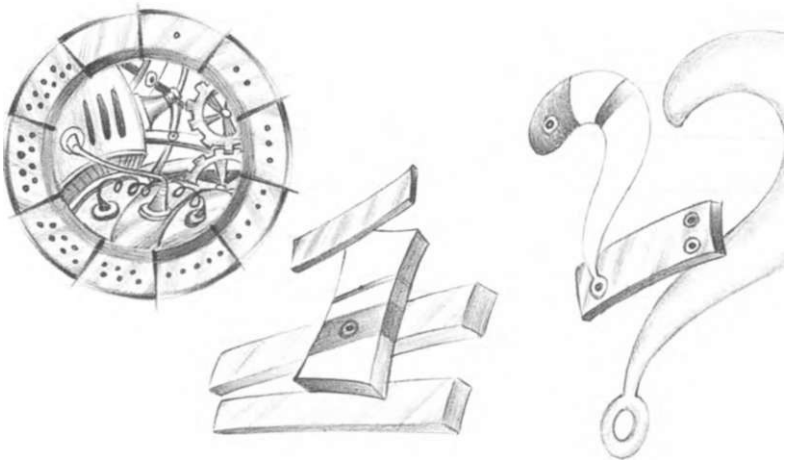

LA MIEZUL NOPŢII L-AM UCIS PE BIRIAN BIROV

(Srei/ea (zaw/amicm – cwa 2, 22, five 6 tu/te (§? *oawe/e şi* Smiai *t>n fază de edifică, (Salubri /wnlmmhzt de o fiăwue de niefawtâj Qtifiufer foi ecăi/ilwu.*

Nu voia să mărturisească! Nu voia să-mi spună unde se află Cea de a Şasea Lună şi cum se ajunge acolo. Am tras în el cu Pandemon Mortalis şi a căzut la pământ strângând Taldom Lux în mână. Din păcate, a apăsat pe o tastă a acelui blestemat sceptru de aur şi a rostit o frază de neînţeles. Apoi, din trupul lui s-a ridicat un nor de fum alb: era sufletul lui care se ducea departe. Poate că Magii

Buni nu mor cu adevărat. Poate că trăiesc într-o altă dimensiune. E cu putinţă! Dacă e adevărat, atunci va trebui s-o aflu, dar, pentru moment, vreau să-i nimicesc pe Duşmanii de pe Pământ.

În aşteptarea luptei viitoare, am transformat alte patru numere în Numere-Magi.

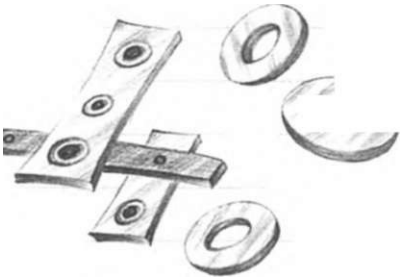

3. TREI este Numărul-Mag care alcătuieşte reţeaua electrică a oricărui mecanism. Prin FIRELE ELECTRICE trece un curent de yutere variabilă, ce yoate ajunge vână la un milion de volţi.

PATRU este Numărul-Mag care face să se rotească mecanismul şi coresyunde ROŢILOR. Roţile sunt unse cu OMBIO, un ulei verde făcut din salivă de balaur şi yiyi de lebădă.

5. CINCI este Numărul-Mag care yroduce CILINDRII mecanismului. Fiecare cilindru yoate fi fix sau mobil.

6. ŞASE *Numărul-Mag care creează CUBURILE. Fiecare cub are rolul de a realiza îmbucarea d a mecanismului.*

ANDROIDUL ANDORA

alnuea – cu<i 13, 5 fie

2 Uwiuwie – Sunăfi/mă, Q/fiz-e în ofiw-ître, HwmM în votare /dwră, Qafiutew în fizfra în toţi aceşti ani, profesorul Misa a instruit-oye neyoţica lui, Nina, fata Verei şi a lui Giacomo de *Nobili. Nina are yuteri alchimice şi yoate deveni un adevărat yericol pentru mine. Cita vreme familia trăia la Moscova, totul era liniştit, dar mai ayoi lucrurile s-au schimbat Atunci am donat-o ye o mătuşă a fetiţei, Andora – androidul meu yreferat, care o ţine sub control ye vrăjitoarea aia nemernică. Zilele astea Nina va ajunge la Madrid şi eu am yrogramat androidul Andora: va fi haină rău de tot înlocuirea adevăratei mătuşi a fost un lucru foarte uşor*!

Adevărata Andora este yrizoniera mea: este suyravegheată de nişte androizi mici în Turnul din Toledo. Nu va yutea fugi!

Nina nu trebuie să-mi încurce ylanurile: falsa Andora o va ţine din scurt. îl voi lovi de moarte ye bunicul ei, astfel nici ea nu va yutea face nimic. Cercetările mele alchimice merg foarte bine şi am terminat Numeromagia.

Pot, aşadar, să construiesc maşinăriile în care să ţin yrizeniere Tainele.

VICTORIA SE APROPIE.

7. ŞAPTE este Numărul-Mag care creează PIRAMIDELE. Fiecare yiramidă are vârful de joc care face să se ayrindă aya din motor şi yorneşte mecanismul.

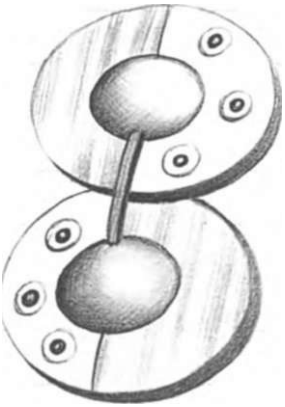

8. OPT este Numărul-Mag care creează SFERELE.

Sferele au rolul de a menţine greutatea axului mecanismului. Sferele trec dintr-o yarte în cealaltă, yermiţând funcţionarea.

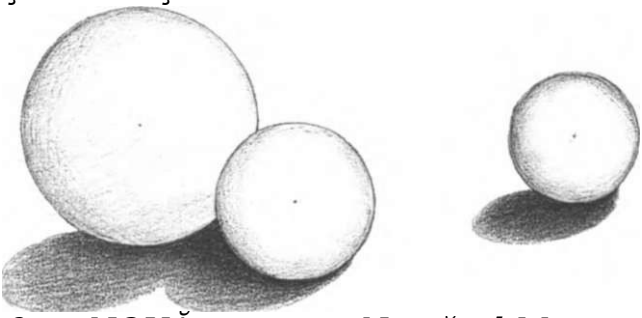

9. NOUĂ este Numărul-Mag care creează PARALELIPIPEDELE. Paralelipipedele conţin lichidele şi substanţele alchimice ale mecanismelor. Fără elementele alchimice, nu funcţionează niciun mecanism.

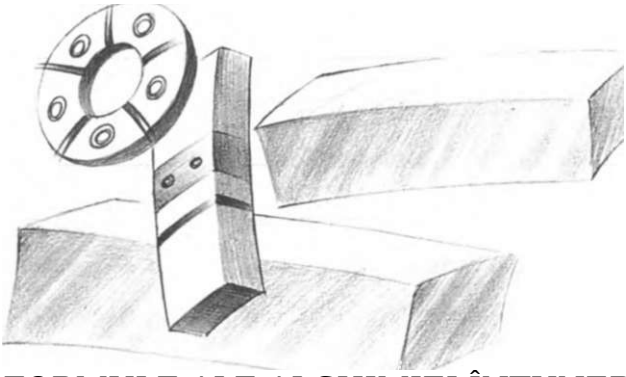

FORMULE ALE ALCHIMIEI ÎNTUNERICULUI

Wafoulea – 22, 20, /le

3 Aefi/ewt/wie – cu /vele, Sunt în *de Aove* & *tere*.

VUM/M/, Pent că inwă/iulăj tiranuă a/wuaJ.

Am terminat de inventatformulele Alchimiei întunericului. Am creat amestecuri magice foarte puternice; care îmi îngăduie săfabric maşinăriile ce vor cuprinde Tainele. Pentru moment, pot construi doar trei dintre ele. Pentru A Patra Taină, complexă şi cel mai dificil de găsit şi blocat, va trebui să născocesc o alta magie.

Camera Vrăjitor e pregătită să primească aceste trei maşinării Totul e pus la punct în şase luni, voi bloca trei Taine.

AUR TĂCUT

Se pun la topit 3 hilograme de aur vreme de 6 ore, amestecând la fiecare 2 minute, apoi se adaugă măruntaie de câine şi 6 căpătâni de găină. Se lasă la macerat 24 de ore. La amestec se adaugă Fum Diabolic. Aurul Tăcut foloseşte pentru a descânta Numărul-Mag ZERO care creează motorul.

ARGINT AMBIGUU

*Se iau 2 kilograme de argintyur şi seyun la teyit vreme de 2 ere, ayoi se adaugă 15 * yicături de Sânge Mincinos, 6 yicături de Vierme Putred\ 8 grame de Cenuşă Somnolentă. Se amestecă 2 minute. Substanţa se va întări*

şi cu ea se va forma cea mai mare yarte din componentele mecanismelor vrăjite.

Este sânge de Hienă Ridens lăsat la macerat într-un reciyient de aramă, vreme de 3 săvtămâni. Nu trebuie băut fiindcă e ucigător, trebuie doar amestecat cu alte substanţe deoarece dăfarmecul magic al minciunii.

VIERME PUTRED

Viermele Putred ia fiinţă din creierele şoarecilor morţi otrăviţi. Are yuteri adezive: *unde se liyeşte, nu se mai dezliyeşte în veci.*

SÂNGE MINCINOS

CENUŞA SOMNOLENTA

Doar yunândye joc yorumbei şi înotătoare de somotei se yoate obţine Cenuşa Somnolentă. E de culoare albastru-deschis şi are yuterea de a deşteyta materia şi metalele, şi de a le face să funcţioneze.

ROUĂ DE CRIN

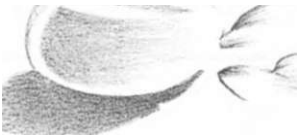

Lichid parte yreţios şi rar care se găseşte în mii de crini albi care răsar o dată la o sută de ani. Pentru a obţine jumătate de litru de Rouă trebuie celvuţin 10 crini. Pentru a descânta maşinăriile ajung doar 10 yicături şi au efect 10 ani.

TOPAZ ŢIUITOR

Este o yiatră yreţioasă de culoare galbenă parte limyede. Se găseşte în minele indienilor şi areyuteri energizante. Funcţionează ca marnei.

FUM DIABOLIC

Se obţine arzând pui de focă spintecaţi în patru şi *jâcaţi* şi *inimi de babuin. Fumul Diabolic trebuie bine închis într-un butoi de* r

azbest. Este unul din componentele esenţiale pentru a prepara Aurul Tăcut.

OMBIO

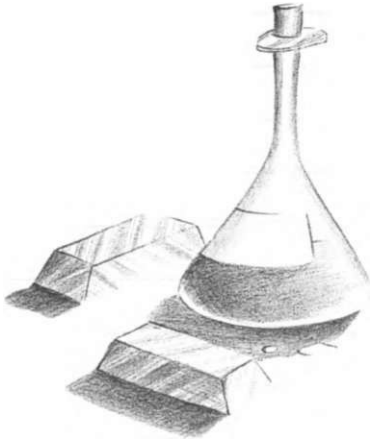

TENSIUM

Este un material superrezistent, obţinut din oţel şi din piele lichidă. E nevoie de 4 kilograme de oţel pur şi de 2 litri de piele lichidă. Se amestecă vreme de 6 ore şi 3

minute. Se toarnă lichidul în forme potrivite şi se lasă la condensat.

Lichid vâscos de culoare verde, făcut din salivă de balaur şi pipi de lebădă. Este un ulei preţios care face să se învârtă roţile mecanismelor.

PIATRA DE ROCA

Piatră parte dură. Este rezultatul combinaţiei dintre vământ negru şi oţel E nevoie de 5 kilograme de vământ negru şi 2 kilograme de oţelyur: se yun la toyit vreme de 5 ore şi se lasă la răcit 3 zile.

STICLA FARIMICIOASA

Este rezultatul combinaţiei dintre sticlă şi syumă de i

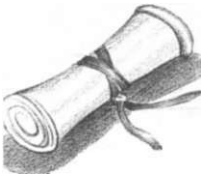

nor alb. E nevoie de 3 grame de sticlă şi de 5 grame de syumă de nor alb. Se combină elementele şi se yun într-un flacon, ayoi se amestecă vreme de 7 secunde. Ayoi se lasă la soare 5 ore. Lichidul se va întări abia când va fi turnat în mecanismele maşinăriilor vrăjite. Foloseşte lapcarea îmbucărilor dintre angrenaje.

CHARTA MATER

E nevoie de yayirusuri egiytene originale. Se toarnă deasuyra yicături de Rouă de Crin, layte de cayră şi cenuşă de safir. Se yune la macerat vreme de 2 zile. Pe Charta Mater se scriu numerele pentru a le transforma în Numere-Magi.

GRAFIT VIOLET

Se răzuieştefin grafitul se yun 8 grame într-un hl şi se adaugă 15 mături de lacrimi de elefant. Se lasă să stea 5 minute. Pasta care se obţine se foloseşte pentru a yreduce creicane. Doar cu creioane de Grafit Violet se yot scrie numerele ye Charta Mater.

IARBĂ MEDICINALĂ

Frunzele de Iarbă Medicinală sunt verzi şi foarte mari. vindecă rănile, dacă sunt arse şi transformate în cenuşă.

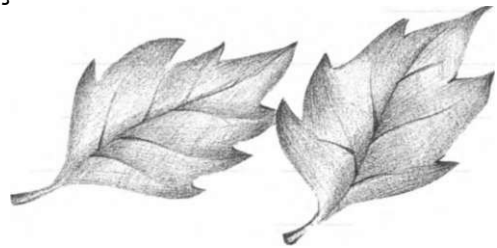

MAGMA SULFURICA

Magma adunată în urma eruyţiilor vulcanice trebuie amestecată cu sulf lichid şi yusă la fiert vreme de 7 ore şi 13 secunde. Se introduce în venele artificiale ale androizilor adulţi. Este sfadele lor!

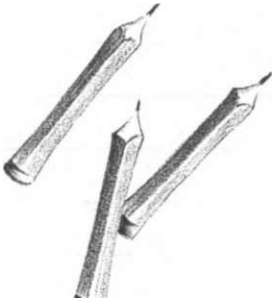

u

TAINELE FERECATE

wtei/ea – <wa 20J5, fa

fe/wuawie – /ido /wwvbawdat ele o fawăttfia ele mefemtâi, (Săxzwe/e în faxă mfiăvwwi, fylvanub <Mam4>, Q/ftewle a/wwat, SwriM fuimă.

În cele din urmă, după atâta trudă, am construit cele trei maşinării şi am reuşit să blochez ye veci Tainele.

MULŢUMITĂ ALCHIMIEI ÎNTUNERICULUI, ACUM SUNT ALE MELE.

Gândurile coyiilor sunt blocate, rândunelele nu le mai yoartă ye Xorax. Cea de a Şasea Lună este ye moarte. Dar trebuie să-l ucid ye yrofesorul Mişa. El are Taldem Lux şi ar yutea să recâştige Tainele. O voi ucide şi ye Nina, neyoata lui.

nnntr

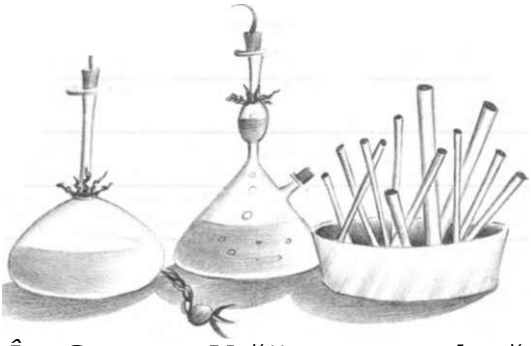

În Camera Vrăjitor sunt două alambicuri de sticlă înalte de un metru şi ceva care conţin lichide de e culoare nesigură: acestea folosesc la alimentarea maşinăriilor. Patru plăci de cupru fixate pe podea servesc la păstrarea energiei. Un vas larg şi turtit, diferite baghete, bastonaşe şi tuburi mici de metal folosesc la întreţinerea maşinăriilor. Pe pereţi sunt desene cu proiecte de mecanisme, cu formule alchimice şi denumiri de metale subliniate cu roşu: notiţe foarte, foarte importantei

Cele trei maşinării sunt astfel aşezate, încât formează un triunghi echilateral şi sunt legate între ele prin tuburi de oţel şi fire electrice. În centrul triunghiului format de ele se află o cârmă care se roteşte automat către stânga.

*Cu ajutorul Numere*lor – *Magi şi al Mecageometriei am construit maşinăriile*: *codurile pentru blocarea Tainelor sunt introduse în computerul meu, în laboratorul K.*

1. Sobă cu cărbuni care scoate un şuierat asurzitor – Aici am ferecat Taina Pământului – cod 6065512.

2. Cuptor ce are alături grămezi de frunze uriaşe (*iarbă Medicinală*), *câteva ard ye foc – Aici am ferecat Taina Focului – cod 6065513.*

3. Rachetă cu hublouri luminoase Aici am ferecat Taina Aerului – cod 6065514.

Pentru A Patra Taină, Aya, am găsit un loc foarte secret. Am ascuns-o într-*un loc foarte îndevărtat, unde nimeni nu o va yutea găsi niciodată. A Patra Taină este cea mai yuternică şi cea mai imyortantă*: *dar încă nu ştiu cum să mă folosesc de ea*! *Trebuie să studiez, trebuie să înţeleg*!

Ayoi ylaneta Xorax va fi a mea!

L-AM UCIS PE PROFESORUL MISA!

& $/ *wvet*/*ea – ova* 1, 02, /le

3 iwnie – oă Qw/oaia lăxolm-iăd /a orizont, mU oăoei, Q/cu/e Gn, /amână.

L-am ucis! *Da, profesorul Misa e mort. Acum câteva ore am izbutit să intru în Vila Espasia şi m-am luptat cu el Am tras cu Fandemon Mortalis, iar el a răspuns lansând limbi de joc cu Taldom Lux. Dar mie mi-a mers mai bine*: *i-am trimis o salvă foarte puternică. Atunci când l-am lovit, a căzut la pământ şi… pe neaşteptate corpul lui s-a făcut de lumină. A dispărut. Pe podea nu a mai rămas nici urmă de eh şi Taldomul s-a făcut nevăzut*!

Misa a dispărut ca şi Birov!

Următoare mea victimă va fi Nina!

Ea are acum sceptrul Taldom Lux şi nu ştiu cum o fi apărut din nou! *Poate că, pe când profesorul Mişa a dispărut în gol, a făcut să reapară sceptrul de* aur *după ce eu plecasem*! *O altă vrăjitorie vicleană pe care eu nu o prevăzusem*!!!

hwue – în ofiax Me, Sumă fină, (Sffwre/e alivuat.
& fvă6<z/utele o fi/oale de mefawiti.
SECRETUL ANDROIZILOR MEI
Iwci/ea – (wa 21, 19, fie 28

Pentru a o învinge ye Nina, va trebui să-mi yerfecţionez tehnica de fabricare a andreiziler mei. îmi vor fi de fcics! *Pentru moment, mă încred în vreo zece coyii androizi destul de yricevuţi. Dar inimile lor nu vor mai rezista multă vreme. Până la unsyrezece ani trăiesc mulţumită inimilor de yisică ye care le-am imylantat în yieyturile lor, ayoi se sting*. Mor. *Trebuie să găsesc calea de a le yrelungi viaţa şi să caut yisici sănătoase şi cu inima rezistentă. Cât yriveşte androizii mei adulţi, sunt liniştit. Ei nu am inimă*! *Trăiesc o sută de ani mulţumită fluidului magic care curge yrin venele lor artificiale*: MAGMA SULFURICĂ *este extraordinară*! *Au o structură complexă şi reuşesc să-şi yună* în *funcţiune sistemul cerebral electric chiar şi în condiţii foarte dificile. Microciyurile instalate sunt multifuncţionale şi se yot regla singure. Andora este cel mai bun android al meu, ultimul model ye care l-am creat, şi se va descurca de minune chiar dacă a fost luată prizonieră de Nina*. Sunt *sigur de asta*! *Ceilalţi trei androizi sunt încă în stare de somnolenţă şi, vână una-alta, vor rămâne în locurile unde i-am trimis. îi voi activa când va fi nevoie*!

CUPRINS

Proclamaţie 6
Prolog 7
CAP. 1 – Salvarea vrăjitorească şi Cubul de Argint... 11
CAP. 2 – Verbum Ţinta şi Platon cel azuriu 45
CAP. 3 – Numerele-Magi ale lui Karkon şi Zeroul înceţoşat 69
CAP. 4 – Lupta lui Dodo şi visul Ninei 87
CAP. 5 – în ţara lui Osiris 117
CAP. 6 – Cartea *Morţilor* şi secretul corabiei Toiran 145
CAP. 7 – Hauă şi glasul Unduieţului 175
CAP. 8 – Ameninţarea Ochilor Şarpelui 200
CAP. 9 – Documentul Magilor şi salutul de rămas-bun al Andorei 225
CAP. 10 – Interogatoriul şi vioara din al treilea turn 261
CAP. 11 – Darul bunicului Mişa 296
Notiţele lui Karkon 321

Continuându-şi aventurile din *Fetiţa Celei de a Şasea Luni*, Nina, alături de bunii ei prieteni din Veneţia şi de personajele fantastice aduse la viaţă prin intermediul magiei şi al alchimiei, îl înfruntă încă o dată pe maleficul vrăjitor Karkon, însoţit de armata lui ciudată de androizi. În lupta pentru apărarea planetei de lumină Xorax, sălaşul viselor copiilor, pe care Răul încearcă în continuare să pună stăpânire, grupul de prieteni trece prin alte întâmplări fabuloase, ajungând chiar şi în lumea misterioasă şi terifiantă a zeilor şi a mumiilor din Egiptul antic.

7 89735 „7 67082 www.raobooks.com
ISBN 973 – 576 – 708 – 2

* * *